

หนังสือเนหะมีย์

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ๊ปติสอัสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเบ๊ปติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

ดิวลัซ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

หนังสือเนหะมีย์

บทนำสู่หนังสือเนหะมีย์: หนังสือเนหะมีย์เป็นบันทึกประวัติศาสตร์ต่อจากเอสรา แม่เห็นได้ชัดว่ามีบุคคลใหม่ ผู้นำคนใหม่ สถาปัตยกรรมแวดล้อมใหม่ๆ และผู้เขียนคนใหม่ในเนหะมีย์ พวกเขาโดยทั่วไปก็มองหนังสือเนหะมีย์ว่าเป็น “หนังสือเล่มที่สองของเอสรา” แม้ที่เดียวมันเล่าประวัติศาสตร์ต่อจากการกลับคืนสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญาอันของคนที่เหลืออยู่ของประชาชนของพระเจ้า เหตุการณ์ต่างๆของหนังสือเล่มนี้ครอบคลุมเวลาประมาณสิบสองปีโดยอิงตามเรื่องบ่งชี้ด้านลำดับเวลาของเนหะมีย์ 1:1 และ 13:6

แก่นสำคัญของหนังสือเล่มนี้ก็คือว่า เนหะมีย์ข้าราชการประจำราชสำนักของกษัตริย์เปอร์เซียอารทาเซอร์ซีสได้รับอนุญาตให้กลับไปพร้อมกับการอวยพรของกษัตริย์เพื่อที่จะสร้างกำแพงและกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ (เศรุบบาเบลและเอสราได้รับอนุญาตให้ไปสร้างขึ้นใหม่ เฉพาะพระวิหารเท่านั้น) แม้ได้รับพระบรมราชานุญาตให้สร้างกำแพงขึ้นใหม่ได้แล้วก็ตาม การต่อต้านก็มาในทันทีจากเหล่าปฏิบัติที่ไม่พอใจที่เห็นประชาชนของพระเจ้าเจริญขึ้น มีบันทึกเกี่ยวกับปัญหาภายในต่างๆด้วยซึ่งเป็นความเห็นแก่ตัว ความท้อใจและความยุ่งยากของงานนั้นพร้อมกับความยากลำบากต่างๆจากภายนอกอีก ถึงกระนั้นงานสร้างกำแพงขึ้นใหม่นั้นก็สำเร็จ

ส่วนที่เหลือของหนังสือเล่มนี้นำเสนอว่าพระวณะของพระเจ้าถูกเทศนาแก่ประชาชนนั้นโดยเอสราอย่างไร มีการกลับใจใหม่และการฟื้นฟูและการที่ปัญหาเรื่องการแยกออกถูกกล่าวถึงอีกครั้ง เนหะมีย์นำเสนอรายละเอียดด้านลำดับพงศ์พันธุ์ของพวกเขาที่เหลืออยู่อีกครั้ง ซึ่งได้กลับมาตลอดหลายปี

บนระดับฝ่ายวิญญาณที่กว้างกว่า หนังสือเนหะมีย์ซึ่งเหมือนกับเอสรา นำเสนอการที่ศัตรูจะหาทางขัดขวางงานของพระเจ้าเสมอ พวกเขาพยายามที่จะปรนนิบัติพระเจ้าไม่ทันไร ปฏิบัติก็หาทางที่จะใช้วิธีใดก็ได้เพื่อยับยั้งพวกเขา จะว่าไปแล้วนั่นก็ยังเป็นจริงอยู่เหมือนเดิมจนทุกวันนี้ มันไม่เคยง่ายเลยที่จะทำงานหนึ่งเพื่อพระเจ้า ไม่ว่าจะในตอนนั้นหรือตอนนี้

*****

ภาพรวมของเนหะมีย์ 1: บทที่ 1 ของเนหะมีย์นำเสนอเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์และความมุ่งมั่นของเนหะมีย์ที่จะช่วยเหลือประชาชนของเขาและแผ่นดินเกิดของพวกเขา กว่าเก้าสิบปีได้ผ่านไปแล้วนับตั้งแต่พวกยิวที่เหลืออยู่กลุ่มแรกได้กลับไป แม้พระวิหารได้ถูกสร้างขึ้นใหม่แล้ว ส่วนที่เหลือของเยรูซาเล็มก็ยังอยู่ในสภาพถูกทำลาย ซากปรักหักพังและความรกร้างว่างเปล่าของการพิชิตของคนบาบิโลนก่อนหน้านั้นยังหลงเหลืออยู่ เมื่อเนหะมีย์ได้ทราบข่าวเรื่องความรกร้างว่างเปล่าที่ยังมีอยู่ต่อไป เขาก็ขอและได้รับอนุญาตให้กลับไป

นหม 1:1 ถ้อยคำของเนหะมีย์ บุตรชายฮาคาลิยาห์ ต่อมาในเดือนคิสลิว ในปีที่ยี่สิบขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในสุสาปราสาท เนหะมีย์นำเสนอฉากหลังสำหรับเหตุการณ์ต่างๆที่จะถูกบันทึกไว้ มันเป็นปีที่สิบของการครองราชย์ของอารทาเซอร์เซสและประมาณเดือนธันวาคม (เดือนฮีบรูคิสลิว) เขาถูกว่าจ้างให้ทำงานที่พระราชวังของกษัตริย์ที่ซูซาน (ในโบราณคดีสมัยใหม่ มีชื่อว่าสุสา) ซึ่งเป็นพระราชวังฤดูหนาวของจักรวรรดิเปอร์เซีย (ในภูมิศาสตร์สมัยใหม่ สุสาอยู่ในอิหร่านด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้) นอกเหนือจากชื่อบิดาของเขาแล้ว เราก็ไม่ทราบอะไรอีกมากนักเกี่ยวกับภูมิหลังของเนหะมีย์

นหม 1:2-4 ฮานานีพี่น้องของข้าพเจ้าคนหนึ่งมาจากยูดาห์กับชายบางคน ข้าพเจ้าได้ติดตามถึงพวกยิวที่นั่นได้ ผู้ซึ่งเหลือจากพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย และถามเรื่องเกี่ยวกับเยรูซาเล็ม 3 เขาทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้าว่า "ผู้ที่เหลือจากพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยซึ่งอยู่ในมณฑลมีความลำบากและความอับอายมาก กำแพงเมืองเยรูซาเล็มก็พังลง และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย"

เนหะมีย์เรียกฮานานีว่าเป็นพี่น้องคนหนึ่งของเขา เมื่ออิงตามความเห็นที่ได้ถูกให้ไว้ใน 7:2 ดูเหมือนว่าเขาเป็นพี่น้องจริงๆของเนหะมีย์ซึ่งต่างจากความหมายแบบทั่วไปของพี่น้องชาวยิวคนอื่นๆ เห็นได้ชัดว่าเขาและยิวคนอื่นๆ ได้กลับมาจากการเดินทางไปยังเยรูซาเล็ม เนหะมีย์ใน

ฐานะยิวคนหนึ่งสนใจสนทนากับเขาในความผาสุกของแผ่นดินเกิดของเขาและพวกยิวที่อาศัยอยู่ที่นั่นมาบัดนี้ได้กว่าเก้าสิบปีแล้ว

พี่น้องของเขาและเหล่าสหายมีข่าวร้ายมาแจ้งให้ทราบ พวกเขารายงานว่า “ผู้ที่เหลือจากพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยซึ่งอยู่ในมณฑลมีความลำบากและความอับอายมาก กำแพงเมืองเยรูซาเล็มก็พังลง และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย” เห็นได้ชัดว่ากรุงเยรูซาเล็มตกอยู่ในสภาพเดียวกับที่มันเป็นตั้งแต่การถูกทำลายครั้งสุดท้ายโดยคนบาบิโลนในปี 586 ก่อน ค.ศ. นอกจากนี้พวกยิวที่ได้กลับไปก่อนหน้านั้นก็ประสบกับความยากลำบากต่างๆจากความเป็นอริของชนชาติต่างๆที่อยู่ล้อมรอบ

4 อยู่มาเมื่อข้าพเจ้าได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็นั่งลงร้องไห้และโศกเศร้าอยู่หลายวัน ข้าพเจ้าอดอาหารและอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่อยมา เมื่อได้ยินข่าวที่น่าท้อใจเช่นนั้นแล้ว เนหะมีย์ก็ (1) “นั่งลงร้องไห้และโศกเศร้าอยู่หลายวัน” (2) เขาเริ่มอดอาหาร และ (3) เขาไปอธิษฐาน “ต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์” มีบทเรียนหนึ่งอันยอดเยี่ยมที่ว่าเมื่อดูเหมือนไม่มีที่พึ่งอื่นสำหรับประชาชนของพระเจ้า มีที่ว่างเสมอที่บัลลังก์แห่งพระคุณ

นหม 1:5-11   **ข้าพเจ้าทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์**
พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและน่าเกรงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และดำรงความเมตตาต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ หนึ่งในคำอธิษฐานที่ยิ่งใหญ่ในพระคัมภีร์ถูกบันทึกไว้ดังนี้ เนหะมีย์อธิษฐาน (1) ด้วยความจริงใจและความร้อนรนยิ่งนัก ดู ยากอบ 5:16 (2) มีสำนวนโวหารที่ไพเราะมาก (3) มีการสรรภาพเพื่อประชาชนของเขา (4) มีการวิงวอนเพื่อประชาชนของเขา (5) สุดท้ายมีคำขอโดยตรงสำหรับความช่วยเหลือของพระเจ้า เห็นได้ชัดว่าเนหะมีย์คิดไว้ในใจอยู่แล้วว่าจะเข้าเฝ้าอารทาชอร์ซีสพร้อมกับคำขอที่จะกลับไปและสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ เขาจึงทูลขอพระเจ้าก่อนให้ทรงเป็นคนกลางเพื่อเขาและทำให้คำขอของเขาเจริญต่อหน้ากษัตริย์

6 ขอพระองค์ทรงเจียพระกรรมสดับ และขอทรงลืมพระเนตรของพระองค์อยู่ เพื่อจะทรงฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ทูลอธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ ณ บัดนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อประชาชนอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ สารภาพบาปของประชาชนอิสราเอล ซึ่งข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์กับเรือนบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทำบาปแล้ว 7 ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติเลวทรามมากต่อพระองค์ และมีได้รักษาพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำตัดสินซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์

จงสังเกตความไพเราะ แต่ก็มีความเคารพยำเกรงอันร้อนรนในการที่เนหะมีย์เข้าหาพระเจ้า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและน่าเกรงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และดำรงความเมตตาต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์” นี้เท่ากับว่าเขาเริ่มคำอธิษฐานของตน โดยการสรรเสริญพระเจ้า จากนั้นเขาอ่อนนออนพระเจ้าให้ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเขา แม้พระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเราได้อย่างแน่นอน พระองค์ก็ไม่จำเป็นต้องตอบมัน เนหะมีย์ซึ่งรู้ความบาปของประชาชนของเขาก็ทราบถึงเรื่องนี้เป็นอย่างดี สังเกตว่าเขาอธิษฐานเพื่อประชาชนของเขา “ทั้งกลางวันและกลางคืน” เป็นประจำอยู่ก่อนแล้ว ในลักษณะที่คล้ายกันอย่างมากกับดาเนียลและเอสรา เขาเริ่มที่จะวิงวอนเพื่อพวกเขาและสารภาพความบาปโดยรวมของพวกเขาต่อพระพักตร์พระเจ้า (ดู ดาเนียล 9 และเอสรา 9:5)

8 ขอพระองค์ทรงระลึกถึงพระวอนะซึ่งพระองค์ได้บัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘ถ้าเจ้าทั้งหลายกระทำการละเมิด เราจะกระจายเจ้าทั้งหลายไปในหมู่ชนชาติทั้งหลาย 9 แต่ถ้าเจ้ากลับมาหาเรา และรักษาบัญญัติของเราและประพฤติตาม ถึงแม้ว่าพวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ใต้ฟ้าที่ไกลที่สุด เราจะรวบรวมเจ้ามาจากที่นั่น และนำเจ้ามายังสถานที่ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพื่อกระทำให้นามของเราดำรงอยู่ที่นั่น’ 10 เขาเหล่านี้เป็นผู้รับใช้และเป็นประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยอุทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์

จากนั้นเนหะมีย์เตือนพระเจ้าให้ระลึกถึงพระสัญญาต่างๆของพระองค์ ในการเตือนพระเจ้าให้ระลึกถึงพระวาทะของพระองค์ เนหะมีย์อ้างอิงถึงพระราชาบัญญัติ 28:63-67 และ 30:1-5 เขาเตือนความจำพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แล้วว่าให้ประชาชนของพระองค์ได้กลับสู่แผ่นดินของพวกเขาถ้าพวกเขาจะกลับมาหาพระองค์และเชื่อฟังพระองค์ เขาเตือนความจำพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงอนุญาตบางคนให้กลับไปแล้ว สักเกตว่าเขาเรียกพวกเขาว่าเป็น “ผู้รับใช้และเป็นประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยอุทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์” พระเจ้าได้ทรงอนุญาตพวกเขาให้กลับไปแล้ว จะว่าไปแล้วพระองค์ได้ทรงไถ่พวกเขาโดยฤทธิ์เดชของพระองค์แล้วซึ่งพระองค์ได้ทรงทำเช่นนั้นจริงๆ

11 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณ ตั้งพระทัยสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำอธิษฐานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ปรารถนาจะยำเกรงพระนามของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์จำเรอขึ้นในวันนี้ และขอทรงโปรดให้เขาได้รับความเมตตาในสายตาของชายคนนี้" ขณะนั้น ข้าพเจ้าเป็นพนักงานเชิญถ้วยเสวยของกษัตริย์

สุดท้ายเนหะมีย์เข้าประเด็นสู่หัวใจของคำอธิษฐานของตน เขาขอพระเจ้าให้ทรงทำให้สำเร็จและประทานความเมตตาแก่เขาเมื่อเขาเข้าเฝ้าอารทาเซอร์ซีส นี่เป็นครั้งแรกที่มีหมายเหตุว่าเนหะมีย์เป็นพนักงานเชิญถ้วยเสวยของกษัตริย์ ซึ่งเป็นตำแหน่งสูงมากๆ มันเป็นหน้าที่ของเขาที่จะชิมเครื่องดื่มทุกชนิดก่อนกษัตริย์ดื่มมันเพื่อรับรองว่าไม่มียาพิษอยู่ในนั้น เขาจึงดำรงตำแหน่งที่ได้รับความไว้วางใจอย่างสูงและมีปฏิสัมพันธ์ส่วนตัวกับกษัตริย์ เขาจึงตั้งใจว่าจะเข้าเฝ้าอารทาเซอร์ซีสพร้อมกับแผนการที่จะสร้างเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ เขาจึงวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อขอการทรงเข้าแทรกแซงของพระองค์และทำให้การนี้สำเร็จ

*****

ภาพรวมของเนหะมีย์ 2: พัฒนาการสามอย่างถูกนำเสนอในบทนี้: (1) คำขอของเนหะมีย์ต่อกษัตริย์ในข้อ 1-10; (2) การไปถึงของเนหะมีย์ในเยรูซาเล็มในข้อ 11-16; และ (3) เนหะมีย์หันใจประชาชนเหล่านั้นให้สร้างกำแพงขึ้นใหม่ในข้อ 17-20

นหม 2:1-2 และอยู่มาในเดือนนิसान ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซออร์ซีส เมื่อน้ำองุ่นจัดตั้งไว้ตรงพระพักตร์พระองค์ ข้าพเจ้าก็หยิบน้ำองุ่นถวายกษัตริย์ แต่ก่อนนี้ ข้าพเจ้ามิได้โสกเศร้าต่อพระพักตร์พระองค์ 2 ด้วยเหตุนี้กษัตริย์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า "ทำไมสีหน้าของเจ้าจึงเศร้าหมอง เจ้าก็ไม่เจ็บไม่ป่วยมิใช่หรือ เห็นจะไม่มีอะไรนอกจากเศร้าใจ" และข้าพเจ้าก็เกรงกลัวยิ่งนัก

ขณะนั้นเป็นฤดูใบไม้ผลิแล้ว (เดือนนิसानซึ่งเป็นประมาณเดือนเมษายน) เราไม่ทราบว่เนหะมีย์อธิษฐานคำกล่าวข้างบนนั้นเมื่อไรและนานเท่าไร อย่างไรก็ตามเห็นได้ชัดว่าประมาณสี่เดือนได้ผ่านไปแล้วตั้งแต่เขาได้ทราบข่าวตอนแรกนั้นเกี่ยวกับเยรูซาเล็ม อย่างไรก็ตามเห็นได้ชัดจาก 1:11 ว่าวันนั้นที่เขาจะเสนอคำขอของตนต่อหน้าอาร์ทาเซออร์ซีส เขาได้อธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องนั้นก่อนแล้ว เขาหมายเหตว่าตอนเข้าเฝ้ากษัตริย์เขามีความทุกข์ใจ เท่าที่เป็นไปได้ ความโสกเศร้าที่ชัดเจนของเขาเป็นมากกว่าแค่ความโสกเศร้าเสียใจด้วยเรื่องราวต่างๆของเยรูซาเล็ม (เขาทราบเรื่องนั้นมาสี่เดือนแล้ว) เขาอาจระวนระวายใจมากๆและมันก็แสดงออกมา

กษัตริย์ซึ่งรู้จักเนหะมีย์เป็นการส่วนตัวจึงดูออกทันทีจากอากัปภิกษาของเขาและถามเขาเกี่ยวกับมัน นี่ยังทำให้เนหะมีย์รู้สึกปั่นป่วนมากขึ้นไปอีก หน้าที่อย่างหนึ่งของเขาก็คือการมีสีหน้าร่าเริงต่อพระพักตร์กษัตริย์ เขาไม่ร่าเริง นอกจากนี้กษัตริย์ก็สงสัยว่าเขาป่วยหรือไม่ซึ่งมีความหมายโดยนัยอย่างมากเช่นกันสำหรับพนักงานเชิญด้วยเสวย แต่อาร์ทาเซออร์ซีสดูออกว่าความระวนระวายของเนหะมีย์อยู่ในใจของเขา

นหม 2:3-4 ข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า "ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญเป็นนิตย์เถิด โฉนสีหน้าของข้าพระองค์จะไม่เศร้าหมองเล่าในเมื่อเมืองสถานที่ฝังศพของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ร้างเปล่าอยู่ และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย" 4 แล้วกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้า

ปรารถนาจะขออะไร" ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าของฟ้าสวรรค์ เนหะมีย์จึงเล่าให้กษัตริย์ฟังว่าแผ่นดินเกิดของเขาและสถานที่แห่งเหล่าบรรพบุรุษของเขาอยู่ในสภาพร้างเปล่า ทันใดนั้น กษัตริย์ก็ถามเขาว่าคำขอของเขาคืออะไร

น่าสนใจที่ว่าขณะนั้นเอง เนหะมีย์อธิษฐานในจิตวิญญาณของตนเดี๋ยวนั้นเลยเพื่อขอความช่วยเหลือของพระเจ้า เห็นได้ชัดว่าเขามิได้อธิษฐานโดยใช้คำพูดหรือส่งเสียงออกมาให้ได้ยิน อย่างไรก็ตามในบัดเดี๋ยวนั้นเองเขาก็ทูลขอความช่วยเหลือของพระเจ้าในสิ่งที่เขากำลังจะขอ เขาอธิษฐานสม่ำเสมอจริงๆ

นหม 2:5-6 และข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า "ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ และถ้าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงใช้ข้าพระองค์ให้ไปยังยูดาห์ ยังเมืองซึ่งเป็นที่พักพิงของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะสร้างขึ้นใหม่" 6 และกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า (มีพระราชินีประทับข้างพระองค์) ว่า "เจ้าจะไปนานสักเท่าใด เมื่อไรเจ้าจะกลับมา" จึงเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ที่จะให้ข้าพเจ้าไป และข้าพเจ้าก็กำหนดเวลาให้พระองค์ทรงทราบ

เนหะมีย์จึงขออนุญาต โดยตรงที่จะไปยังเยรูซาเล็มและสร้างกรุงนั้นขึ้นใหม่ กษัตริย์จึงถามเขาว่าการเดินทางนี้จะใช้เวลานานเท่าใดและเขาจะกลับมาเมื่อไร คำตอบกลับของเนหะมีย์ไม่ได้ถูกหมายเหตุไว้อย่างเจาะจง แม้เขา "กำหนดเวลาให้พระองค์ทรงทราบ" ก็ตาม ระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือสิบสองปี เป็นไปได้ว่านั่นไม่ใช่ระยะเวลาที่เนหะมีย์ทูลขอ แต่ดูเหมือนว่าเขาไปยังเยรูซาเล็ม ทำงานเสร็จเรียบร้อย จากนั้นก็กลับมา แม้มิได้ถูกหมายเหตุไว้อย่างชัดเจน เห็นได้ชัดว่าจากนั้นเขาถูกส่งตัวกลับไปยังเยรูซาเล็มในฐานะผู้ว่าราชการการคนหนึ่งที่ได้รับการแต่งตั้งอย่างเหมาะสม

นหม 2:7-8 และข้าพเจ้ากราบทูลกษัตริย์ว่า "ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอทรงโปรดมีพระราชสาส์นให้ข้าพระองค์นำไปถึงผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เพื่อเขาจะได้อนุญาตให้ข้าพระองค์ผ่านไปจนข้าพระองค์จะไปถึงยูดาห์ 8 และพระราชสาส์นถึงอาสาฟเจ้า

พนักงานผู้ดูแลป่าไม้หลวง เพื่อเขาจะได้ให้ไม้แก่ข้าพระองค์ เพื่อทำคานประตูประราชวังของพระนิเวศ และทำกำแพงเมือง และเพื่อทำบ้านที่ข้าพระองค์จะได้เข้าอาศัย" กษัตริย์ก็ทรงพระราชทานให้ตามพระหัตถ์อันประเสริฐของพระเจ้าของข้าพเจ้าที่อยู่เหนือข้าพเจ้า เนหะมีย์ยังขอจากกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสซึ่งจดหมายต่างๆที่รับรองและมอบอำนาจภารกิจของเขาสำหรับบรรดาข้าราชการประจำท้องถิ่น "มณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น" (ตะวันตกของยูเฟรติส) ด้วย เขายังขออนุญาตให้มีการตัดและเตรียม ไม้จากป่าของกษัตริย์ (อาจในเลบานอน) อีกเช่นกัน เขาต้องการไม้เหล่านั้นสำหรับพระราชวัง (ที่อยู่ติดกับพระวิหาร) ประตูต่างๆและการก่อสร้างอื่นๆที่จำเป็น

อารทาเซอร์ซีสให้ทุกสิ่งที่เขาขอ อย่างไรก็ตาม เนหะมีย์หมายความว่าเหตุผลที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือ "ตามพระหัตถ์อันประเสริฐของพระเจ้าของข้าพเจ้าที่อยู่เหนือข้าพเจ้า"

นหม 2:9-10 แล้วข้าพเจ้ามายังผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น และมอบพระราชสารของกษัตริย์ให้แก่เขา อนึ่งกษัตริย์ทรงจัดให้นายทหารและพลม้าไปกับข้าพเจ้าด้วย 10 แต่เมื่อสันบาลัททชาวโฮโรนาอิม และโทบิอาห์คนอัมโมนข้าราชการได้ยินเรื่องนี้ เป็นเรื่องที่ไม่พอใจเขาอย่างยิ่งที่มีคนมาหาความสุขให้แก่คนอิสราเอล เนหะมีย์จึงเดินทางจากเปอร์เซียไปยังเขตแดนของกรุงเยรูซาเล็มและส่งมอบจดหมายมอบอำนาจเหล่านั้นให้แก่บรรดาข้าราชการประจำท้องถิ่น เขายังหมายเหตุอีกว่าอารทาเซอร์ซีสได้ส่งเหล่านายทหารและพลม้าจากกองทัพเปอร์เซียมาเพื่อให้การปกป้องคุ้มครองและเพื่อรับรองสิทธิอำนาจของกษัตริย์ที่เขาได้รับมาด้วย

ถึงกระนั้นก็มีหมายเหตุไว้ว่าเหล่าศัตรูของประชาชนของพระเจ้าไม่พอใจเมื่อได้ยินเรื่องการเสริมกำลังงานของพระเจ้าที่จะมานั้น เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับสันบาลัททและโทบิอาห์ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเป็นคนอัมโมน พวกเขาอาจเป็นข้าราชการประจำท้องถิ่นของจักรวรรดิเปอร์เซียเพราะว่าพวกเขาทราบถึงภารกิจนั้นกระทั่งก่อนที่ใครสักคนในเยรูซาเล็มทราบอะไรเกี่ยวกับมันเสียอีก

จงสังเกตว่าพวกเขาเป็นทุกข์ใจที่ใครสักคนจะมาเพื่อ “หาความสุขให้คนอิสราเอล” อาจมีแนวคิดต่อต้านคนยิวเกี่ยวข้องอยู่ด้วย อาจมีความเป็นปฏิปักษ์ระหว่างยิวและคนต่างชาติในท้องถิ่นมานาน มันอาจถูกกระตุ้นโดยความเกลียดชังของคนนับถือพระต่างค้ำที่มีต่อการนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าโดยยิว ถึงอย่างไรแล้ว ความเกลียดชังและการต่อต้านที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้าของพวกเขาก็เป็นเรื่องปกติเหลือเกินของชาตानและวิธีที่มันทำงาน มันจะทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อขัดขวางงานของพระเจ้า

นหม 2:11-16   ข้าพเจ้าจึงมายังเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่นสามวัน 12 แล้วข้าพเจ้าลุกขึ้นในกลางคืน คือข้าพเจ้ากับบางคนที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้บอกผู้หนึ่งผู้ใดถึงเรื่องที่พระเจ้าของข้าพเจ้าพอใจข้าพเจ้าให้กระทำเพื่อเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าไม่มีสัตว์อื่นกับข้าพเจ้า นอกจากสัตว์ที่ข้าพเจ้าซื้ออยู่ 13 ในกลางคืนข้าพเจ้าออกไปทางประตูหุบเขา ถึงบ่อมังกร และถึงประตูกองขยะ และข้าพเจ้าได้ตรวจดูกำแพงเยรูซาเล็มที่พัง และประตูเมืองที่ถูกไฟทำลาย 14 แล้วข้าพเจ้าก็ไปต่อยังประตูน้ำพุ ถึงสระหลวง แต่ไม่มีที่ที่จะให้สัตว์ซึ่งข้าพเจ้าซื้ออยู่ผ่านไป 15 แล้วข้าพเจ้าขึ้นไปกลางคืนทางลำธารและตรวจดูกำแพง แล้วกลับมาเข้าทางประตูหุบเขากลับที่เดิม

เนหะมีย์บันทึกว่าเมื่อไปถึงที่กรุงเยรูซาเล็มแล้ว เห็นได้ชัดว่าเขาพักสามวันจากนั้นก็เริ่มสำรวจสถานการณ์อย่างลับๆ เขาลุกขึ้นกลางดึก แม้มิได้ระบุไว้ อาจมีแสงจันทร์สว่างพอสำหรับภารกิจยามค่ำคืน เขากับเหล่าสหายร่วมภารกิจก็หลังม้าไปรอบกรุงนั้นและสำรวจความรกร้างว่างเปล่าที่มีอยู่ต่อมาของกรุงนั้น

นครต่างๆสมัยโบราณพึ่งพากำแพงที่มีป้อมปราการเข้มแข็งเพื่อป้องกันตัวเอง กำแพงกรุงเยรูซาเล็มได้ถูกรื้อพังลง โดยคนบาบิโลนเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้น ประตูส่วนที่เหลืออยู่ของกรุงนั้นอยู่ในสภาพดำเป็นตอตะโกเพราะถูกไฟไหม้ เยรูซาเล็มไม่มีแนวป้องกันและเห็นได้ชัดว่าถูกย่ำยีได้ตามใจชอบโดยเหล่าชนชาติเพื่อนบ้านที่ไม่เป็นมิตร แน่แน่นอนว่าความทุกข์ยากที่มีอยู่

เรื่อยมาส่วนหนึ่งของพวกเขาเป็นเพราะพวกเขาขาดแนวป้องกัน พวกโจรที่ออกปล้นและ
เผด็จการประจำท้องถิ่นสามารถและปล้นพวกเขาได้ตามใจชอบ

การสำรวจครั้งนั้นในตอนกลางคืนของเนหะมีย์เห็นได้ชัดว่าเริ่มต้นที่ประตูหนึ่งที่เปิด
ออกสู่หุบเขาไทโรเปียน (Tyropoeon Valley) ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้และวนรอบไปยังหุบเขา
จิดโรน เขาจึงสำรวจส่วนทิศใต้ของกรุงนั้นจากนั้นก็กลับไปยังที่ๆเขาเริ่มต้น เห็นได้ชัดว่ามัน
เป็นงานที่แสนเหน็ดเหนื่อยจนถึงขนาดที่ม้าของเขาผ่านไปไม่ได้เพราะเศษซากปรักหักพังเหล่านี้นั้น
โดยเฉพาะตอนกลางคืน

16 ส่วนพวกเจ้าหน้าที่ก็ไม่ทราบว่าจะไปไหน หรือข้าพเจ้าทำอะไร และข้าพเจ้าก็ยัง
ไม่ได้บอกพวกยิว บรรดาปุโรหิต พวกขุนนาง พวกเจ้าหน้าที่ และคนอื่นๆที่จะรับผิดชอบการ
งาน จนถึงจุดนี้เนหะมีย์ยังมิได้บอกผู้ใดเลยที่เยรูซาเล็มว่าเขาทำไม การสำรวจกรุงของเขาใน
ตอนกลางคืนเป็นการกระทำอย่างลับๆ เห็นได้ชัดว่าพวกผู้นำทางการเมืองประจำท้องถิ่นของ
กรุงนั้นเป็นคนต่างชาตินี้ถูกแต่งตั้งโดยคนเปอร์เซีย มันอาจอยู่ในห้องที่ปกครองของสันบาลัท
และโทปือห์ด้วยซ้ำ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่สนใจไยดีในความผาสุกของพวกยิวที่เหลืออยู่ที่นั่น
เนหะมีย์ไม่ได้แจ้งให้พวกเขาทราบหรือให้พวกยิวทราบเกี่ยวกับภารกิจของตนด้วย แต่เดี๋ยวนี้เขา
รับรู้ได้อย่างชัดเจนแล้วถึงความใหญ่โตของโครงการที่รออยู่เบื้องหน้า

นหม 2:17-18 แล้วข้าพเจ้าพูดกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายเห็นแล้วที่เรา
ตกอยู่ในความลำบากอย่างไร ที่เยรูซาเล็มสลักหักพังลง และไฟไหม้ประตูเมืองเสียสิ้น มาเถิด ให้
เราสร้างกำแพงเยรูซาเล็มขึ้น เพื่อเราจะไม่ต้องอับอายขายหน้าอีก" 18 แล้วข้าพเจ้าบอกเขาถึง
การที่พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อยังผลดี ทั้งพระวอนะซึ่งกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า
และเขาทั้งหลายพูดว่า "ให้เราลุกขึ้นสร้างเถิด" เขาก็ปลงใจลงมือทำการดีนั้น หลังจากนั้นไม่
นาน อาจเป็นวันถัดมาด้วยซ้ำเนหะมีย์ก็เปิดเผยภารกิจของตน เขาเตือนความจำคนเหล่านั้นที่เริ่ม
ซาชินแล้วกับความร้ายเปล่านั้นว่าจริงๆแล้วมันแย่งขนาดไหน บ่อยครั้งใครบางคนที่มาจาก

ภายนอกจะมีมุมมองที่ชัดเจนเกี่ยวกับสถานการณ์หนึ่งมากกว่าคนเหล่านั้นที่อยู่กับมันมาเป็นระยะเวลาานาน

เนหะมีย์จึงประกาศแผนการของตนที่จะสร้างกำแพงกรุงนั้นขึ้นใหม่ ด้วยสิทธิอำนาจของจักรวรรดิเปอร์เซียที่หนุนหลังเขาอยู่ เขาจึงหนุนใจพวกพี่น้องชาวยิวว่า “มาเถิด ให้เราสร้างกำแพงเยรูซาเล็มขึ้น เพื่อเราจะไม่ต้องอับอายขายหน้าอีก” คำที่แปลว่า อับอายขายหน้า (*เชรปาห์*) มีความหมายว่า คนหรือสิ่งที่น่าอับอาย

เขาเปิดเผยแก่พวกเขาอีกว่า “พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อยังผลดี ทั้งพระคำรัสซึ่งกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า” พวกเขาจึงร่วมใจกันและกล่าวว่า “ให้เราลุกขึ้นสร้างเถิด” วลีที่กล่าวว่ามือของพวกเขาถูกเสริมกำลังมีความหมายว่า: พวกเขามีกำลังใจที่จะเดินหน้าต่อ

นหม 2:19 แต่เมื่อสันบาลัทคนโฮโรนาอิม และโทบิอาห์ข้าราชการ คนอัมโมน กับเกษมชาวอาระเบียได้ยินเรื่องนั้น เขาทั้งหลายเยาะเย้ยและดูถูกเรา พวกเราว่า "เจ้าทั้งหลายทำอะไรกันนี้ เจ้ากำลังกบฏต่อกษัตริย์หรือ" ถึงกระนั้นเหล่าศัตรูของพวกเขาก็เริ่มก่อความยุ่งยากทันที ตอนแรกมันเป็นการเยาะเย้ยพวกเขา หัวเราะเยาะพวกเขาและหัวานความสงสัย พวกเขาพูดเป็นเชิงว่างานของพวกเขาที่กำลังเริ่มขึ้นนี้จะถูกมองว่าเป็นการกบฏต่อกษัตริย์ ซาตานโกหกเสมอ งานของพวกเขาได้รับการอวยพรจากกษัตริย์แล้ว กระนั้นซาตานก็จะใช้วิธีใดก็ตามที่มันคิดค้นได้เพื่อขัดขวางงานของพระเจ้า การหลอกลวงเป็นวิธีที่ซาตานใช้บ่อย

นหม 2:20 แล้วข้าพเจ้าตอบเขาทั้งหลายว่า "พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงให้เรากระทำสำเร็จ และเราทั้งหลายผู้รับใช้ของพระองค์จะลุกขึ้นสร้าง แต่ท่านทั้งหลายไม่มีส่วนหรือสิทธิหรือที่ระลึกในเยรูซาเล็ม" ในการตอบสนอง เนหะมีย์พูดตรงประเด็นเลย เขาหมายเหตุว่า “พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงให้เรากระทำสำเร็จ และเราทั้งหลายผู้รับใช้ของพระองค์จะลุกขึ้นสร้าง” เขาเตือนผู้ต่อต้านเหล่านั้นว่าพวกเขาไม่มีส่วนใดๆทางประวัติศาสตร์ (นั่นคือ มรดกในเยรูซาเล็ม) ไม่มีสิทธิ์ใดๆที่นั่นและไม่มีที่ระลึก (ไม่มีบรรพบุรุษประจำตระกูล) การต่อต้านนี้ไม่ต่างจากที่อิสราเอลในปัจจุบันประสบจากชาวปาเลสไตน์ที่ไม่พอใจในศตวรรษที่ยี่สิบ

*****

ภาพรวมของเนหะมีย์ 3: หลังจากหนุไนใจประชาชนที่เยรูซาเล็มให้เริ่มสร้างกำแพง งานนั้นก็เริ่มขึ้นและเกือบทุกคนร่วมมือกันในโครงการนั้น ถึงกระนั้นโครงการนี้ก็ไม่ง่าย สาเหตุสำคัญของบทที่ 3 คือการที่พวกยิวเกือบทุกคนแห่งเยรูซาเล็มทุ่มสุดตัวในงานก่อสร้าง กำแพงกรุงนั้นขึ้นใหม่ เนหะมีย์บันทึกงานของคนกลุ่มต่างๆตั้งแต่การเริ่มต้นงานนั้นที่ประตูเกาะตามลำดับรอบเส้นรอบวงของกรุงนั้นวกกลับไปยังจุดเริ่มต้นของงานนั้น (ข้อ 1-32)

นหม 3:1-32 แล้วเอลียาซิบมหาปุโรหิตได้ลุกขึ้นพร้อมกับพี่น้องของท่าน บรรดาปุโรหิต และเขาทั้งหลายได้สร้างประตูเกาะ เขาได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์และได้ตั้งบานประตู เขาทั้งหลายได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์จนถึงหอคอยเมอาห์ไกลไปจนถึงหอคอยฮานันเอล 2 และถัดท่านไป คนชาวเยรีโคก็ได้สร้าง และถัดเขาไป ตักเกอร์บุตรชายอิมรีก็ได้สร้าง 3 และลูกหลานของหัสเสนาอาห์ได้สร้างประตูปลา เขาได้วางวงกบและได้ตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู 4 ถัดเขาไปเมโรทบุตรชายอูรีอาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮักโซสได้ซ่อมแซม และถัดเขาไป เมซูลามบุตรชายเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมเซซาเบลได้ซ่อมแซม และถัดเขาไปซาโดกบุตรชายบาอานาได้ซ่อมแซม 5 และถัดเขาไปชาวเทโคอาได้ซ่อมแซม แต่พวกขุนนางของเขามิยอมเอาคอมารับงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทั้งหลาย 6 และเยโฮยาดาบุตรชายปาเสอาห์ และเมซูลามบุตรชายเบโลไดอาห์ได้ซ่อมแซมประตูเก่า เขาวางวงกบและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู 7 และถัดเขาไป คือ เมลาติยาห์ชาวกิเบโอน และยาโดนชาวเมโรโนท คนเมืองกิเบโอนและเมืองมิสปาห์ได้ซ่อมแซม ซึ่งอยู่ใต้ปกครองของเจ้าเมืองฟากแม่น้ำข้างนี้ 8 ถัดเขาไปคือ อูสซีเอลบุตรชายฮารฮาياهوช่างทองได้ซ่อมแซม ถัดเขาไปคือฮานันยาห์ผู้เป็นบุตรชายของช่างนำหอมคนหนึ่งได้ซ่อมแซม เขาบูรณะเยรูซาเล็มไกลไปจนถึงตอกำแพงกว้าง 9 ถัดเขาไปคือ เรีฟياهوบุตรชายเฮอร์ ผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็มได้ซ่อมแซม 10 ถัดเขาไปคือ เยดาياهوบุตรชายฮารูมฟ์ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับบ้านของเขา และถัดเขาไปคือ ฮัทซันบุตรชายฮาซันนิยาห์ได้ซ่อมแซม 11 มัลคิยาห์บุตรชายฮาริม และหัสซุบบุตรชายปาห์ทโมอัปได้ซ่อมแซม

อีกส่วนหนึ่ง และหอคอยเตาอบ 12 ถัดเขาไปคือ ชัลลุมบุตรชายอัลโลเฮซ ผู้ปกครองแขวงครึ่ง
หนึ่งของเยรูซาเล็มได้ซ่อมแซม ทั้งตัวเขาและบุตรสาวของเขา 13 ฮานูนและชาวเมืองศานาห์
ได้ซ่อมแซมประตูหุบเขา เขาสร้างประตูขึ้นใหม่และตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู และ
ซ่อมแซมกำแพงระยะพันศอกไกลไปจนถึงประตูกองขยะ 14 มัลคิยาห์บุตรชายเรคาบ ผู้
ปกครองส่วนหนึ่งของแขวงเบธอัคเคเรม ได้ซ่อมประตูกองขยะ เขาสร้างและตั้งบานประตู ติด
ลูกสลักและดาลประตู 15 ชัลลูนบุตรชายคลโฮเซห์ ผู้ปกครองส่วนหนึ่งของแขวงมิสปาห์ ได้
ซ่อมแซมประตูน้ำพุ ได้สร้างประตู สร้างมุงและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู ท่านได้
สร้างกำแพงสระชิโลอาห์ตรงไปทางราชอุทยานไกลไปจนถึงบันไดซึ่งลงไปจากนครดาวิด 16
ถัดเขาไปเนหะมีย์บุตรชายอัสบุก ผู้ปกครองแขวงเบธซัวร์ครึ่งหนึ่งได้ซ่อมแซม ไปจนถึงที่ตรง
ข้ามกับอุโมงค์ฝังศพของดาวิด ถึงสระขุดและถึงโรงทแกล้วทหาร 17 ถัดเขาไปคนเลวีได้
ซ่อมแซม คือ เรสุมบุตรชายบานี ถัดเขาไปคือ ฮาซาบิยาห์ ผู้ปกครองแขวงเคอีลาห์ครึ่งหนึ่ง ได้
ซ่อมแซมส่วนของเขา 18 ถัดเขาไปพี่น้องของเขาได้ซ่อมแซมคือ บัฟวัยบุตรชายเฮนาดัค ผู้
ปกครองแขวงเคอีลาห์ครึ่งหนึ่ง 19 ถัดเขาไปคือ เอเซอร์บุตรชายเยซัว ผู้ปกครองเมืองมิสปาห์
ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งตรงข้ามกับทางขึ้นไปยังคลังอาวุธตรงที่มุมหักของกำแพง 20 ถัดเขา
ไปคือ บารุกบุตรชายศับบัย ได้ซ่อมแซมอย่างร้อนใจอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่มุมหักของกำแพงจนถึง
ประตูเรือนของเอลียาชีบมหาปุโรหิต 21 ถัดเขาไปคือ เมเรโมทบุตรชายอูรีอาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮัก
โซส ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่ประตูเรือนของเอลียาชีบถึงปลายเรือนของเอลียาชีบ 22 ถัด
เขาไปคือบรรดาปุโรหิตชาวที่ราบได้ซ่อมแซม 23 ถัดเขาไปคือ เบนยามินและหัสซุบ ได้
ซ่อมแซมตรงข้ามกับบ้านของเขาทั้งหลาย ถัดเขาไปคือ อาซาริยาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้เป็น
บุตรชายอานานิยาห์ได้ซ่อมแซมข้างเรือนของเขาเอง 24 ถัดเขาไปคือ บินนุบุตรชายฮานาดัค
ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่บ้านของอาซาริยาห์ถึงมุมหักของกำแพง คือถึงมุมเหลี่ยม 25 ปาลา
ลบบุตรชายอูซัยได้ซ่อมแซมที่ตรงข้ามกับมุมหักของกำแพง และหอคอยที่ยื่นจากพระราชวังหลัง
บนที่ลานทหารรักษาพระองค์ ถัดเขาไปคือ เปดายาห์บุตรชายปาโรซ 26 และคนใช้ประจำพระ
วิหารอยู่ที่โอเฟล ได้ซ่อมแซมไปจนถึงที่ตรงข้ามกับประตูน้ำทางด้านตะวันออกและที่หอคอย

ยื่นออกไป 27 ถัดเขาไปชาวเทโคอาได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งตรงข้ามกับหอคอยใหญ่ที่ยื่นออกไปไกลไปจนถึงประตูเมืองโอเฟล 28 บรรดาปุโรหิตได้ซ่อมแซมเหนือประตูม้าขึ้นไป ต่างก็ซ่อมที่ตรงข้ามกับเรือนของตน 29 ถัดเขาไป ชาโดกบุตรชายอิมเมอร์ ได้ซ่อมแซมที่ตรงข้ามกับเรือนของเขา ถัดเขาไป เซโมอาห์บุตรชายเซเลมียาห์ คนเฝ้าประตูตะวันออกได้ซ่อมแซม 30 ถัดเขาไป ฮานันยาห์บุตรชายเซเลมียาห์ และฮานูนบุตรชายคนที่หกของศาลาฟ ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ถัดเขาไปคือ เมซุลลามบุตรชายเบเรคียาห์ ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับห้องของเขา 31 ถัดเขาไป มิลคียาห์บุตรชายของช่างทองคนหนึ่งได้ซ่อมแซมไกลไปจนถึงเรือนของคนใช้ประจำพระวิหาร และของพ่อค้า ตรงข้ามกับประตูมิฟคาด จนถึงห้องชั้นบนที่มุม 32 และระหว่างห้องชั้นบนที่มุมกับประตูแคะนั้น บรรดาช่างทองและพ่อค้าได้ซ่อมแซม

มีหมายเหตุหลายประการที่ต้องกล่าว ในข้อ 5 มีความเห็นกล่าวไว้ว่าด้วยเหตุผลประการใดก็ตาม “พวกขุนนางของชาวเทโคอาไม่ยอมเอาคอมารับงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทั้งหลาย” ไม่ว่าพวกขุนนางชาวเทโคอาเหล่านี้เป็นใครหรือปัญหาของพวกเขาคืออะไร พวกเขาก็มีความสุขที่จะปล่อยให้คนอื่นทำงาน แต่พวกเขาเองไม่ยอมมีส่วนร่วมด้วย พวกเขาปล่อยให้คนอื่นปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาแต่พวกเขารู้สึกเฉยชาเกี่ยวกับเรื่องนั้น (เทโคอาเป็นนครหนึ่งของยูดาห์ ห่างไปทางใต้และตะวันออกของเยรูซาเล็มประมาณ 15 ไมล์) ตรงกันข้ามมีคนหลายกลุ่มที่ไม่เพียงทำงานที่ตนได้รับมอบหมายเท่านั้น แต่ยังอาสารับหน้าที่เพิ่มเติมด้วย ยกตัวอย่างเช่น จดหมายเหตุ “เมเร โมทบุตรชายอูรีอาห์” ในข้อ 4 และอีกครั้งในข้อ 21 และเมซุลลามในข้อ 6 และ 30 แม้แต่ผู้หญิงบางคนก็เข้าร่วมในงานนั้นดังที่หมายเหตุไว้ในข้อ 12

ที่น่าสนใจเช่นกันคือการกล่าวถึงคนเนซิม (ซึ่งเป็นพวกคนรับใช้ของคนเลวี) แม้พวกเขาถูกเอ่ยถึงสองครั้งในบทนี้ (ข้อ 26 และ 31) ไม่มีการเอ่ยถึงพวกเขาว่ามีส่วนร่วมในงานนี้เลย บทที่ 3 เป็นบทเรียนหนึ่งว่ามีการทำงานเป็นทีมอันยอดเยี่ยมและความเต็มใจที่จะปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา อย่างไรก็ตามมีข้อยกเว้นที่เห็นได้ชัดของคนเหล่านั้นที่หลีกเลี่ยงงานของพระเจ้า

กำแพงของกรุงเยรูซาเล็มสมัยโบราณถูกพรรณนาอย่างละเอียดมาก (รายละเอียดเหล่านี้จะถูกนำเสนอตามลำดับทวนเข็มนาฬิกา) ประตูและที่ถูกล้อมถึงในข้อ 1 อยู่ตรงหัวมุมทิศตะวันออกเฉียงเหนือของกรุงนั้น ใกล้พระวิหาร ดังนั้นพวกปุโรหิตจึงมีส่วนร่วมในงานนั้นในพื้นที่นั้น หอคอยฮานันเอลอยู่ตรงกลางของกำแพงด้านทิศเหนือของกรุงนั้น พื้นที่ส่วนนี้ถูกโจมตีทางทหารได้ง่ายที่สุด หอคอยตั้งรับจึงถูกสร้างขึ้นที่นั่น ประตูปลาอยู่ทางทิศตะวันตกของหอคอยฮานันเอลพอดี นี่เป็นที่ๆปลาจากแคว้นกาลิลีและเมืองยัฟฟาถูกนำเข้ามาในกรุงนี้ ในข้อ 4-5 ส่วนอื่นๆเพิ่มเติมของกำแพงด้านทิศเหนือถูกกล่าวถึง

ประตูเก่า (ข้อ 6) อยู่ตรงหัวมุมด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือของกรุงเยรูซาเล็มสมัยเก่า ที่นั่นกำแพงนั้นวกไปทางทิศใต้ กำแพงทิศตะวันตกก็เป็นที่รู้จักในชื่อกำแพงกว้าง ดูข้อ 8 หอคอยเตาอบอยู่ก่อนไปทางทิศใต้และทิศตะวันออก (ข้อ 11) ประตูหุบเขา (ข้อ 13) เปิดออกสู่หุบเขาไทโรเบียน ประตูกองขยะ (ข้อ 14) เป็นปลายด้านใต้สุดของกรุงนั้นและเปิดออกสู่หุบเขาแห่งฮินโนมที่อยู่ทางทิศตะวันตก ประตูน้ำพุ (ข้อ 15) เป็นที่ๆสระสิโลอัมอยู่ที่ปลายด้านทิศใต้ของกรุงนั้นและปัจจุบันอยู่บนกำแพงทิศตะวันออกขณะที่มันขึ้นไปสู่โอเฟล จากที่นั่นกำแพงนั้นก็ขึ้นไปสู่นครดาวิด (ข้อ 16) ที่นั่นมีสุสานหลวงของเหล่ากษัตริย์แห่งยูดาห์ (ข้อ 16)

ที่โอเฟล (ป้อมปราการเข้มแข็งระหว่างตอนล่างและตอนบนของกรุงนั้น) คือคลังอาวุธ (ข้อ 19) ตลอดแนวกำแพงด้านทิศตะวันออกคือมุมหักและมุมเหลี่ยมต่างๆดังที่หมายเหตุไว้ในข้อ 17-25 ประตูน้ำเป็นแหล่งที่มาดั้งเดิมของลำธารจิดโรนดังที่หมายเหตุไว้ในข้อ 26 หอคอยต่างๆที่เป็นป้อมปราการถูกตั้งขึ้นในพื้นที่นี้ (ข้อ 25-27) ทั้งหมดนี้ล้วนอยู่ในพื้นที่ของโอเฟล ประตูม้า (ข้อ 28) อยู่ขึ้นไปทางเหนืออีกตลอดแนวกำแพงด้านทิศตะวันออกซึ่งอยู่ใต้พระวิหารพอดี ประตูตะวันออกเฉียงเหนือ (ข้อ 29) เป็นประตูทางเข้าหลักด้านทิศตะวันออกสู่กรุงนั้นและอยู่ด้านหน้าทางเข้าของพระวิหาร ประตูมิฟคัดอยู่ใกล้หัวมุมด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือของกรุงนั้น (ข้อ 32) ประตูและทำให้เส้นรอบวงนั้นบรรจบกันดังที่หมายเหตุไว้ในข้อ 1 ดังนั้นเส้นรอบวงของกำแพงกรุงจึงถูกพรรณนาและคนเหล่านั้นที่สร้างแต่ละส่วนของมันขึ้นมาใหม่

*****

ภาพรวมของเนหะมีย์ 4: เกิดการต่อต้านจากภายนอกขึ้นในทันที เหล่าศัตรูของประชาชนของพระเจ้าผู้พวกเขาจนถึงขนาดที่ว่าพวกเขาต้องทำงานโดยปกอวูรติดตัวด้วยเพื่อป้องกันตัวเอง นอกจากนี้ความยุ่งยากยังเกิดขึ้นจากภายในด้วย งานนั้นยากสุดๆและความเหนื่อยล้าและความท้อใจเกิดขึ้นในไม่ช้า บทนี้ถูกแบ่งย่อยได้ดังนี้: (1) การต่อต้านจากสันบาลัทและคนอื่นๆในข้อ 1-6; (2) การสมคบคิดของเหล่าปฏิปักษ์ในข้อ 7-15 และ (3) การระมัดระวังตัวของเนหะมีย์ในข้อ 16-23

นหม 4:1-3 ต่อมาเมื่อสันบาลัทได้ยืนยันว่าเรากำลังก่อสร้างกำแพง เขาโกรธและเดือดดาลมาก และเขาเยาะเย้ยพวกยิว 2 และเขาพูดต่อหน้าพี่น้องของเขาและต่อหน้ากองทัพของสะมาเรียว่า "พวกยิวที่อ่อนแอเหล่านี้ทำอะไรกัน เขาจะซ่อมกันหรือ เขาจะทำสัทวบูชาหรือ เขาจะทำให้เสร็จในวันเดียวหรือ เขาจะเอาหินที่ถูกเผาจากกองขยะมาใช้หรือ" 3 โทปือห์คนอัมโมนอยู่ข้างๆท่าน และเขาพูดว่า "เออ สิ่งที่เขากำลังสร้างอยู่นั้น ถ้าสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งวิ่งขึ้นไป มันจะพังกำแพงหินของเขาลงมา"

เหมือนที่เป็นเรื่องปกติบ่อยๆของชาตาน การต่อต้านเกิดขึ้นกับงานของพระเจ้าอย่างรวดเร็ว มันเริ่มต้นในตอนนั้นจากภายนอก แม้มิได้ถูกหมายเหตุไว้อย่างชัดเจน เห็นได้ชัดว่าสันบาลัทเป็นข้าราชการชาวสะมาเรียคนหนึ่ง เมื่อเขาได้ยินเรื่องการเริ่มต้นของการก่อสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ "เขาโกรธและเดือดดาลมาก และเขาเยาะเย้ยพวกยิว" เขาไม่เพียงโมโหเท่านั้นที่เยรูซาเล็ม (คู่แข่งทางประวัติศาสตร์ของสะมาเรีย) กำลังถูกเสริมให้แข็งแกร่ง เขายังตอบโต้ทันทีด้วยคำเยาะเย้ยเรื่องโครงการนั้น ตัวอย่างหนึ่งที่เปรียบเทียบกันได้สมัยใหม่อาจเป็นนักการเมืองคนหนึ่งที่ถูกจาเยาะเย้ยโครงการหนึ่งที่เขาต่อต้านต่อหน้าสาธารณชน

นอกจากนี้เขายังปรึกษากับพวกพี่น้องของเขาและกองทัพของสะมาเรียด้วย เห็นได้ชัดว่ารัฐบาลเปอร์เซียได้อนุญาตให้สะมาเรียมีกองทัพเล็กๆของตนด้วยเพื่อการป้องกันระดับท้องถิ่น เขาพูดจากถาดและดูถูก โครงการสร้างกำแพงนั้นต่อหน้าผู้คน เขาเยาะเย้ยพวกยิวโดยเรียกพวกเขาว่าอ่อนแอ โดยคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบของเขา เขาบอกเป็นนัยว่าพวกเขาจะไม่มีทาง

ทำงานนั้นสำเร็จ พวกเขาจะไม่สามารถสร้างกำแพงขึ้นใหม่ได้จากเศษซากปรักพังและเสาฐลึที่ ถูกไฟไหม้ที่กองสะสมมาหลายทศวรรษ แน่แน่นอนว่าเขาหาทางที่จะทำให้เหล่าปฏิบัติกษัชาวยิว ของเขาท้อใจโดยกล่าวคาดการณ์ล่วงหน้าต่อหน้าผู้คนที่ว่าเขาจะล้มเหลว

โทบิอาห์คนอัม โมน (จากอัม โมนซึ่งเป็นประเทศเพื่อนบ้าน – จอร์แดนในปัจจุบัน) ซึ่ง เห็นได้ชัดว่าเป็นพันธมิตรคนหนึ่งของสันบาลัทและคนสะมาเรียก็ร่วมวงในการประณาม โครงการนี้ด้วย เขาก็พูดจาเยาะเย้ยมันในที่สาธารณะเช่นกัน หนังสือพิมพ์ฉบับเช้าวันถัดมา (หากจะเปรียบ) อาจพาดหัวว่า “โทบิอาห์: แม้แต่สุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งก็จะทำลายงานของพวกเขา ลงมา” ความหมายโดยนัยก็คือว่างานฝีมือของพวกยิวด้อยเหลือเกินจนแม้แต่สุนัขของสัตว์ เล็กๆตัวหนึ่งจะทำให้มันพังลงมา

นหม 4:4-5 "โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงสดับ เพราะข้า พระองค์ทั้งหลายเป็นที่ดูถูกดูหมิ่น ขอทรงห้ามการเยาะเย้ยของข้าให้ตกบนศีรษะของข้าเอง และขอทรงมอบข้าไว้ให้ถูกปล้นบนแผ่นดินที่ข้าจะไปเป็นเชลยนั้น 5 ขออย่าทรงปกปิดความ ซ้ำซ้ำของข้าไว้ และขออย่าลบหลู่บาปของข้าทั้งหลายต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เพราะข้า ทั้งหลายได้ยั่วเย้าให้ทรงกริ้วต่อหน้าบรรดาผู้ก่อสร้าง"

คำพูดเยาะเย้ยและการต่อต้านอย่างเปิดเผยจากพวกข้าราชการประจำท้องถิ่นเป็นที่สังเกต เห็นโดยเนหะมีย์ แม้เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ได้เข้าแทรกแซงโดยใช้กำลังจริงๆ คำพูดเยาะเย้ย และการต่อต้านอย่างเปิดเผยของพวกเขาก็ส่งผลกระทบ แน่แน่นอนว่ามันนำมาซึ่งความท้อใจและ ความกระวนกระวายใจ จะว่าไปแล้วการ โจมตีด้วยคำพูดของปฏิบัติกษัเหล่านั้นก็ประสบความสำเร็จ เนหะมีย์อาจไม่ได้เตรียมใจมาก่อนว่าจะเจอการต่อต้านเช่นนั้นในการวางแผนและการเริ่ม ต้นภารกิจของตน ดังนั้นเขาจึงหันไปหาที่พึ่งเดียวที่เขามี – องค์พระผู้เป็นเจ้าของ

เขาจึงอธิษฐานและขอพระเจ้าให้ทรงสังเกตดูการคุกคามของพวกเขา นอกจากนี้เขายังขอ พระเจ้าให้ทรงจัดการกับพวกเขาด้วย นั่นคือ ทำให้พวกเขาเป็นเชลยเหมือนกับที่พวกเราได้ตก

เป็นเชลย บทเรียนง่าย ๆ ตรงนี้ก็คือ จงเอาปัญหาต่างๆของเราทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและขอพระองค์ให้ทรงจัดการกับพวกมัน

นหม 4:6 **เราจึงสร้างกำแพงขึ้น และกำแพงทั้งสี่นั้นก็ต่อกันสูงครึ่งหนึ่งแล้ว**
เพราะประชาชนมีน้ำใจที่จะทำงาน แม้กระนั้นงานนั้นก็เดินหน้าต่อไป ยามเผชิญหน้ากับการต่อต้านอย่างหนัก พวกเขาทำสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเรียกให้พวกเขาทำ “เราจึงสร้างกำแพงขึ้น” วลีที่ว่า “สูงครึ่งหนึ่ง” อาจหมายถึงการสร้างมันสูงถึงครึ่งหนึ่งความสูงของมัน (หรืออาจหมายถึงครึ่งทางโดยรอบ แม้นั้นดูเหมือนไม่เข้ากับรายละเอียดที่ถูกนำเสนอในบทที่สามก็ตาม) เนหะมีย์ให้เหตุผลง่ายๆ: “เพราะประชาชนมีน้ำใจที่จะทำงาน” พวกเขาร่วมมือกันทุกคนๆเดียวในการทำงานนั้นด้วยความกระตือรือร้นแม้เจอกับการต่อต้านอย่างหนัก

นหม 4:7-8 **แต่ต่อมาเมื่อสันบาลัทและโทบิอาห์ กับชาวอาระเบีย และคนอัมโมน และชาวอิสโศดได้ยื่นว่า การซ่อมแซมกำแพงเยรูซาเล็มนั้นกำลังคืบหน้าต่อไป และกำลังปิดช่องโหว่ต่างๆ เขาทั้งหลายก็โกรธมาก 8 และเขาก็ปองร้ายกันจะมาสู้รบกับเยรูซาเล็ม และก่อการโกลาหลขึ้นในนั้น** เมื่อเหล่าศัตรูของประชาชนของพระเจ้าในภูมิภาคนั้น (คนสะมาเรีย คนอัมโมน ชาวอาระเบียและคนฟีลิสเตีย (ชาวอิสโศด)) ได้ข่าวว่ากำแพงกรุงเยรูซาเล็มกำลังรุดหน้า และช่องโหว่ต่างๆของมันกำลังถูกสร้างขึ้นใหม่ พวกเขาที่โกรธมาก ศัตรูเหล่านี้ของอิสราเอลจึง “ปองร้ายกันจะมาสู้รบกับเยรูซาเล็ม และก่อการโกลาหลขึ้นในนั้น”

นหม 4:9 **แต่เราทั้งหลายได้อ้อนวอนต่อพระเจ้าของเรา และวางยามป้องกัน** เขาทั้งหลายทั้งกลางวันและกลางคืน เนหะมีย์ทำสองสิ่งนั้นที่เขาทำได้ (1) เขาอธิษฐานและขอการปกป้องคุ้มครองจากพระเจ้า เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเขา เพราะแม้ว่าเหล่าศัตรูของพวกเขาพุดจาเยาะเย้ย คุกคามงานนั้น จริงๆแล้วพวกเขาก็ไม่ได้โจมตี (2) ณ เวลานั้นด้วยไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เนหะมีย์จึง “วางยามป้องกันเขาทั้งหลายทั้งกลางวันและกลางคืน”

นหม 4:10 **แต่ยูดาห์กล่าวว่า "เรียวแรงของคนที่ยืนของก็กำลังทรุดลง และมีสิ่งสลักหักพังมาก เราไม่สามารถสร้างกำแพงได้"** นอกเหนือจากการต่อต้านจากภายนอกแล้ว

ความยุ่งยากก็เกิดขึ้นจากภายในพวกเขาด้วย ขณะที่โครงการนั้นดำเนินต่อไป คนงานก็เริ่มหมดแรง งานนั้นหนักหนาสาหัสเอาการ แต่เก็บกวาดเศษซากปรักหักพังที่กองสะสมจากการทำลายของคนบาบิโลนเมื่อหลายปีก่อน บวกกับเศษหินเศษอิฐอื่นๆที่กองมานานหลายปีก็มากกว่าที่พวกเขาเตรียมใจไว้แล้ว คนงานเหล่านั้นจึงเหน็ดเหนื่อยและท้อใจ

นหม 4:11-12 และศัตรูของเรากล่าวว่ "เขาจะไม่รู้ไม่เห็นจนกว่าเราจะเข้ามาท่ามกลางเขาและฆ่าเขา กับยับยั้งงานของเขา" 12 ต่อมาเมื่อพวกยิวที่อยู่ใกล้เขาทั้งหลายมากก็ได้บอกเราตั้งสิบครั้งว่ "เขาจะลุกขึ้นมาต่อสู้เราจากที่อยู่ของเขาทุกแห่ง"

หากนั้นยังไม่พอ เหล่าปฎิบัติกรจากภายนอกยังเล่น "สงครามจิตวิทยา" ต่อสู้พวกยิวต่อไป พวกเขาคิดแผนที่จะลอบเข้ามาโดยไม่ให้ใครรู้ตัว โจมตีพวกคนงานและทำให้โครงการนั้นหยุดชะงัก เห็นได้ชัดว่แม้แต่ยิวบางคนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่รอบนอกก็ถูกหลอกใช้ (ไม่ว่าจะโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ไม่ชัดเจน) เพื่อส่งผลกระทบต่องานนั้นในกรุงเยรูซาเล็ม พวกยิวที่อาศัยอยู่ใกล้กับศัตรูมาพร้อมกับโฆษณาชวนเชื่อถึงสิบครั้ง

คำแปลตอนท้ายข้อ 12 ไม่ชัดเจน มันอาจเป็นคำเชิญชวนแบบแยกย่อยให้ร่วมเป็นพันธมิตรกับปฎิบัติกรเหล่านั้นที่เป็นพันธมิตรกันและคนเหล่านั้นจะเลิ่กยุ่งกับพวกเขา หรือมันอาจเป็นคำขู่ที่มีต่อไปก็ได้ วัตถุประสงค์ที่ถูกพวกนักแปลใส่เข้ามาและไม่ได้อยู่ในต้นฉบับภาษาฮีบรูไม่ว่ากรณีใด มันเป็นโฆษณาชวนเชื่อในยามสงครามที่มีเจตนาที่จะเปลี่ยนแปลงวิถีของเหตุการณ์ต่างๆ โดยส่งผลกระทบต่อศัตรูของพวกเขา นั่นคือพวกยิว ผ่านทางรายงานข่าวต่างๆที่จงใจที่จะทำให้พวกเขาวิตกกังวล

นหม 4:13-14 ข้าพเจ้าจึงตั้งประชาชนไว้ในส่วนที่ต่ำที่สุดข้างหลังกำแพง และในที่สูง ตามครอบครัวของเขา โดยมีดาบ หอก และคันธนู 14 ข้าพเจ้ามองดู แล้วลุกขึ้นพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย กับคนนอกนั้นว่ "อย่ากลัวเขาเลย จงระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและนำเกรงกลัว และต่อสู้เพื่อพี่น้องของท่าน บุตรชายบุตรสาวของท่าน ภรรยาและเรือนของท่าน"

เมื่อเนหะมีย์ได้ยื่นแผนการเหล่านั้นของศัตรู เขาจึงใช้มาตรการป้องกันไว้ก่อนเพิ่มเติม เขาวางกำลังเสริมไว้ข้างหลังกำแพงส่วนล่างที่ยังไม่เสร็จซึ่งถูกโจมตีได้ง่ายสุด มันเป็นกองทหารของพลเมือง ครอบครัวต่างๆถูกมอบหมายให้รับหน้าที่ยามพร้อมอาวุธของตน นอกจากนี้เขาหาทางที่จะหลอกลวงใจพวกผู้นำของประชาชนด้วยโดยเตือนความจำพวกเขาว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรง “ยิ่งใหญ่และน่าเกรงกลัว” คำที่แปลว่า **น่าเกรงกลัว** (*ยอว์เรย์*) มีความหมายว่า ‘น่าสะพรึงกลัว’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขาเตือนความจำพวกเขาว่าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเขาและพระองค์ทรงนำสะพรึงกลัว เขาหลอกลวงใจพวกเขาให้สู้เพื่อมรดกของตนหากถึงคราวจำเป็น

นหม 4:15   อยู่มาเมื่อศัตรูของเราได้ยื่นว่าเราได้ยื่นเรื่องแล้ว และพระเจ้าได้ทรงทำลายแผนงานของเขา เราต่างก็กลับมายังกำแพงที่งานของตนทุกคน เมื่อข่าวร้ายไหลกลับไปยังพวกศัตรูว่าพวกยิวจะสู้เพื่อปกป้องตัวเอง คนเหล่านั้นก็ถอยไป งานนั้นจึงเดินหน้าต่อ

นหม 4:16-18   ตั้งแต่วันนั้นมา ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าครั้งหนึ่งทำการก่อสร้าง อีกครั้งหนึ่งถือหอก โล่ คันธนู และเลื่อยเกราะ บรรดาประตูทั้งหลายหนุนหลังบรรดาดวงศ่วานยูดาห์ 17 ผู้ที่ก่อสร้างกำแพง และบรรดาผู้ที่ขนของกับผู้ที่ยกของขึ้น ทุกคนมือหนึ่งทำงาน อีกมือหนึ่งถืออาวุธไว้ 18 ผู้ก่อสร้างทุกคนมีดาบคาดอยู่ที่สีข้างขณะที่เขาสร้าง ชายที่เปาแตรอยู่ข้างข้าพเจ้า

ถึงกระนั้นพวกยิวก็ได้รับคำเตือนล่วงหน้าและเตรียมการล่วงหน้า งานนั้นจึงเดินหน้าต่อไป อย่างไรก็ตามเดี๋ยวนี้คนงานเหล่านั้นก็ทำงานไปโดยมีอาวุธข้างกายพร้อมที่จะหยิบขึ้นมาใช้งานเมื่อถูกแจ้งเตือนแบบกระทันหัน คนอื่นๆ (มากถึงครึ่งหนึ่ง) ก็ทำหน้าที่เฝ้ายามขณะที่คนที่เหลือทำงานสร้างกำแพงนั้น

นหม 4:19-20   ข้าพเจ้าพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ที่ตั้งปวงกับคนนอกนั้นว่า "การงานก็ใหญ่โตและกระจายกันไปมาก เพราะเราแยกกันอยู่บนกำแพงห่างจากกัน 20 เมื่อท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแตรอยู่ตรงไหน จงวิ่งกรูกันไปที่พวกเรา พระเจ้าของเราทั้งหลายจะทรงต่อสู้เพื่อพวกเรา" ขณะที่งานนั้นรุดหน้าไปและกำแพงเริ่มสูงขึ้น มันก็เริ่มปรากฏชัดเจนจากมุม

มองแบบทหารว่าเหล่าผู้อารักขาถูกกระจายกำลังออกไปอย่างหลวมๆ คั้งนั้นเนหะมีย์จึงใช้ระบบส่งสัญญาณแบบหนึ่ง หากความยุ่งยากปรากฏขึ้นที่ด้านหนึ่งของกรุงนั้น แตรก็จะส่งสัญญาณจากนั้นกองกำลังก็จะรีบรุกไปยังด้านนั้นของกำแพง นอกจากนี้เขายังห่วงใยประชาชนของเขาด้วยความจริงที่ว่า “พระเจ้าของเราทั้งหลายจะทรงต่อสู้เพื่อพวกเรา” จนทุกวันนี้เมื่อประชาชนของพระเจ้าทำงานของพระเจ้า แม้การต่อต้านจะหนักหน่วง พระเจ้าก็จะทรงปกป้องและช่วยเหลือประชาชนของพระองค์

นหม 4:21-23   เราจึงทำงานกัน พวกเราครึ่งหนึ่งถือหอกตั้งแต่เช้ามีดจนดาวขึ้น 22 ครั้งนั้น ข้าพเจ้าพูดกับประชาชนอีกว่า "ขอให้ผู้ชายทุกคนกับคนใช้ของเขาด้วยค้างคืนเสียภายในเยรูซาเล็ม เพื่อเขาจะเป็นยามให้เราในกลางคืนและทำงานกลางวัน" 23 ข้าพเจ้า พี่น้องของข้าพเจ้า หรือคนใช้ของข้าพเจ้า หรือคนยามผู้ติดตามข้าพเจ้าก็ดี ไม่มีใครถอดเครื่องแต่งกายออก เว้นแต่เหล่าคนที่ถอดออกเพื่อซัก

ความเคร่งเครียดของกิจกรรมนั้นถูกหมายเหตุไว้ในการทำงานที่พวกเขาทำงานตั้งแต่เช้ามีดจนดาวค่ำ คนงานทุกคนและเหล่าผู้รับใช้ของพวกเขาถูกสั่งมิให้ออกไปจากกรุงนั้นเพื่อกลับบ้านของตนตอนกลางคืน เนหะมีย์และเหล่าสหายของเขาไม่แม้แต่ถอดเสื้อผ้าของตนเพื่อที่จะนอน เขาหมายเหตุว่าจริงๆแล้วพวกเขาไม่เปลี่ยนเสื้อผ้าในระหว่างโครงการนั้นยกเว้นเพื่อการซักเป็นครั้งคราว สภาพบรรยากาศขณะนั้นเคร่งเครียดมาก และเป้าหมายหนึ่งเดียวของพวกเขาคือ สร้างกำแพงนั้นให้เสร็จ

*****

ภาพรวมของเนหะมีย์ 5: ขณะที่งานสร้างกำแพงขึ้นใหม่นั้นเดินหน้าต่อไป มันก็เป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากทางเศรษฐกิจและประชาชนต้องกู้หนี้ยืมสินเพื่อที่จะเอาชีวิตรอด พวกยิวที่หน้าไม่อายบางคนกำลังคิดดอกเบี้ยมหาโหดกับพี่น้องของตนที่ต้องการเงินไปซื้ออาหาร สุดท้ายเนหะมีย์วางแบบอย่างหนึ่งของการดำรงชีพด้วยทรัพยากรของตนเอง โดยไม่เรียกร้องภาษี สนับสนุนที่ตามธรรมเนียมเรียกเก็บจากประชาชนที่เขาปกครอง บทนี้แบ่งย่อยไว้ดังนี้: (1) พวกเขา

ยิวร้องเรียนเรื่องความทุกข์ลำบากของตนในข้อ 1-5; (2) เนหะมีย์จัดการเรื่องร้องทุกข์ของพวกเขาในข้อ 6-13 และ (3) แบบอย่างของเนหะมีย์เรื่องความไม่เห็นแก่ตัวในข้อ 14-19

นหม 5:1-5   มีเสียงร้องของประชาชนและของภรรยาของเขาอย่างเกรียวกราว กล่าวโทษพี่น้องพวกยิว 2 เพราะมีคนที่กล่าวว่า "เรามักคนด้วยกัน ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของเรา ขอให้เราได้ข้าว เพื่อเราจะได้รับประทานและมีชีวิตอยู่ได้" 3 และมีคนกล่าวว่า "เราต้องจำนำไร่นาของเรา สวนองุ่นของเรา และบ้านเรือนของเรา เพื่อจะได้ข้าว เพราะเหตุการณ์กันดารอาหาร" 4 และคนอื่นๆกล่าวว่า "เราได้ขอยืมเงินมาเป็นค่าภาษีถวายกษัตริย์ โดยจำนำนาและสวนองุ่นของเรา 5 เนื้อของเราเป็นเหมือนเนื้อพี่น้องของเรา ลูกของเราก็เหมือนลูกของเขา แต่ดูเถิด เราก็อ้างให้บุตรชายและบุตรสาวของเราเป็นทาส บุตรสาวของเราบางคนเป็นทาสแล้ว และเราไม่มีกำลังที่จะไถ่เขาเลย เพราะคนอื่นยึดนาและสวนองุ่นของเรา"

ถ้าคำพูดของศัตรูกับงานหนักจนหลังแอ่นยังไม่พอ ความยุ่งยากใหม่ก็ปะทุขึ้นจากภายใน ความโลภ ความเห็นแก่ตัวและการไม่มีความห่วงใยต่อเพื่อนบ้านที่กำลังยากลำบากก็เพิ่มเข้ากับปัญหาต่างๆซึ่งใหญ่โตอยู่แล้ว รายละเอียดไม่ได้ถูกสาธยายไว้ แต่เห็นได้ชัดว่าชาวแผ่นดินนั้นกำลังเผชิญกับช่วงเวลาหนึ่งที่ยากลำบาก มันอาจเกิดจากความล้มเหลวด้านพืชผลซึ่งเกิดขึ้น เพราะการกันดารอาหาร มันอาจเป็นเพราะสภาพต่างๆยามสงครามได้บังคับแรงงานที่มีอยู่ให้ทำหน้าที่ป้องกันและสร้างกำแพงแทนที่จะดูแลพืชผลต่างๆ ไม่ว่ากรณีใดวิกฤติหนึ่งได้ก่อตัวขึ้นแล้ว

บรรดาคนยากจนกว่าของแผ่นดินนั้นไม่สามารถหาอาหารมาเลี้ยงครอบครัวของตนได้ บางคนถึงขนาดเอาบ้านของตนไปจำนองเพื่อที่จะซื้ออาหารจากพวกพ่อค้ายิวที่เห็นได้ชัดว่ากำลังคิดราคาแบบขูดรีด คนอื่นๆก็ต้องเลือกระหว่างการใช้เงินจากการจำนองบ้านของตนเพื่อซื้อข้าวหรือจ่ายเงินภาษีที่ต้องเสียให้แก่รัฐบาลเปอร์เซีย บางคนต้องจำใจขายลูกๆของตนให้เป็นข้ารับใช้เพื่อที่จะมีเงินไปซื้ออาหารดำรงชีพ นอกจากนี้เห็นได้ชัดว่าพวกยิวที่มั่งมีกำลังเอาเปรียบพี่น้องของตนที่อับจนกว่า

นหม 5:6-10

เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องของเขา และถ้อยคำของเขา ข้าพเจ้าก็
โกรธมาก 7 ข้าพเจ้าตรัสตรองแล้วก็นำความนี้ไปกล่าวหาพวกขุนนางและเจ้าหน้าที่ ข้าพเจ้าพูด
กับเขาว่า "ท่านทั้งหลายต่างคนต่างได้ให้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยจากพี่น้องของตน" และข้าพเจ้า
ก็เรียกชุมนุมใหญ่มาสู้กับเขา 8 และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขาว่า "เราได้ไล่พวกยิวพี่น้องของเราผู้ถูก
ขายไปยังคนต่างประเทศคืนมา ตามแต่เราจะสามารถทำได้ แต่ท่านกลับขายพี่น้องของท่าน เพื่อ
เขาจะได้ถูกขายให้แก่พวกเรา" คนทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พูดไม่ออก 9 ข้าพเจ้าจึงว่า "สิ่งที่ท่านทั้ง
หลายทำอยู่นั้นไม่ดี ไม่ควรที่ท่านจะดำเนินในความยำเกรงพระเจ้าของเราทั้งหลาย เพื่อป้องกัน
การเยาะเย้ยของประชาชาติเหล่านั้น ซึ่งเป็นศัตรูของเราดอกหรือ 10 ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าพเจ้ากับพี่
น้องของข้าพเจ้าและคนใช้ของข้าพเจ้าให้เขายืมเงินและยืมข้าว ให้เราเลิกการให้ยืมโดยคิด
ดอกเบี้ยนั้นเสียเถิด

เมื่อได้ยินเรื่องนี้เนหะมีย์ก็โมโห เขาตำหนิพวกขุนนางและพวกผู้ปกครองที่เห็นได้ชัดว่า
เป็นฝ่ายผิด พวกเขากำลังคิดดอกเบี้ยชูครีตพี่น้องชาวยิวของตัวเองซึ่งเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายยิว
(ในอพยพ 22:25 พวกยิวถูกห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยกับพวกพี่น้องของตนที่กำลังเดือดร้อน เรื่องการ
จ่ายดอกเบี้ยโดยตัวมันเองแล้วไม่ได้ผิดพระคัมภีร์ สิ่งที่ถูกต้องตรงนี้ก็คือการคิดดอกเบี้ยแบบ
ชูครีตกับพี่น้องที่กำลังลำบาก) เนหะมีย์หมายความว่าตัวเขาเองในฐานะผู้ว่าราชการจะทำแบบ
เดียวกันก็ได้ แต่เขาก็ไม่ยอมทำเช่นนั้น เขาจึงขอร้องพวกเขาให้เลิกทำแบบนั้นเสีย

นหม 5:11-13

ในวันนี้ ของจืดกินมา ไร่นา สวนองุ่น สวนมะกอกเทศ และเรือน
ของเขา และส่วนร้อยละของเงิน ข้าว น้ำมัน และน้ำมัน ซึ่งท่านได้ริบเอาจากเขานั้นเสีย" 12 แล้ว
เขาทั้งหลายพูดว่า "เราจะคืนสิ่งเหล่านี้และจะไม่เรียกร้องสิ่งใดๆจากเขาทั้งหลาย เราจะกระทำ
ตามที่ท่านพูด" และข้าพเจ้าก็เรียกบรรดาปุโรหิตมา และให้ปุโรหิตเอาคำปฏิญาณจากเขาทั้ง
หลายว่า เขาจะกระทำตามที่เขาสัญญาแล้วนั้น 13 ข้าพเจ้าก็สลัดคอกของข้าพเจ้าด้วย และพูดว่า
"ตั้งนั้นแหละถ้าคนใดมิได้กระทำตามสัญญานี้ ขอพระเจ้าทรงสลัดเขาเสียจากเรือนของเขา และ

จากการงานของเขา ให้เขาถูกสลัดออกแล้วไปตัวเปล่า" และชุมนุมชนทั้งปวงกล่าวว่า "เอเมน" และได้สรรเสริญพระเยซูว่า แล้วประชาชนก็ได้กระทำตามที่เขาได้สัญญาไว้

นอกจากนี้เนหะมีย์ยังขอร้องคนเหล่านั้นที่ได้ยึดที่ดิน สวนองุ่น สวนมะกอกเทศและบ้านเรือนต่างๆเป็นของจำนองให้คืนพวกมันไปและปล่อยสิทธิจำนองใดๆที่พวกเขาถืออยู่ จงสังเกตในข้อ 11 ว่ามีการกล่าวถึง "ส่วนร่อยของเงินนั้น" พวกเขากำลังคิดดอกเบี้ยร่อยละหนึ่งต่อเดือนจากเงินกู้และสิทธิจำนองเหล่านั้นที่พวกเขาได้ออกให้ เนหะมีย์สั่งให้เลิกวิธีปฏิบัตินี้เสีย และคืนข้าวของเหล่านั้นไป

เนหะมีย์จึงกล่าวคำปฏิญาณต่อหน้าพวกปุโรหิตของพระวิหารโดยขอให้พระเจ้าสลัดพวกเขาทิ้งเสียเหมือนกับที่เขาได้สลัดเสื้อคลุมของตน คือผู้ใดก็ตามที่ไม่ยอมกระทำตามคำสั่งนี้ที่ให้ปล่อยพวกพี่น้องของตน คือพวกยิวพ้นจากหนี้สินของพวกเขา ชุมชนุมนชนทั้งหมดของพวกเขา ยิวแห่งเยรูซาเล็มมารวมตัวกันหน้าพระวิหาร พอได้ยินคำกำชับของเนหะมีย์และคำปฏิญาณเกี่ยวกับเรื่องนั้น พวกเขาก็กล่าวว่า "เอเมนและได้สรรเสริญพระเยซูว่า" ปัญหาที่เกิดขึ้นจากภายในจึงถูกคลี่คลาย

นหม 5:14 "ยิ่งกว่านั้นอีก ตั้งแต่เวลาที่ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินยูดาห์ ตั้งแต่ปีที่ยี่สิบจนปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส สิบสองปีด้วยกัน ข้าพเจ้าหรือพี่น้องของข้าพเจ้ามิได้รับประทานอาหารของตำแหน่งผู้ว่าราชการ แม้หนังสือเนหะมีย์โดยพื้นฐานแล้วเรียงลำดับตามเหตุการณ์ สิ่งที่ถูกระบุเป็นนัยตรงนี้ก็คือว่า หลังจากสร้างกำแพงเสร็จแล้วเนหะมีย์ก็กลับไปหาอาร์ทาเซอร์ซีสพร้อมกับรายงานหนึ่งเกี่ยวกับภารกิจของตน ณ เวลานั้นเองเห็นได้ชัดว่าเขาถูกส่งกลับไปอีกในฐานะผู้ว่าราชการ เขาปกครองเป็นเวลาสิบสองปี ข้อต่างๆของบทที่ห้าเห็นได้ชัดว่าถูกเขียนเป็นบทส่งท้ายหลังจากเหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้นแล้ว

นหม 5:15-18 ผู้ว่าราชการคนที่อยู่ก่อนข้าพเจ้าได้เบียดเบียนประชาชน ได้เอาเงินเป็นค่าอาหารและน้ำองุ่นไปจากเขา นอกจากเงินวันละสี่สิบบเชเซล แม้ข้าราชการของท่านก็ได้

ใช้อำนาจเหนือประชาชน แต่ข้าพเจ้ามิได้กระทำเช่นนั้น เพราะความยำเกรงพระเจ้า 16 ข้าพเจ้า
ยังยึดงานสร้างกำแพงนี้อยู่ และมีได้ซื้อที่ดินเลย และคนใช้ของข้าพเจ้าทั้งสิ้นก็ได้ชุมนุมกัน
ทำงานกันที่นั่น 17 ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้ามีคนหนึ่งร้อยห้าสิบร่วมสํารับกับข้าพเจ้า คือพวกยิวและ
เจ้าหน้าที่ นอกเหนือจากบรรดาผู้ที่มาอยู่กับเราทั้งหลายจากประชาชาติผู้ซึ่งอยู่รอบเรา 18 สิ่งที
เตรียมไว้ในวันหนึ่งๆ มีวัวตัวหนึ่ง และแกะที่คัดเลือกแล้วหกตัว เปิดไถ่เขาก็จัดไว้ให้ข้าพเจ้าด้วย
ในทุกๆสิบวันน้ำองุ่นมากมายหลายถุงหนึ่ง แม้จะมากอย่างนี้ ข้าพเจ้ามิได้เรียกร้องเอาส่วน
อาหารของตำแหน่งผู้ว่าราชการ เพราะว่าการปรนนิบัตินั้นหนักหน้าชนชาตินี้อยู่แล้ว

ประเด็นที่กำลังถูกเสนอก็คือว่า เนหะมีย์ ในฐานะตัวแทนที่ได้รับมอบหมายอย่างเหมาะสม
จากกษัตริย์แห่งเปอร์เซียและเป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินยูดาห์เพราะเห็นแก่สถานการณ์ที่เกิด
ขึ้น ก็ไม่ได้รับบรรณาการซึ่งเป็นธรรมเนียมของเหล่าผู้ว่าราชการเปอร์เซีย ปกติแล้วประชาชน
จะต้องเสียภาษีอัตราหนึ่งเพื่อสนับสนุนผู้ว่าราชการของตน เนหะมีย์มิได้รับภาษีจากประชาชน
แต่เลี้ยงดูตัวเองจากทรัพยากรของเขาเองเสียส่วนใหญ่

จุดสนใจของเขาคือการทำงานของพระเจ้า เขาเลี้ยงดูคนกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบคนโดยออก
ค่าใช้จ่ายเอง อย่างไรก็ตามข้อ 18 บ่งบอกว่าเขารับค่าตอบแทนบ้างสำหรับค่าใช้จ่ายต่างๆของตน
ซึ่งรวมเป็นวัวห้าตัวหนึ่งตัวต่อวัน แกะที่คัดเลือกแล้วหกตัว เปิดไถ่ต่างๆ และน้ำองุ่นทุกๆสิบ
วัน อย่างไรก็ตามเขาชี้ให้เห็นว่านี่เทียบไม่ได้เลยกับสิ่งที่ผู้ว่าราชการคนอื่นๆแห่งอาณาจักรนั้น
เรียกเอาจากประชาชนของตน เขามีใจสงสารประชาชนของตนและภาระงานที่หนักบนตัวพวก
เขาอยู่แล้ว คำที่แปลว่า การปรนนิบัติ (*อาโอบาคท์*) มีความหมายว่าการใช้แรงงานหรือการบริการ
เพราะเขาเข้าใจการปรนนิบัติของพวกเขาในภารกิจแห่งการสร้างกรุงนั้นและกำแพงต่างๆของ
มันขึ้นใหม่ เขาจึงไม่ยอมรับสิ่งที่เขาจะเรียกเอาจากพวกเขาก็ได้ในฐานะผู้ว่าราชการ

นหม 5:19 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ได้
กระทำเพื่อชนชาตินี้ให้เกิดผลดีเถิด" แม้เขาไม่ได้รับบำเหน็จของโลกนี้เหมือนคนอื่นๆที่มี
ตำแหน่งแบบเขา รับ เนหะมีย์ก็ขอร้ององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ระลึกว่าเขาได้ปรนนิบัติพระองค์และ

ช่วยเหลือประชาชนของพระองค์อย่างไร พระเจ้าจะทรงให้เกียรติคนเหล่านั้นที่ให้เกียรติ
พระองค์และงานของพระองค์!

*****

*ภาพรวมของเนหะมีย์ 6: การต่อต้านงานของพระเจ้าเกิดขึ้นต่อไป คราวนี้ซาตานหาทาง
บ่อนทำลายจากภายในพอๆกับจากภายนอก ‘สงครามจิตวิทยา’ ไม่เพียงเกิดขึ้นต่อไปจากพวก
ศัตรูที่อยู่ภายนอกเท่านั้น พวกเขายังพบบรรดาคนที่เต็มใจร่วมมือจากภายในด้วย ถึงกระนั้นงาน
นั้นก็สำเร็จเพราะพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่บนพวกเขา*

นหม 6:1-4 อยู่มาเมื่อมีรายงานให้สันบาลัท โทบิอาห์และเกเชมชาวอาระ
เบียกับศัตรูอื่นๆของเราทั้งหลายได้ยินว่า ข้าพเจ้าได้ก่อกำแพง และไม่มีช่องโหว่เหลืออยู่ (แม้ว่า
จนวันนั้นข้าพเจ้ายังไม่ได้ตั้งบานประตูที่ประตูเมือง) 2 สันบาลัทกับเกเชมใช้ให้มาหาข้าพเจ้า
ว่า "ขอเชิญมาพบกันในชนบทแห่งหนึ่งในที่ราบโอโน" แต่เขาทั้งหลายเจตนาจะทำอันตราย
ข้าพเจ้า 3 ข้าพเจ้าก็ใช้ผู้สื่อสารไปหาพวกเขาว่า "ข้าพเจ้ากำลังทำงานใหญ่ ลงมาไม่ได้ ทำไมจะ
ให้งานหยุดเสียในขณะที่ข้าพเจ้าทำงานลงมามีท่าน" 4 แล้วเขาใช้ให้มาหาข้าพเจ้าอย่างนี้สี่ครั้ง
ข้าพเจ้าก็ตอบเขาไปทำนองเดียวกัน

ขณะที่งานรุดหน้าต่อไป พวกศัตรู (สันบาลัท โทบิอาห์ เกเชมและคนอื่นๆ) ก็บ่อน
ทำลายงานนั้นต่อไป ช่องโหว่ต่างๆของกำแพงที่ถูกทำลายได้ถูกอุดแล้วแม้บานประตูต่างๆยัง
ต้องถูกแขวนบนบานพับในช่องประตู ดังนั้นผู้ต่อต้านเหล่านี้จึงเปลี่ยนยุทธวิธี แทนที่จะใช้คำขู่
และต่อต้านมันอย่างเปิดเผย พวกเขาตัดสินใจที่จะมี “การประชุมเพื่อสันติ” นี้เท่ากับว่าพวกเขา
เชิญเนหะมีย์ให้มาและร่วม ‘เสวนา’ กับพวกเขา นี้เท่ากับพวกเขาบอกว่า “ให้เรามาเจรจากัน
เถอะ” เนหะมีย์ไม่มีเรื่องที่จะต้องเจรจาด้วย เขาได้มาเพื่อทำงานชิ้นหนึ่งและโดยพระคุณของ
พระเจ้า เขาก็ตั้งใจที่จะทำมันให้เสร็จ! นอกจากนี้เขายังดูออกอย่างรวดเร็วว่า “เขาทั้งหลายเจตนา
จะทำอันตรายข้าพเจ้า”

คำที่แปลว่า **อันตราย** (รา) เป็นคำฮีบรูที่มีความหมายว่า ‘ความชั่วร้าย’ เนหะมีย์จึงใช้คนไปบอกว่า “ข้าพเจ้ากำลังทำงานใหญ่ ลงมาไม่ได้ ทำไมจะให้งานหยุดเสียในขณะที่ข้าพเจ้าทำงานลงมาหาท่าน” เราได้เห็นชัดเจนถึงอุปนิสัยของเนหะมีย์ เขาเป็นคนที่มีความมุ่งมั่น มีความตั้งใจเด็ดเดี่ยวและไม่ยอมเสียขวัญหรือวอกแวกเลย เขารู้ว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเขาให้ทำสิ่งใด และเขาก็ทำมันต่อไป ถึงกระนั้นพวกศัตรูก็ไม่ยอมแพ้ พวกเขาส่งคนมาแจ้งเนหะมีย์ถึงสี่ครั้งเพื่อให้ไปเจรจาต่อรอง เขาไม่ยอมไป!

นหม 6:5-7   **สันบาลัทได้ส่งคนใช้ของท่านมาหาข้าพเจ้าในทำนองเดียวกัน เป็นครั้งที่ห้า ถัดจดหมายเปิดมา 6 ในนั้นมีเขียนไว้ว่า "เขากล่าวกันในท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และเกษมก็กล่าวด้วยว่า ท่านและพวกยิวเจตนาจะกบฏ เหตุนั้นแหละท่านจึงสร้างกำแพง และท่านปรารถนาจะเป็นกษัตริย์ของพวกเขา ตามถ้อยคำนี้ 7 และท่านได้แต่งตั้งผู้พยากรณ์ไว้ให้ป่าวร้องเกี่ยวกับตัวท่านในเยรูซาเล็มว่า 'มีกษัตริย์ในยูดาห์' บัดนี้จะได้รายงานให้กษัตริย์ทรงทราบตามถ้อยคำเหล่านี้ เหตุฉะนั้นบัดนี้ขอเชิญท่านมาหาหรือด้วยกัน"**

ดังนั้นสันบาลัทจึงปรับเปลี่ยนแผนของตนอีกครั้งหลังจากที่ผ่านมาประสบความสำเร็จแล้ว เขาส่งคนใช้ของเขามาภายใต้ชื่อเขาเองพร้อมกับจดหมายเปิดผนึกฉบับหนึ่งที่ถูกออกแบบมาเพื่อข่มขวัญเนหะมีย์ ในจดหมายฉบับนั้นเขากล่าวหาว่าจริงๆแล้วเนหะมีย์กำลังวางแผนที่จะกบฏต่อกษัตริย์แห่งเปอร์เซียและนั่นจึงเป็นเหตุที่ว่าทำไมเขาจึงกำลังสร้างปราการเข้มแข็งของกรุงนั้น นอกจากนี้สันบาลัทยังหมายเหตุน่ากลัวว่า “เขากล่าวกันในท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และเกษมก็กล่าวด้วย” (เกษมในข้อ 2 มีอีกชื่อว่า กัซมุ นอกจากนี้คำที่แปลเป็น **ประชาชาติทั้งหลาย** (โคย หรือ โกยิม ซึ่งเป็นคำพหูพจน์) เป็นคำทั่วไปที่หมายถึง ‘คนต่างชาติ’ หรือ ‘ประชาชาติอื่นๆ’) กล่าวอีกนัยหนึ่งสันบาลัทเขียนหาเนหะมีย์และพยายามที่จะข่มขวัญเขามากขึ้นอีกโดยใช้แนวคิดที่ว่า “ทุกคนคิดอย่างนี้” นี่ก็คือสิ่งที่ ‘พวกเขา’ ทุกคนกำลังกล่าว

นอกจากนี้ ‘พวกเขา’ ทุกคนก็กำลังกล่าวว่าเขาได้แต่งตั้งเหล่าผู้พยากรณ์ให้เทศนาว่าเนหะมีย์กำลังจะเป็นกษัตริย์องค์ใหม่แห่งยูดาห์ ยิ่งกว่านั้นเขายังมีแผนที่จะรายงานเรื่องทั้งหมดนี้

ต่อกษัตริย์ด้วย “เหตุฉะนั้นบัดนี้ขอเชิญท่านมาหารื้อด้วยกัน” สันบาลลัทจึงพยายามที่จะข่มขวัญ เนหะมีย์ให้มาเจรจาด้วย แม้ ‘ทุกคน’ อาจกำลังกล่าวเช่นนั้น เนหะมีย์ก็ทราบความจริงของเรื่องนี้ ช่างวลี การพูดเป็นเชิง เรื่องซุบซิบและ ‘ความเห็นของมหาชน’ ไม่ทำให้เขาหวั่นไหว

นหม 6:8 แล้วข้าพเจ้าก็ใช้ให้ไปหาเขากล่าวว่า "สิ่งที่ท่านกล่าวมานั้นเราไม่ได้กระทำกันเลย ท่านเสกสรรขึ้นตามใจของท่านเอง" เนหะมีย์ส่งคำตอบกลับง่าย ๆ ไปเพื่อที่จะกล่าวว่า “ท่านไม่รู้เลยว่าท่านกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่ ท่านได้ปั้นแต่งข้อกล่าวหาเหล่านี้ขึ้นมาเอง” ความจริงของเรื่องนี้ก็คือว่า เนหะมีย์มีมิตรภาพส่วนตัวกับกษัตริย์แห่งเปอร์เซียและได้มาเพราะความกรุณาอันประเสริฐของกษัตริย์ เขาไม่มีเจตนาที่จะทรยศผู้มีพระคุณของเขาเลย

นหม 6:9 เพราะเขาทั้งหลายต้องการที่จะให้เราตกใจคิดว่า "มือของเขาจะผลจากงานไปเสีย และงานจะได้ไม่สำเร็จ" โอ ข้าแต่พระเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์ทรงเสริมกำลังมือของข้าพระองค์ ถึงกระนั้นการพูดเป็นเชิงและการข่มขวัญก็ทำให้พวกยิวที่จงรักภักดี ตกใจกลัว เจตนาของคนเหล่านั้นก็คือเพื่อที่ว่า “มือของเขาจะผลจากงานไปเสีย และงานจะได้ไม่สำเร็จ” มันเกือบได้ผลแล้ว อย่างไรก็ตามเนหะมีย์ก็หัน ไปพึ่งพระองค์ผู้เดียวที่ไม่เคยล้มเหลว เขาขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า เขาจึงอ่อนน้อมอย่างร้อนรนว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์ทรงเสริมกำลังมือของข้าพระองค์” นี่เป็นบทเรียนสำหรับเราจนทุกวันนี้

นหม 6:10-14 และข้าพเจ้าเข้าไปในเรือนของเซไมอาห์ บุตรชายเดไลยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมหทาเบล ผู้ที่เก็บตัวอยู่ เขาพูดว่า "ให้เราไปพบกันในพระนิเวศของพระเจ้าในพระวิหาร ให้เราปิดประตูพระวิหารเสีย เพราะเขาทั้งหลายจะเข้ามาท่าน เวลากลางคืนเขาจะเข้ามาท่านเสีย" 11 แต่ข้าพเจ้าว่า "คนอย่างข้าพเจ้าจะหนีหรือ และคนอย่างข้าพเจ้าจะเข้าไปอยู่ในพระวิหารเพื่อช่วยชีวิตให้รอดได้หรือ ข้าพเจ้าจะไม่เข้าไป" 12 และดูเถิด ข้าพเจ้าเข้าใจและเห็นว่า พระเจ้ามิได้ทรงใช้เขา แต่เขาได้พยากรณ์ใส่ร้ายข้าพเจ้า เพราะโทบิอาห์และสันบาลลัทได้จ้างเขา 13 เขาทั้งสองได้จ้างเขามาด้วยหวังจะให้ข้าพเจ้ากลัวแล้วกระทำเช่นนั้น จะได้บาปและเขาจะมีเรื่องป้ายร้ายข้าพเจ้า เพื่อจะเยาะเย้ยข้าพเจ้า 14 "ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์

ทรงระลึกถึงโทบีอาห์และสันบาลัถตามสิ่งเหล่านี้ที่เขาได้กระทำ ทั้งโนอัทยาห์หญิงผู้พยากรณ์ และผู้พยากรณ์อื่นๆซึ่งต้องการให้ข้าพระองค์กลัว"

ศัตรูคนหนึ่งผู้ชั่วร้ายยิ่งกว่าเริ่มปรากฏกายขึ้นมา พวกยิวบางคน นั่นคือ แม่แต่คนเหล่านี้ที่อยู่ในตำแหน่งสูงๆก็เห็นดีด้วยกับศัตรู ใครบางคนซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับพระวิหาร อาจเป็นปุโรหิตคนหนึ่งจึงพยายามที่จะชักชวนเนหะมีย์ให้ไปหลบตัว 'เพื่อความปลอดภัยของเขาเอง' เขาพยายามชักชวนเนหะมีย์ให้ 'ซ่อนตัว' ในพระวิหารและจัดประชุมกันเกี่ยวกับเรื่องราวทั้งหมด เขาบอกเป็นเชิงว่าชีวิตของเนหะมีย์กำลังตกอยู่ในอันตราย พวกคนที่ต่อต้านเขาอาจมาตอนกลางคืนและฆ่าเขาเสีย (1) เนหะมีย์ยังตั้งใจแน่วแน่ต่อไป "คนอย่างข้าพเจ้าจะหนีหรือ" เขาตระหนักว่าหากเขาซึ่งเป็นผู้นำไม่อยู่เสียเอง งานนั้นก็จะหยุดชะงัก เขาไม่ยอมไป 'ซ่อนตัว' ในพระวิหาร

(2) เนหะมีย์ดูออกว่าชายคนนี้อาจจริงใจแล้วกำลังทำงานให้กับโทบีอาห์และสันบาลัถซึ่งได้จ้างเขามา การถือไม้เล็ทของศัตรูเหล่านี้เป็นลักษณะปกติของปฏิปักษ์ชั้นหัวหน้าผู้กำลังชักจูง พวกเขาอยู่ ซาดานไม่เคยเลิกพยายามที่จะขัดขวางงานของพระเจ้า เมื่อพญามารกำลังโจมตี มันก็เป็นเครื่องบ่งชี้ที่ว่าคนๆหนึ่งกำลังทำสิ่งที่พระเจ้าทรงอยากให้เขากระทำ ซาดานไม่ขัดขวางคนเหล่านั้นที่อยู่บนหน้าพระทัยพระเจ้า เนหะมีย์แยกแยะออกว่าแม่แต่ปุโรหิตคนหนึ่งก็ถูกเกณฑ์โดยศัตรูนั้นแล้ว (3) ศัตรูมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมจากภายในถูกค้นพบ ผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งนามว่าโนอัทยาห์และผู้พยากรณ์คนอื่นๆมีส่วนในการสมคบคิดนี้

นหม 6:15   **กำแพงจึงสำเร็จในวันที่สี่สิบห้าเดือนเอธูล ในห้าสิบสองวัน** แม้เจอกับการต่อต้านไม่รู้จบ "กำแพงก็สำเร็จ" ในเดือนกันยายนของปีนั้นในเวลาห้าสิบสองวัน บางคนตั้งคำถามว่าตัวเลขห้าสิบสองวันนั้นถูกต้องหรือไม่ (1) พระวณะของพระเจ้ากล่าวเช่นนั้น มันจึงจบเรื่อง (2) จากมุมมองของมนุษย์มีคนอย่างน้อยห้าหมื่นคนที่ตั้งใจร่วมมือกันทำงานในโครงการนี้ซึ่งทำงานตั้งแต่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนดวงอาทิตย์ตกในระหว่างโครงการนี้ (3) ยิ่งกว่านั้นกำแพงที่มีอยู่เดิมก็ไม่ได้ถูกทำลายเสียหมด มีการกล่าวถึงหลายครั้งเกี่ยวกับ 'ช่องโหว่' ใน

กำแพงนั้น รากฐานของกำแพงนั้นยังอยู่ครบ หินเหล่านั้นที่มีอยู่เดิมก็กองอยู่ใกล้เคียง เห็นได้ชัดว่าคนบาบิโลนไม่ได้รื้อทำลายกำแพงเหล่านั้นเสียหมด แต่ได้ทำให้เกิดช่องโหว่หลายช่องในกำแพงเพื่อทำให้มันไร้ประโยชน์ในทางทหาร (4) พระพรของพระเจ้ามีอยู่บนความพยายามนั้น จุดประสงค์เบื้องต้นของการมาของเนหะมีย์จึงสำเร็จแล้ว

เนหะมีย์ 6:16-19 และอยู่มาเมื่อศัตรูทั้งสิ้นของเราทั้งหลายได้ยิน และเมื่อ

ประชาชาติทั้งปวงรอบเราก็มองเห็นแล้ว เขาก็น้อยเนื้อต่ำใจ เพราะเขาทั้งหลายยังรู้งานนี้ที่ได้สำเร็จไปก็ด้วยพระเจ้าของเราทรงช่วยเหลือ 17 ยิ่งกว่านั้นอีก ในครั้งนั้นขุนนางทั้งหลายของยูดาห์ก็ได้ส่งจดหมายหลายฉบับไปถึงโทบิอาห์ และจดหมายของโทบิอาห์ก็มาถึงเขา 18 เพราะมีหลายคนในยูดาห์ได้ผูกพันกับเขาไว้ด้วยคำปฏิญาณ เพราะเขาเป็นบุตรเขยของเชคานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาราห์ และโยฮานันบุตรชายของเขาก็ได้รับบุตรสาวของเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายเบเรคิยาห์เป็นภรรยาของตน 19 เขาทั้งหลายพูดถึงความดีของโทบิอาห์ต่อหน้าข้าพเจ้าด้วย และรายงานคำของข้าพเจ้าไปให้เขา และโทบิอาห์ก็ได้ส่งจดหมายมาให้ข้าพเจ้า เพื่อให้กลัว

เราได้เห็นเพิ่มเติมถึงการใช้กลอุบายและการสมคบคิดของพวกศัตรู พวกเขาใจเสียที่การต่อต้านของพวกเขาที่มีต่องานนั้นประสบความสำเร็จ พวกเขาจำใจยอมรับว่าความสำเร็จของงานนั้นเป็นมาจากพระเจ้า ถึงกระนั้นจดหมายโต้ตอบก็ถูกเขียนส่งหากันระหว่างพวกยิวที่ไม่จงรักภักดีกับโทบิอาห์ พวกเขาซึ่งเขียนจากภายในคอยรายงานโทบิอาห์ตลอดว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น กลับกลายเป็นว่าโทบิอาห์และคนอื่นๆ ได้แต่งงานกับพวกยิวแล้ว เขากลายเป็นผู้มีอิทธิพลคนหนึ่ง เขาได้หาทางที่จะขัดขวางงานของพระเจ้าโดยใช้ครอบครัวและเส้นสายอื่นๆ นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งที่ชัดเจนของการที่ประชาชนของพระเจ้าแต่งงานกับชาวโลกจะก่อความยุ่งยากใหญ่โตให้แก่งานของพระเจ้า เอสราได้จัดการปัญหานี้ไปแล้ว (เอสรา 9-10) เนหะมีย์จะจัดการกับปัญหาเดียวกันนี้ในภายหลัง ดังนั้นการแยกออกจึงเป็นข้อดีที่ควรนำไปปฏิบัติสำหรับประชาชนของพระเจ้า

*****

ภาพรวมของเนหะมีย์ 7: ครั้นสร้างกำแพงเสร็จแล้ว เนหะมีย์จึงแต่งตั้งพวกผู้นำของกรุง
นั้น เห็นได้ชัดว่าหลังจากนั้นไม่นานเขาก็กลับไปยังบาบิโลนชั่วระยะเวลาหนึ่ง เขายังจัดทำ
สำมะโนครัวพวกยิวที่เป็นส่วนหนึ่งของการฟื้นฟูกรุงนั้นฉบับทางการอีกชุดด้วย

นหม 7:1-2   ต่อมาเมื่อสร้างกำแพงเสร็จ ข้าพเจ้าก็ตั้งบานประตู และผู้เฝ้า
ประตู นักร้องเพลง และแต่งตั้งคนเลวีไว้ 2 ข้าพเจ้ามอบให้ฮานานีพี่น้องของข้าพเจ้า และฮานัน
ยาห์ผู้ดูแลสำนักพระราชวังเป็นผู้รับผิดชอบกรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาเป็นคนสัตย์ซื่อและยำเกรง
พระเจ้ามากกว่าคนอื่นๆ งานเบื้องต้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว กำแพงสร้างเสร็จแล้วและบานประตูถูก
แขวนไว้แล้ว (แม้ยังเหลืองานภายในอีกมากในการสร้างกรุงนั้นขึ้นใหม่) เนหะมีย์จึงแต่งตั้งคน
เลวี ผู้เฝ้าประตูและนักร้องตามหน้าที่ต่างๆของพวกเขาที่พระวิหารอีกครั้ง ก่อนหน้านั้นพวกเขา
ได้รับมอบหมายให้ทำงานสร้างกำแพง

เขาจึงแต่งตั้งชายสองคนให้ปกครองกรุงเยรูซาเล็ม แม้มิได้ถูกหมายเหตุไว้อย่างชัดเจน
หลังจากนี้ไม่นานดูเหมือนว่าเนหะมีย์กลับไปหากษัตริย์แห่งเปอร์เซียและรายงานเรื่องภารกิจนั้น
จากนั้นเห็นได้ชัดว่าเขาได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ว่าราชการและกลับมาอีก

ชายสองคนที่ถูกแต่งตั้งคือ (1) ฮานานีพี่น้องของเขา (ผู้ที่ได้นำข่าวนาแฉงแก่เนหะมีย์ใน
ตอนแรกเกี่ยวกับสภาพของกรุงเยรูซาเล็มใน 1:2) และ (2) ฮานันยาห์ผู้ดูแลสำนักพระราชวัง เรา
ไม่ทราบชัดเจนว่าฮานันยาห์ผู้ดูแลสำนักพระราชวังไหน อาจเป็นไปได้ว่าเขาซึ่งเป็นเหมือนเนหะมีย์
มีตำแหน่งสูงภายใต้กษัตริย์แห่งเปอร์เซียและกลับมายังแผ่นดินนั้น ไม่ว่ากรณีใด “เขาเป็นคน
สัตย์ซื่อและยำเกรงพระเจ้ามากกว่าคนอื่นๆ” แม้เห็นได้ชัดว่าฮานันยาห์มีตำแหน่งผู้นำและมี
ความสามารถในการบริหารจัดการ เหตุผลที่เขาถูกแต่งตั้งก็คือ คุณธรรมฝ่ายวิญญาณในเรื่อง
ความสัตย์ซื่อและที่ว่าเขายำเกรงพระเจ้า เขาเป็นคนที่สัตย์ซื่อ ดู 1 โครินธ์ 4:2

นหม 7:3-4   ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า "อย่าให้ประตูเมืองเยรูซาเล็มเปิด
จนกว่าแดดจะร้อน และเมื่อเขายืนเฝ้ายามอยู่ ก็ให้ปิดและเอาดาลกันไว้ จงแต่งตั้งยามจากชาว

เยรูซาเล็ม ต่างก็ประจำที่ของเขา และต่างก็อยู่ยามตรงข้ามเรือนของเขา" 4 เมื่อนั้นกว้างและใหญ่ แต่คนภายในน้อย และบ้านช่องก็ยังไม่ได้สร้าง

มีหมายเหตุเกี่ยวกับบรรยากาศที่เป็นปฏิปักษ์ซึ่งดำเนินอยู่ต่อไป เนหะมีย์สั่งฮานานีและฮานันยาห์มิให้เปิดประตูกรุงแต่ละวัน “จนกว่าแดดจะร้อน” นั่นคือ แดดจ้าเต็มที่ พวกผู้ต่อต้านอาจแอบอยู่ในเงามืดและรุดเข้ามายามเปิดประตู ยิ่งกว่านั้นจะต้องมีการวางยามเฝ้าเสมอโดยเฉพาะตอนย่ำค่ำที่ประตูถูกปิด ศึกหนึ่งถูกละเลยแล้ว แต่การต่อต้านยังมีอยู่ ยิ่งกว่านั้นแม้กรุงนี้มีกำแพงล้อมรอบแล้ว มันก็ยังมีคนอาศัยอยู่ไม่เยอะ พวกยิวสมัยฟื้นฟูที่กลับมาได้ตั้งรกรากในชุมชนต่างๆที่อยู่ล้อมรอบและแถบชนบท มีการประมาณการว่าเส้นรอบวงของกำแพงที่ถูกสร้างเสร็จแล้วนั้นคือหกไมล์

นหม 7:5-6 แล้วพระเจ้าทรงคลายข้าพเจ้าให้เรียกชุมนุมพวกขุนนาง และเจ้าหน้าที่และประชาชนเพื่อจะขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสาย ข้าพเจ้าพบหนังสือสำมะโนครัวเชื้อสายของคนที่ยืนมาครั้งก่อน ข้าพเจ้าเห็นเขียนไว้ว่า 6 ต่อไปนี้ เป็นประชาชนแห่งมณฑลที่ขึ้นมาจากการเป็นเชลยในพวกที่ถูกกวาดไป ซึ่งเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กวาดไป เขาทั้งหลายกลับมายังเยรูซาเล็มและยูดาห์ ต่างกลับยังหัวเมืองของตน

ก่อนที่จะเดินทางกลับไปยังบาบิโลน เนหะมีย์ได้เรียกประชุมพวกผู้นำของประชาชาติ นั้นเพื่อจัดทำสำมะโนครัวที่ถูกต้องของพวกยิวที่ได้กลับมายังแผ่นดินนั้นจากบาบิโลนและการตกเป็นเชลย

นหม 7:7-62 เขาทั้งหลายที่กลับมา กับเศรุบบาเบล เยชูอา เนหะมีย์ อาซารียาห์ ราอามิยาห์ นาหะมานี โมเรเดคัย บิลชาน มิสเปเรท บิกวัย เนฮูม บานานาห์ จำนวนผู้ชายของประชาชนอิสราเอลคือ 8 คนปาโรซ สองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน 9 คนเซฟาธียาห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน 10 คนอาราห์ หกร้อยห้าสิบสองคน 11 คนปาห์ทโมอับ คือลูกหลานของเยชูอา และโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบแปดคน 12 คนเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน 13 คนศัทธูแปดร้อยสี่สิบห้าคน 14 คนศักคัย เจ็ดร้อยหกสิบคน 15 คนบิบนุย หกร้อยสี่สิบแปดคน 16 คน

บายัย หกร้อยยี่สิบแปดคน 17 คนอัศกาด สองพันสามร้อยยี่สิบสองคน 18 คนอาโดนีคัม หกร้อย
หกสิบเจ็ดคน 19 คนบิกวัย สองพันหกสิบเจ็ดคน 20 คนอาดิน หกร้อยห้าสิบห้าคน 21 คนอาเท
อร์ของเฮเซคียาห์ เก้าสิบแปดคน 22 คนฮาซุม สามร้อยยี่สิบแปดคน 23 คนเบไซ สามร้อยยี่สิบสี่
คน 24 คนฮาริฟ หนึ่งร้อยสิบสองคน 25 คนกิเบโอน เก้าสิบห้าคน 26 คนชาวเบชเลเฮมและเน
โทฟาห์ หนึ่งร้อยแปดสิบแปดคน 27 คนชาวอานาโธท หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน 28 คนชาวเบธอัส
มาเวท สี่สิบสองคน 29 คนชาวคีรียาทยเออาริม เคฟีราห์ และเบเอโรท เจ็ดร้อยสี่สิบสามคน 30 คน
ชาวรามาห์ และเกบา หกร้อยยี่สิบเอ็ดคน 31 คนชาวมิคมาส หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน 32 คนชาว
เบชเอลและอัย หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน 33 คนชาวเนโบอิกแห่งหนึ่ง ห้าสิบสองคน 34 คนเอลามอีก
คนหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน 35 คนฮาริม สามร้อยยี่สิบคน 36 คนชาวเยรีโค สามร้อยสี่
สิบห้าคน 37 คนชาวโลด ชาวฮาติด และชาวโอโน เจ็ดร้อยยี่สิบเอ็ดคน 38 คนชาวเสนาอาห์ สาม
พันเก้าร้อยสามสิบคน 39 บรรดาปุโรหิต คนเยดาياهو คือวงศ์วานของเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสาม
คน 40 คนอิมเมอร์ หนึ่งพันห้าสิบสองคน 41 คนปาซเซอร์ หนึ่งพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน 42 คน
ฮาริม หนึ่งพันสิบเจ็ดคน 43 คนเลวี คือคนเยชูอาคือ ของซัดมีเอล และของคนโฮเดวาท์ เจ็ดสิบสี่
คน 44 บรรดานักร้องคือ คนอาสาฟ หนึ่งร้อยสี่สิบแปดคน 45 คนเผ่าประตูกือ คนซัลลุม คนอา
เทอร์ คนทัลโมน คนอักซูป คนฮาทิธา คนโซบัย หนึ่งร้อยสามสิบแปดคน 46 คนใช้ประจำพระ
วิหารคือ คนตีหะ คนฮาสุฟา คนทับบาโอท 47 คนเคโรส คนสือา คนพาโดน 48 คนเลบานา คน
ฮากาบา คนซัลมัย 49 คนฮานัน คนกิดเดล คนกาฮาร์ 50 คนเรอياهو คนเรชิน คนเนโคดา 51
คนกัสซาม คนอูซซาห์ คนปาเสอาห์ 52 คนเบสัย คนเมอูนิม คนเนฟิซิม 53 คนบัคบุก คนฮา
คูฟา คนฮารูธ 54 คนบัลลิต คนเมหิดา คนฮารซา 55 คนบารโซส คนสึเสรา คนเทมาห์ 56 คนเน
ซียาห์ คนฮาทิฟา 57 ลูกหลานผู้รับใช้ของซาโลมอน คนโสทัย คนโสเฟเรท คนเปรีดา 58 คนยา
อาลา คนดาร์โคน คนกิดเดล 59 คนเซฟาทิยาห์ คนฮัทซิด คนโปเครทแห่งซาบาอิม คนอาโมน 6
0 คนใช้ประจำพระวิหารทั้งสิ้น และลูกหลานแห่งข้าราชการของซาโลมอน มีสามร้อยเก้าสิบสอง
คน 61 ต่อไปนี้ เป็นบรรดาคคนที่ขึ้นมาจากเทลเมลาห์ เทลฮารซา เครูบ อัคโดน และอิมเมอร์ แต่

เขาพิสูจน์เรือนบรรพบุรุษของเขาหรือเชื้อสายของเขาไม่ได้ว่าเขาเป็นคนอิสราเอลหรือไม่ 62
คือคนเดลายาห์ คนโทปืออาห์ คนเนโคดา หกร้อยสี่สิบสองคน

เนหะมีย์จึงเริ่มค้นหาและบันทึกสำมะโนครัวพวกเขาทุกคนที่ได้กลับมารอบแรกนั้นเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้น เมื่อเปรียบเทียบรายชื่อนี้กับอันที่พบในเอสราจะมีหมายเหตุเรื่องความแตกต่างหลายประการ แน่แน่นอนว่าในการเดินทางรอบแรกนั้นบางคนได้เสียชีวิตไปแล้ว คนอื่นๆก็มาพร้อมกับเอสราในภายหลัง

นหม 7:63-65 จากบรรดาปุโรหิตด้วยคือ คนฮาบายาห์ คนฮักโซส คนบารซิลลัย ผู้มีภรรยาคนหนึ่งเป็นบุตรสาวของบารซิลลัยคนกิเลอาด จึงได้ชื่อตามนั้น 64 คนเหล่านี้หาการลงทะเบียนของเขาในทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสาย แต่หาไม่พบ จึงถือว่าเป็นมลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งปุโรหิต 65 ผู้ว่าราชการเมืองสั่งเขามิให้รับอาหารบริสุทธิ์ที่สุด จนกว่าจะมีปุโรหิตที่จะปรึกษากับอูริมและทุมมิมเสียก่อน นี่หมายถึงเหตุการณ์เดียวกันกับที่ถูกบันทึกไว้ในเอสรา 2:61-63 ดูหมายเหตุตรงนั้นได้

นหม 7:66-67 ชุมมุนชนทั้งหมดด้วยกันมีสี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน 67 นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงของเขา ซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน และเขามีนักร้องสองร้อยสี่สิบห้าคนทั้งชายและหญิง ดังที่หมายเหตุไว้ในเอสรา 2:64-65 พวกเขาทั้งหมด 42,360 คนได้กลับมาจากบาบิโลนพร้อมกับคนรับใช้ 7,337 คน ดูหมายเหตุสำหรับเอสรา 2:64-65

นหม 7:68-70 ม้าของเขามีเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว ล่อของเขามีสองร้อยสี่สิบห้าตัว 69 อูฐของเขามีสี่ร้อยสามสิบห้าตัว และลาของเขามีหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบตัว 70 ประมุขของบรรพบุรุษบางคนได้ถวายให้แก่งาน ผู้ว่าราชการถวายเข้าพระคลังเป็นทองคำหนึ่งพันดริคชามห้าสิบลูก เลื้อปุโรหิตห้าร้อยสามสิบตัว ดูความเห็นสำหรับเอสรา 2:66-68

นหม 7:71-72 และประมุขของบรรพบุรุษบางคนถวายให้แก่พระคลังของงาน เป็นทองคำสองหมื่นดารีค เงินสองพันสองร้อยมานา 72 และสิ่งที่ประชาชนส่วนที่เหลือถวายนั้น มีทองคำสองหมื่นดารีค เงินสองพันมานา และเสื้อปุโรหิตหกสิบเจ็ดตัว บัญชีตรงนี้แตกต่างจาก อันของเอสรา 2:69-70 เห็นได้ชัดว่าความแตกต่างนั้นคือยอดรวมที่แตกต่างกันสำหรับคนที่ไม่ถูกระบุชื่อซึ่งแตกต่างกันในสองวาระนั้น อย่างไรก็ตามปริมาณทองคำและเงินที่ถูกถวายก็ มหาศาล เห็นได้ชัดว่าสิ่งเหล่านี้ถูกถวายไว้สำหรับการปรนนิบัติของพระวิหาร

นหม 7:73 ดังนั้นบรรดาปุโรหิต คนเลวี คนเฝ้าประตู นักร้อง ประชาชนบาง คน คนใช้ประจำพระวิหาร และคนอิสราเอลทั้งปวงอาศัยอยู่ในหัวเมืองของตน เมื่อถึงเดือนที่ เจ็ด คนอิสราเอลอยู่ในหัวเมืองของเขาทั้งหลาย เนหะมีย์หมายความว่าชนส่วนที่เหลือที่กลับมา นั้น (ซึ่งรวมถึง “คนอิสราเอลทั้งปวง” ซึ่งบอกเป็นนัยถึงตัวแทนจากทั้งสิบสองตระกูลนั้น) อาศัย อยู่ในเมืองต่างๆของตนในปาเลสไตน์ เดือนที่เจ็ดที่ถูกหมายเหตุไว้ (ปลายเดือนกันยายนหรือ ต้นเดือนตุลาคม) กำหนดเวลาสำหรับบทที่แปด

*****

ภาพรวมของเนหะมีย์ 8: เอสราปุโรหิตรวบรวมพวกยิวสมัยฟื้นฟูเข้าด้วยกันและอ่าน พระวจนะของพระเจ้าให้พวกเขาฟังและถือเทศกาลอยู่เพิงอย่างพร้อมเพรียงกันอีกครั้ง บทนี้ แบ่งย่อยได้ดังนี้: (1) การอ่านและอธิบายพระราชบัญญัติในข้อ 1-8; (2) ประชาชนถูกขอให้ ชื่นชมยินดีในข้อ 9-13 และ (3) เทศกาลอยู่เพิงถูกสถาปนาอีกครั้งในข้อ 13-18

นหม 8:1-4 ประชาชนทั้งปวงได้ชุมนุมพร้อมหน้ากันที่ถนนซึ่งอยู่หน้าประตู น้ำ และเขาบอกเอสราธรรมาจารย์ให้นำหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรง บัญชาแก่อิสราเอลนั้นมา 2 เอสราปุโรหิตได้นำพระราชบัญญัติมาหน้าชุมนุมชน ทั้งชายและ หญิง และบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจได้ ณ วันต้นของเดือนที่เจ็ด 3 และท่านหันหน้าไปทางถนนซึ่งอยู่ หน้าประตูน้ำ อ่านตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเที่ยงวัน ต่อหน้าผู้ชายผู้หญิงกับบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจได้ และ ประชาชนก็ตะแคงหูฟังหนังสือพระราชบัญญัติ 4 เอสราธรรมาจารย์ยืนอยู่บนแท่นไม้ ซึ่งเขาทำ

ไว้เพื่อการนี้ ช่างๆท่านมีมัททีธียาห์ เซมา อานายาห์ อูรีอาห์ ฮิลคียาห์และมาอาเสอาห์ยืนอยู่ข้าง
ขวามือของท่าน กับมีเปดายาห์ มิซาเอล มัลคียาห์ ฮาซุม ฮัษบัดดานาห์ เศคาริยาห์และเมซูลลาม
อยู่ข้างซ้ายมือของท่าน

งานรับใช้ส่วนหลังของเอสราคาบเกี่ยวกับงานช่วงแรกของเนหะมีย์ กำแพงถูกสร้างเสร็จ
แล้ว การนมัสการที่พระวิหารถูกฟื้นฟูแล้วและคนเลวีกลับมาสู่งานรับใช้ของตน มันเป็นวันที่
หนึ่งของเดือนที่เจ็ดของปีนั้น ดังนั้นประชาชนจึงขอร้องเอสราให้ออกมาและอ่านพระวจนะของ
พระเจ้าให้พวกเขาฟังจาก “หนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส” เอสราจึงอ่านพระคัมภีร์จาก
ธรรมาสน์ (หรือยกพื้น) ที่ทำด้วยไม้ซึ่งตั้งอยู่ที่ถนนหน้าประตูน้ำ (ถนนใหญ่สายหนึ่งซึ่งเหมาะ
สำหรับการชุมนุมขนาดใหญ่) มีหมายเหตุไว้ว่าเขาอ่านตั้งแต่เวลาเช้า (หลังดวงอาทิตย์ขึ้นเพียง
เล็กน้อย) จนถึงเที่ยงวัน รายชื่อคนอื่นๆที่เหลือในข้อ 4 อาจเป็นปุโรหิตคนอื่นๆที่คอยช่วยเหลือ
เขาในการอ่านพระราชบัญญัตินั้น

นหม 8:5-7 และเอสราได้เปิดหนังสือต่อสายตาของประชาชนทั้งปวง (เพราะ
ท่านอยู่สูงกว่าประชาชนทั้งปวงนั้น) เมื่อท่านเปิดหนังสือประชาชนทั้งหมดก็ยืนขึ้น 6 เอสรา
สรรเสริญพระเยโฮวาห์ พระเจ้าใหญ่ยิ่ง และประชาชนทั้งปวงตอบว่า "เอเมน เอเมน" พร้อมกับ
ยกมือขึ้น และเขาทั้งหลายโน้มตัวลงนมัสการพระเยโฮวาห์ ชบหน้าลงถึงดิน 7 อนึ่งเยชูอา บานี
เชเรบิยาห์ ยามีน อักซูป ชับเบธัย โฮดียาห์ มาอาเสอาห์ เคลีทา อาซาริยาห์ โยซาบาด ฮานัน เป
ไลยาห์และพวกคนเลวี ได้ช่วยประชาชนให้เข้าใจพระราชบัญญัติ ฝ่ายประชาชนก็ยังคงอยู่ในที่ของ
ตน

ขณะที่เอสราอยู่บนธรรมาสน์ยกพื้นนั้น เขาก็เปิดหนังสือนั้นออกต่อหน้าประชาชน
“เมื่อท่านเปิดหนังสือประชาชนทั้งหมดก็ยืนขึ้น” การที่พวกเขาขึ้นขึ้นเห็นได้ชัดว่าแสดงออกถึง
ความเคารพต่อพระวจนะของพระเจ้า ก่อนอ่านเอสราก็อธิษฐานคำอธิษฐานสั้นๆโดยถวาย
สาธุการองค์พระผู้เป็นเจ้า “พระเจ้าใหญ่ยิ่ง” และประชาชนทั้งปวงก็ตอบว่า “เอเมน” เอเมนเป็น
ส่วนหนึ่งของการนมัสการพระเจ้า รายชื่อคนอื่นๆที่ถูกหมายเหตุไว้เห็นได้ชัดว่าเป็นปุโรหิตคน

อื่นๆที่ในวันนั้นคอยช่วยเหลือเอสราในการอ่านและการสอนพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาจึง “ช่วยประชาชนให้เข้าใจพระราชบัญญัติ”

นหม 8:8 และเขาทั้งหลายอ่านจากหนังสือ จากพระราชบัญญัติของพระเจ้า เป็นตอนๆ และเขาก็แปลความ ประชาชนจึงเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น แบบอย่างอันลึกซึ้งของการ รับใช้เรื่องพระวจนะของพระเจ้าจนทุกวันนี้ถูกนำเสนอ (1) “เขาทั้งหลายอ่านจากหนังสือ จาก พระราชบัญญัติของพระเจ้าเป็นตอนๆ” (2) พวกเขา “แปลข้อความ” (3) และพวกเขา “ทำให้ ประชาชนเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ปุโรหิตเหล่านี้ไม่เพียงอ่านพระวจนะของ พระเจ้าเท่านั้น แต่พวกเขายังอธิบายเนื้อหาสาระของมันด้วยเพื่อที่ว่าบรรดาคนที่ฟังจะได้เข้าใจ พระวจนะของพระเจ้า นั่นคือแก่นแท้ของหนังสืออธิบายพระคัมภีร์เล่มนี้ นั่นควรเป็นเป้าหมาย หลักของศิษยาภิบาลทุกคน

นหม 8:9-13 และเนหะมีย์ที่เป็นผู้ว่าราชการ และเอสราปุโรหิตและธรรมจารย์ และคนเลวีผู้สอนประชาชน ได้พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า “วันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่านทั้งหลาย อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้” เพราะประชาชนได้ร้องไห้เมื่อเขาได้ยิน ถ้อยคำของพระราชบัญญัติ 10 แล้วท่านพูดกับเขาทั้งหลายว่า “ไปเถิด ไปรับประทานไขมัน และดื่มน้ำหวาน และส่งส่วนอาหารไปให้คนที่ไม่มีอะไรเตรียมไว้ เพราะว่าวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา อย่าโศกเศร้าเลย เพราะความชื่นบานของท่านในพระเยโฮวาห์เป็น กำลังของท่าน” 11 บรรดาคนเลวีจึงให้ประชาชนทั้งปวงเงียบ กล่าวว่า “จงนิ่งเสีย เพราะวันนี้ เป็นวันบริสุทธิ์ อย่าทุกข์โศกเลย” 12 และประชาชนทั้งปวงจึงไปกินและดื่มและส่งส่วนอาหาร เปรมปรีดีกันเป็นที่ยิ่ง เพราะเขาทั้งหลายเข้าใจถ้อยคำซึ่งประกาศให้เขาฟังนั้น 13 ณ วันที่สอง ประมุขของบรรพบุรุษแห่งประชาชนทั้งปวง พร้อมกับบรรดาปุโรหิตและคนเลวีมาหาเอสราธรรมจารย์พร้อมกัน เพื่อจะศึกษาถ้อยคำของพระราชบัญญัติ

(นี่เป็นอีกครั้งที่ชื่อ *ทีราชา* หมายถึงผู้ว่าราชการ นั่นคือ เนหะมีย์) เมื่อพระวจนะของ พระเจ้าถูกอ่านและถูกอธิบายความในวันนั้น หลายคนก็ร้องไห้อาจเพราะถูกพ้องใจเรื่องความ

บาปของตน กระนั้นเนหะมีย์และเอสรา พร้อมกับพวกคนเลวีและพวกปุโรหิตที่คอยช่วยเหลือก็
หวนใจพวกเขาให้ชื่นชมยินดีและเฉลิมฉลองพระพรของพระเจ้าแทนเพราะว่าวันนั้นเป็นวัน
บริสุทธิ์แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า “เพราะว่าความชื่นชมยินดีของพระเยโฮวาห์เป็นกำลังของท่านทั้ง
หลาย” เลวีนิติ 23:24 หมายถึงวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ดคือเทศกาลเสีงแตร “เป็นวันสะบาโต
เป็นวันประชุมบริสุทธิ์ประกาศเป็นที่ระลึกด้วยเสีงแตร” เห็นได้ชัดว่าวันนั้นเป็นวันเทศกาล
เสีง แนนจึงเป็นวันหนึ่งที่บริสุทธิ์และพิเศษเพื่อชื่นชมยินดี ดังนั้นพวกผู้นำจึงเตือนสติประชาชน
ให้ชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะว่าแน่ทีเดียว เมื่อเราชื่นชมยินดีในพระองค์เราก็มีพลัง
กำลัง พวกเขาเพิ่งผ่านช่วงเวลาแห่งความทุกข์ใจและความยากลำบากครั้งใหญ่มา พระเจ้าได้
ประทานชัยชนะแล้ว เนหะมีย์จึงหวนใจพวกเขาให้ชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะว่ามัน
นำมาซึ่งพลังกำลังของพระเจ้าอย่างแท้จริง

ประชาชนจึงชื่นชมยินดีในวันนั้น วันต่อมาพวกผู้นำฝ่ายวิญญาณของอิสราเอลได้พากัน
มาหาเอสราเพื่อที่จะฟังพระวณะของพระเจ้าเพิ่มเติม การฟื้นฟูกำลังเริ่มต้นขึ้นแล้ว เนหะมีย์ได้
กลับมาแล้ว เขาได้เริ่มทำงานนั้นทันทีแม้เจอการต่อต้านอย่างหนัก บัดนี้ระยะแรกเสร็จสิ้นแล้ว
และเมื่อประชาชนได้ยินพระวณะของพระเจ้า ในใจของพวกเขาก็มีการฟื้นฟู

นหม 8:14-18 และเขาเห็นเขียนไว้ในพระราชบัญญัติว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรง
บัญชาโดยทางโมเสสว่า ประชาชนอิสราเอลควรจะอยู่เพียงระหว่างเทศกาลเสีงในเดือนที่เจ็ด 15
และเขาควรจะประกาศและป่าวร้องในหัวเมืองทั้งปวง และในเยรูซาเล็มว่า "จงออกไปที่ภูเขา
และนำกิ่งมะกอกเทศ กิ่งไม้สน กิ่งต้นน้ำมันเขียว ไบอินทผลัม และกิ่งไม้ใบดกอื่นๆ เพื่อทำเพิง
ดังที่ได้เขียนไว้" 16 ประชาชนจึงออกไป เอากิ่งไม้เหล่านั้นมาและทำเพิงสำหรับตัวต่างอยู่บน
หลังคาบ้านของตน และตามลานบ้านของตน และในลานพระนิเวศของพระเจ้า และในถนนที่
ประตูน้ำ และในถนนที่ประตูเอฟราอิม 17 และชุมนุมชนทั้งปวง ผู้ได้กลับมาจากการเป็นเชลย
ได้ทำเพิงและพักอยู่ในเพิง เขามีความเปรมปรีดิ์ยิ่งนัก เพราะตั้งแต่สมัยของเยชูอาบุตรชายนูน
ถึงวันนั้นประชาชนอิสราเอลไม่ได้กระทำเลย 18 และทุกวันท่านอ่านจากหนังสือพระราชบัญญัติ

ของพระเจ้า ตั้งแต่วันแรกจนวันสุดท้าย เขาถือเทศกาลเลี้ยงอยู่เจ็ดวัน และในวันที่แปดมีการ
ประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ตามระเบียบปฏิบัติ

เมื่อพระวณะของพระเจ้าได้ถูกนำเสนอแล้ว มีหมายเหตุไว้ว่าเทศกาลอยู่เพิงกำลังใกล้
เข้ามาแล้ว ในพระราชบัญญัติคนอิสราเอลได้ถูกบัญชาไว้ให้อาศัยอยู่ในเพิงจริงๆ คำที่แปลเช่น
นั่นคือ *สุคคัท* ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่ากระท่อม เทศกาลอยู่เพิงมีไว้ในแต่ละปีเพื่อที่คน
อิสราเอลจะระลึกว่าในสมัยการอพยพพวกเขาได้อาศัยอยู่ในเต็นท์และที่อยู่แบบยากไร้ที่สุด มัน
มีไว้ไม่เพียงเพื่อเป็นอนุสรณ์เท่านั้นแต่เพื่อให้พวกเขาถ่อมใจต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วย ตลอด
หลายศตวรรษพวกเขายังถือเทศกาลอยู่เพิงต่อไป แต่ตั้งแต่สมัยของโยชูวาเป็นต้นมาพวกเขาก็ไม่
ได้ยอมลำบากลำบากในการตั้ง ‘เพิง’ หรือที่อาศัยแบบต่ำต้อยเช่นนั้น ภายใต้การนำของเนหะมีย์
พวกเขากลับมาสู่การเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าโดยตรงและตามตัวอักษร

ชุมชนคนอิสราเอลจึงรวบรวมกิ่งไม้และหญ้าไม้ต่ำๆมาสร้างเพิงที่ถูกหมายเหตุไว้ในพระ
ราชบัญญัติของโมเสส พวกเขาสร้างเพิงเหล่านั้นบนหลังคาหรือลานบ้านของตน แม้แต่ในห้อง
ถนนต่างๆ ในการเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าทุกประการ “เขามีความเปรมปรีดิ์ยิ่งนัก” มันเป็น
เช่นนั้นเสมอ เหตุผลหนึ่งที่ประชาชนของเจ้ามีปัญหาต่างๆเรื่องความท้อใจก็คือ การที่พวก
เขาไม่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างเต็มที่

เทศกาลอยู่เพิง (*สุคคัท*) กินเวลาแปดวัน ในช่วงเวลาดังกล่าว เอสราอ่าน “หนังสือพระ
ราชบัญญัติของพระเจ้า” ต่อหน้าประชาชน ดังนั้นพวกเขาจึงมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์นั้น “ตาม
ระเบียบปฏิบัติ” นั่นคือตามพระราชบัญญัติ

*****

ภาพรวมของเนหะมีย์ 9: ขณะที่การถือปฏิบัติสำหรับการสร้างกำแพงเสร็จดำเนินต่อไป
บรรดาผู้นำของยูดาห์ก็หันมัสการพระเจ้าต่อหน้าประชาชน พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าอย่างเปิด
เผยและต่อหน้าประชาชน สาราภาพความบาปโดยรวมของประชาชนชาตินั้นและเข้าสู่พันธสัญญาที่
ถูกรื้อฟื้นขึ้นใหม่ที่พระผู้เป็นเจ้า

นหม 9:1-3

ในวันที่ยี่สิบสี่เดือนนี้ ประชาชนอิสราเอลได้ชุมนุมกันถืออด

อาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบ และเอาดินใส่ศีรษะ 2 และเชื้อสายของอิสราเอลได้แยกตนออก จากชนต่างชาติทั้งปวง และยื่นสารภาพบาปของตน และสารภาพความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา 3 และเขาลุกขึ้นในที่ของเขา และอ่านหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เขายู่สามชั่วโมง อีกสามชั่วโมงเขาสารภาพและนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย

สองวันหลังเทศกาลอยู่เพิงถิ่นสุคดลง ชนส่วนที่เหลือในสมัยฟื้นฟูนั้นก็ “ชุมนุมกันถืออดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบ และเอาดินใส่ศีรษะ” ทั้งหมดนี้เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความซอกซำใจและการกลับใจใหม่ พวกเขาแยกตัวออกจากสมาคมคนชั่ว (นั่นคือ “ชนต่างชาติ”) และ “ยื่นสารภาพบาปของตน และสารภาพความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา” จิตวิญญาณแห่งการฟื้นฟูแพร่ไปท่ามกลางเหล่าประชาชน นอกจากนี้พวกเขาใช้เวลาสี่ชั่วโมงหนึ่งวัน (น่าจะสาม ชั่วโมง) ในการอ่าน “หนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา” ต่อหน้าประชาชน พวกเขาใช้เวลาอีกสี่ชั่วโมงหนึ่งวันในการสารภาพและนมัสการ “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย” ไม่มีสิ่งใดที่ตื่นเงินหรือเป็นการเสแสร้งเลย ประชาชนเหล่านี้ถูกฟื้นฟูในจิตวิญญาณของตนอย่างแท้จริงเพื่อถวายเกียรติองค์พระผู้เป็นเจ้าและปรนนิบัติพระองค์

นหม 9:4-5

เยชูอา บานี ซัดมีเอล เซบานียาห์ บุนนี เซเรบียาห์ บานีและเคนานี

คนเลวี ได้ยื่นขึ้นที่บันได และเขาได้ร้องด้วยเสียงดังต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา 5 แล้วคนเลวี เยชูอา ซัดมีเอล บานี ฮาซันบียาห์ เซเรบียาห์ โฮดียาห์ เซบานียาห์ และเปธาหียาห์ กล่าวว่า "จงยื่นขึ้นและสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายตั้งแต่นี้วันคร้กกาลจนวันคร้กกาล สาธุการแด่พระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ซึ่งยิ่งใหญ่เหนือการโมทนาและการสรรเสริญทั้งปวง

พวกคนเลวีที่เป็นหัวหน้ายื่นบนยกพื้นในบริเวณพระวิหารและบอกคนอิสราเอลว่า “จงยื่นขึ้นและสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายตั้งแต่นี้วันคร้กกาลจนวันคร้กกาล” เริ่มต้นตรงกลางข้อ 5 จากนั้นก็ไล่ไปจนจบบทนี้คือคำอธิษฐานอันมีพลังของการนมัสการ การ

สารภาพ การสรรเสริญและการอุทิศถวายอีกครั้ง จงสังเกตว่าในตอนต้นของคำอธิษฐานนี้ พระเจ้าทรงถูกนมัสการและสรรเสริญ “สาธุการแด่พระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ซึ่งยิ่งใหญ่เหนือการโหมทนาและการสรรเสริญทั้งปวง” ใน ‘คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า’ พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้ปฏิบัติตามขั้นตอนเดียวกันนี้ ดังที่คำอธิษฐานขนาดยาวในที่ชุมนุมนี้ค่อยๆเผยให้เห็น คนเลวจริงๆแล้วก็เลวร้ายถึงประวัติศาสตร์สมัยพระคัมภีร์เดิมจนถึงขณะนั้นโดยสรรเสริญพระเจ้าสำหรับการที่พระองค์ได้ทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้พ้นมาแล้วในอดีต

นหม 9:6 พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระองค์องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์อันสูงสุดพร้อมกับบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์นั้น แผ่นดินโลกและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น ทะเลและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระองค์ทรงรักษาสິงทั้งปวงเหล่านั้นไว้ และบริวารของฟ้าสวรรค์ได้นมัสการพระองค์ การรับรู้อย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างถูกหมายเหตุไว้ การทรงสร้างในพระคัมภีร์กินความมากกว่าหลายบทแรกในหนังสือปฐมกาลเยอะ ที่ควรหมายเหตุไว้ด้วยก็คือความเห็นที่ว่า “บริวารของฟ้าสวรรค์ได้นมัสการพระองค์” นี้ น่าจะหมายถึงพลโยธาทูตสวรรค์

นหม 9:7-8 พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ทรงเลือกอับราม และทรงนำท่านออกมาจากเมืองเออร์แห่งประเทศเคลเดีย และทรงประทานนามท่านว่าอับราฮัม 8 และพระองค์ทรงเห็นว่าน้ำใจของท่านสัตย์ซื่อต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับท่าน ที่จะประทานแผ่นดินของคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอโมไรต์ คนเปริสซี คนเยบูน และคนเกอร์กาซีให้แก่เชื้อสายของท่าน และพระองค์ทรงกระทำให้คำตรัสของพระองค์สำเร็จ เพราะพระองค์ชอบธรรม

ในการบันทึกไว้ว่าพระเจ้าทรงเลือกอับราฮัม จงสังเกตว่ามีหมายเหตุไว้ว่า พระเจ้า “ทรงเห็นว่าน้ำใจของท่านสัตย์ซื่อต่อพระพักตร์พระองค์” ไม่มีอะไรซับซ้อนเกี่ยวกับความสัตย์ซื่อ มันยังเป็นคุณธรรมฝ่ายวิญญาณประการหนึ่งจนทุกวันนี้ เกือบสองพันห้าร้อยปีก่อนหน้านั้น

พวกยิวเหล่านี้ระลึกว่าพระเจ้าได้ประทานแผ่นดินปาเลสไตน์แก่อับราฮัมและลูกหลานของเขาแล้ว พวกเขาหมายเหตุว่าพระเจ้า “ทรงกระทำ” ให้คำตรัสของพระองค์สำเร็จซึ่งพระองค์ทรงกระทำเสมอ จากนั้นมีหมายเหตุไว้ว่า “พระองค์ชอบธรรม” ความชอบธรรมของพระเจ้าเป็นหนึ่งในพระลักษณะพื้นฐานที่สุดของพระองค์อย่างแท้จริง เป็นหนึ่งในพระลักษณะที่ถูกกล่าวซ้ำมากที่สุดของพระเจ้าในพระคัมภีร์

นหม 9:9-11   **และพระองค์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในอียิปต์ และฟังเสียงร้องทุกข์ของเขาทั้งหลายที่ทะเลแดง 10 และพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์สู่ฟาโรห์และข้าราชการทั้งสิ้น และต่อประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินของฟาโรห์ เพราะพระองค์ทรงทราบว่าเขาทั้งหลายได้ประพฤติอย่างหยิ่งยโสต่อบรรพบุรุษของข้าพระองค์ และพระนามของพระองค์ก็ลือไป ดังทุกวันนี้ 11 และพระองค์ได้ทรงแยกทะเลต่อหน้าเขาทั้งหลาย เขาจึงเดินไปกลางทะเลบนดินแห้ง และพระองค์ได้ทรงเหวี่ยงผู้ข่มเหงเขาทั้งหลายลงในที่ลึกอย่างกับทรงเหวี่ยงหินลงไปในมหาสมุทร**

พวกเขาระลึกว่าพระเจ้าทรงช่วยบรรพบุรุษของพวกเขาให้พ้นจากอียิปต์อย่างน่าอัศจรรย์ พวกเขายังหมายเหตุอีกว่าคนอียิปต์ได้ “ประพฤติอย่างหยิ่งยโส” พระเจ้าไม่เคยทรงประทับใจกับความเย่อหยิ่งของมนุษย์เลย ตรงกันข้ามพระองค์ทรงต่อสู้กับมัน

นหม 9:12-15   **ยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงนำเขาในกลางวันด้วยเสาเมฆและในกลางคืนด้วยเสาเพลิง เพื่อให้แสงแก่เขาในทางที่เขาควรจะไป 13 พระองค์เสด็จลงมาบนภูเขาซีนายและตรัสกับเขาจากฟ้าสวรรค์ และประทานคำตัดสินอันชอบ และพระราชบัญญัติที่แท้ กฎเกณฑ์และพระบัญญัติที่ดีแก่เขา 14 และพระองค์ทรงให้เขาทราบถึงวันสะบาโตบริสุทธิ์ของพระองค์ และทรงบัญชาข้อบังคับ กฎเกณฑ์และพระราชบัญญัติทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ 15 พระองค์ประทานอาหารแก่เขาจากฟ้าสวรรค์แก้ความหิว และทรงนำน้ำออกมาจากศิลาให้เขาแก้กระหาย และพระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้เขาเข้าไปยึดแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะประทานให้เขานั้น**

พวกเขาเริ่มระลึกอย่างเป็นระบบว่าพระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาและทรงช่วยเหลือพวกเขาทุกอย่างก้าวของการอพยพครั้งใหญ่นั้น พระองค์ทรงจัดเตรียมเสามาและเสาเพลิงไว้ นำทางพวกเขา พระองค์ประทานพระราชบัญญัติของพระองค์แก่พวกเขา จงสังเกตว่าพวกเขาพรรณานถึงมันอย่างไร มันจัดว่าชอบ (ธรรม), แท้ และดี การออกคำบัญชาเรื่องวันสะบาโตจริงๆแล้วเป็นการกระทำอันประเสริฐของพระเจ้าสำหรับประชาชนของพระองค์เพื่อที่ว่าพวกเขาจะมีวันหนึ่งเพื่อหยุดพัก พระองค์ทรงจัดหาสำหรับความต้องการทุกอย่างของพวกเขาอย่างน่าอัศจรรย์: “อาหารแก่เขาจากฟ้าสวรรค์... น้ำออกมาจากศิลาให้เขาแก่กระหาย” และทรงสัญญาพวกเขาว่าจะประทานแผ่นดินหนึ่งทีที่พระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะเป็นของพวกเขา

นหม 9:16-19   แต่เขาทั้งหลาย คือบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายได้

ประพฤติอย่างหยิ่งโส และแข็งคอของเขาเสีย มิได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ 17 เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่เชื่อฟัง และไม่เอาใจใส่ในการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงประกอบขึ้นท่ามกลางเขา แต่เขาแข็งคอของเขา และในการกบฏนั้นได้แต่งตั้งหัวหน้าเพื่อจะกลับไปสู่ความเป็นทาสเขา แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพร้อมที่จะทรงให้อภัย มีพระทัยเมตตาและกรุณา ทรงพระพิโรธข้าและทรงอดมด้วยความเมตตา และมีได้ทรงละทิ้งเขาทั้งหลาย 18 แม้ว่าเขาทั้งหลายได้สร้างรูปวัวหล่อไว้สำหรับตัวและกล่าวว่า ‘นี่คือพระเจ้าของเรา ผู้ทรงนำเราขึ้นมาจากอียิปต์’ และได้กระทำการหมิ่นประมาทอย่างใหญ่หลวง 19 ด้วยพระกรุณาซับซ้อนของพระองค์ พระองค์ก็มิได้ทรงละทิ้งเขาในถิ่นทุรกันดาร เสามาซึ่งนำเขาในกลางวันมิได้พราจากเขาไป หรือเสาเพลิงในกลางคืนซึ่งให้แสงแก่เขาตามทางซึ่งเขาควรจะไปก็มิได้ขาดไป

แม้เวลาผ่านไปกว่าเก้าร้อยปีแล้ว พวกยิวที่ได้กลับมาจากการเป็นเชลยเหล่านี้ก็สารภาพความบาปโดยรวมของบรรพบุรุษของตนอีกครั้ง จงสังเกตความบาปพื้นฐานต่างๆของอิสราเอลในอดีต (1) พวกเขาหยิ่งโสต่อพระพักตร์พระเจ้า (2) พวกเขาทำคอของตน (นั่นคือ ใจของตน) ให้แข็งกระด้าง (3) พวกเขาเมินเฉยพระบัญญัติต่างๆของพระองค์ (4) พวกเขาไม่ยอมเชื่อฟังพระองค์ (5) พวกเขาลิ้มความรอดของพระองค์และ (6) พวกเขากบฏ ผู้คนยอมไม่เปลี่ยนแปลงธรรมชาติบาปก็ไม่เปลี่ยนแปลงเช่นกัน ความบาปพื้นฐานแบบเดียวกันของอิสราเอลยังไม่ตาย

และยังสบายดีในประชาชนของพระเจ้าจนถึงวันนี้ ถึงกระนั้นพวกเขาก็ระลึกว่าพระเจ้าทรง
“พร้อมที่จะทรงให้ภัย มีพระทัยเมตตาและกรุณา ทรงพระพิโรธช้า และทรงอุ้มด้วยความ
เมตตา และมีได้ทรงละทิ้งเขาทั้งหลาย” อยู่เหมือนเดิม พระเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์
จริงๆ กระทั่งในการที่พวกเขาชั่วเย้าพระเจ้าให้ทรงพระพิโรธ พระองค์ก็ยังมีได้ทรงละทิ้งพวก
เขาด้วยพระเมตตาอันใหญ่หลวง

นหม 9:20-21 พระองค์ประทานพระวิญญูญาณอันประเสริฐให้สั่งสอนเขา และ
มิได้ทรงยับยั้งมานานของพระองค์เสียจากปากของเขาทั้งหลาย และประทานน้ำแก่กระหายของ
เขา 21 เออ พระองค์ทรงชุบเลี้ยงเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี และเขามิได้ขาดสิ่งใดเลย
เสื้อผ้าของเขาไม่ขาดวิน และเท้าของเขามิได้บวม ถึงกระนั้นพระเจ้ก็ “ประทานพระวิญญู
ญาณอันประเสริฐให้สั่งสอนเขา” พระองค์มิได้ทรงยับยั้งมานานจากสวรรค์หรือน้ำเพื่อแก่กระหายของ
พวกเขา พระองค์ทรงตอบสนองความต้องการทุกอย่างของพวกเขา “และเขามิได้ขาดสิ่งใดเลย”
พระเจ้าองค์เดียวกันนี้ประทับบนบัลลังก์อยู่เหมือนเดิม

นหม 9:22-25 และยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงมอบราชอาณาจักรและชนชาติทั้ง
หลายแก่เขา และทรงป็นให้เขาตามเขตแดน เขาจึงได้ยึดแผ่นดินแห่งสิโหน และแผ่นดินของ
กษัตริย์แห่งเมืองเฮโบน และแผ่นดินของโอกษัตริย์แห่งเมืองบาซาน 23 พระองค์ทรงทวิลูก
หลานของเขาอย่างดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ และพระองค์ทรงนำเขาเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์
ตรัสสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเขาให้เข้าไปยึดนั้น 24 ลูกหลานเหล่านั้นจึงเข้าไปและยึดแผ่น
ดินนั้น พระองค์ทรงปราบปรามชาวแผ่นดินนั้น คือคนคานาอันให้พินหน้าเขา และทรงมอบเขา
ทั้งหลายไว้ในมือของเขา พร้อมกับกษัตริย์และชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น ให้ได้กระทำแก่
คนเหล่านั้นตามชอบใจเขา 25 และเขาจึงเข้ายึดหัวเมืองที่มีป้อม และแผ่นดินอุดม และถือ
กรรมสิทธิ์เรือนซึ่งเต็มด้วยของดีทั้งปวง ทั้งที่ขังน้ำซึ่งสกัดไว้ สวนองุ่น สวนมะกอกเทศ และ
ต้นผลไม้มากมาย เขาจึงได้กินอิ่มจนอ้วน และปดียินดีในพระคุณยิ่งของพระองค์

พระเจ้ายังประทานชัยชนะแก่พวกเขาเพื่อยึดครองแผ่นดินที่พระองค์ได้ทรงสัญญาพวกเขาเป็นกรรมสิทธิ์ด้วย พระองค์ทรงทิวาชนรุ่นหลังของพวกเขาตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาพวกเขาไว้แล้ว พระองค์ประทานแผ่นดินหนึ่งแก่พวกเขาซึ่งถูกพัฒนาแล้วและเจริญรุ่งเรือง วลีที่กล่าวว่า “แผ่นดินอุดม (อ้วน)” มีความหมายว่าแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ แผ่นดินปาเลสไตน์ในสมัยนั้น ไม่ใช่แผ่นดินที่แห้งแล้ง ภัยแล้งและปราศจากต้นไม้เหมือนอย่างที่มีนเป็นในหลายศตวรรษหลังนี้ มันเป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์อย่างแท้จริง ซึ่งไหลล้นไปด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง เมื่อพวกเขาพิชิตแผ่นดินนั้นพวกเขาก็เข้าไปถือกรรมสิทธิ์บ้านเรือนต่างๆที่ถูกปลูกสร้างไว้แล้ว บ่อน้ำอันล้ำค่าที่ถูกขุดแล้ว “สวนองุ่น สวนมะกอกเทศ และต้นผลไม้มากมาย” ในการเข้าไปถือกรรมสิทธิ์แผ่นดินนั้น “เขาจึงได้กินอิมจนอ้วน และปิตินดีในพระคุณยิ่งของพระองค์” พระเจ้าไม่เพียงประทานแผ่นดินหนึ่งแก่พวกเขาเท่านั้น แต่มันยังเป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดบนพื้นพิภพในสมัยนั้นด้วย พวกเขาได้รับสิ่งเหล่านั้นเป็นมรดกทั้งสิ้นจริงๆ

นหม 9:26-27 ถึงกระนั้นก็ดี เขาไม่เชื่อฟังและได้กบฏต่อพระองค์ เหยี่ยงพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้เบื้องหลัง และได้ฆ่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ ผู้ซึ่งได้ตักเตือนเขาเพื่อให้เขากลับมาหาพระองค์ และเขากระทำการหมิ่นประมาทอย่างใหญ่หลวง 27 เพราะฉะนั้น พระองค์ทรงมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา ผู้ซึ่งกระทำให้เขาทนทุกข์และในเวลาแห่งการทนทุกข์ของเขานั้น เขาร้องทูลต่อพระองค์ และพระองค์ทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ได้ประทานบรรดาผู้ช่วยแก่เขา ผู้ได้ช่วยเขาให้พ้นจากมือศัตรูของเขาตามพระกรุณาซบซ้อนของพระองค์

ความเห็นบางประการที่ลึกซึ้งที่สุดในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่มถูกหมายเหตุไว้ ทั้งๆที่พระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นเพื่อพวกเขาแล้ว พวกเขาก็กัง “ไม่เชื่อฟังและได้กบฏต่อพระองค์ เหยี่ยงพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้เบื้องหลัง และได้ฆ่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ ผู้ซึ่งได้ตักเตือนเขาเพื่อให้เขากลับมาหาพระองค์” การที่พวกเขาทำเช่นนั้น “และเขากระทำการหมิ่นประมาทอย่างใหญ่หลวง” ก็เป็นคำกล่าวที่น้อยกว่าความเป็นจริงด้วยซ้ำ

พระเจ้าจึงทรงตีสอนพวกเขา ดังนั้นในความทุกข์ลำบากของพวกเขาก็ร้องขอความช่วยเหลือต่อพระเจ้า “พระองค์ได้ประทานบรรดาผู้ช่วยแก่เขา ผู้ได้ช่วยเขาให้พ้นจากมือศัตรูของเขาตามพระกรุณาซบซ้อนของพระองค์” นี่หมายถึงสมัยของเหล่าผู้วินิจฉัย

นหม 9:28-31 แต่เมื่อเขาพักสงบแล้ว เขาก็กระทำความชั่วต่อพระพักตร์พระองค์อีก พระองค์จึงทรงลงโทษไว้ในมือศัตรูของเขา ศัตรูจึงได้ปกครองเขา ถึงกระนั้นเมื่อเขาหันมาร้องทูลต่อพระองค์ พระองค์ทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์ และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นหลายครั้งหลายหน ตามพระกรุณาของพระองค์ 29 และพระองค์ทรงตักเตือนเขา เพื่อว่าจะทรงหันเขาให้กลับมาสู่พระราชบัญญัติของพระองค์ แต่เขาก็ยังประพฤติอย่างเย่อหยิ่งอวดดี ไม่ยอมเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ แต่ได้กระทำความผิดต่อคำตัดสินของพระองค์ (อันเป็นข้อปฏิบัติซึ่งมนุษย์จะดำรงชีพอยู่ได้) และได้หันบ่าคือและคอแข็งเข้าสู่และมีได้เชื่อฟัง 30 พระองค์ทรงอดทนกับเขาอยู่หลายปี และทรงเตือนเขาด้วยพระวิญญูญาณของพระองค์ทางผู้พยากรณ์ของพระองค์ เขาก็ยังไม่เจือหูฟัง เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น 31 ถึงกระนั้นด้วยพระกรุณาซบซ้อนของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงกระทำให้เขาพินาศหรือละทิ้งเขาเสีย เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระเมตตาและพระกรุณา

คนเลวเฝ้าต่อไปในคำอธิษฐานของตนว่าเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาคือช่วยพระเจ้าและพระองค์ทรงอดทนต่อพวกเขาต่อไป พระองค์ทรงใช้เหล่าผู้พยากรณ์ของพระองค์มาเพื่อเตือนพวกเขาต่อไปอีก พวกเขาไม่แยแสคนเหล่านั้นและพระเจ้าทรงปล่อยให้พวกเขากระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติต่างๆที่เป็นคนต่างชาติเหมือนที่คนส่วนใหญ่ในสมัยนั้นยังเป็นอยู่ กระนั้นพระเจ้าก็ไม่ทรงลืมประชาชนของพระองค์ เพราะ “พระกรุณาซบซ้อนของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงกระทำให้เขาพินาศหรือละทิ้งเขาเสีย เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระเมตตาและพระกรุณา”

นหม 9:32 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ซึ่งเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง ทรงฤทธิ์และน่าเกรงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตา ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์อย่า

ทรงเห็นว่าความทุกข์ยากลำบากทั้งสิ้นนั้นเป็นแต่สิ่งเล็กน้อยซึ่งบังเกิดขึ้นกับข้าพระองค์ทั้งหลาย กับบรรดากษัตริย์ของข้าพระองค์ กับบรรดาเจ้านาย บรรดาปุโรหิต บรรดาผู้พยากรณ์ บรรพบุรุษ และชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่สมัยกษัตริย์อัสซีเรีย จนถึงวันนี้ ลักษณะเฉพาะตัวของคำอธิษฐานนี้เปลี่ยนแปลงไป คนเลวีจึงเริ่มอ่อนน้อมพระเจ้าให้ทรงเข้าแทรกแซงเพื่อพวกเขาอีกครั้ง ในการสรรเสริญพระองค์ต่อไป พวกเขาขอร้องพระองค์ว่า “ขอพระองค์อย่าทรงเห็นว่าความทุกข์ยากลำบากทั้งสิ้นนั้นเป็นแต่สิ่งเล็กน้อยซึ่งบังเกิดขึ้นกับข้าพระองค์ทั้งหลาย... ตั้งแต่สมัยกษัตริย์อัสซีเรีย จนถึงวันนี้”

นหม 9:33-34 แต่ในบรรดาสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์

ยุติธรรม เพราะพระองค์ทรงประกอบกิจอย่างเที่ยงตรง แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติอย่างชั่วร้าย 34 บรรดากษัตริย์ เจ้านาย ปุโรหิต และบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย มิได้รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ หรือเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ และพระโอวาทของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงเตือนเขา พวกเขาไม่รู้ต่อไปอีกว่าพระเจ้าทรง “ยุติธรรม เพราะพระองค์ทรงประกอบกิจอย่างเที่ยงตรง แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติอย่างชั่วร้าย” พวกเขาสารภาพความบาปของบรรพบุรุษเมื่อเร็วๆ นี้ของพวกเขาในการที่คนเหล่านั้นไม่เชื่อฟังพระเจ้า

นหม 9:35-37 เพราะเขาทั้งหลายมิได้ปรนนิบัติพระองค์ในราชอาณาจักรของเขา

ในพระคุณยิ่งของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่เขา และในแผ่นดินที่ใหญ่อุดมซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่เขา และเขามิได้หันกลับจากการชั่วร้ายของเขา 36 ดูก่อน วันนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสในแผ่นดินที่พระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย เพื่อให้ได้รับประทานพืชผลกับของอันดีของมัน ดูก่อน ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสในแผ่นดินนั้น 37 และผลิตผลอันมากมายของแผ่นดินนั้นก็ตกแก่กษัตริย์ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งไว้เหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยเหตุบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย เขาทั้งหลายมีอำนาจเหนือร่างกาย และเหนือฝูงสัตว์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ตามความพอใจของเขาทั้งหลาย และข้าพระองค์ทั้งหลายทุกข์นัก

พวกคนเลวีรับรู้ว่าตนเป็นผู้รับใช้ในแผ่นดินดีที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาพวกเขาไว้นานมาแล้ว คำที่แปลว่า ทาส (เอเบค) มีความหมายว่า ‘ความเป็นทาส’ พวกเขาเรียนรู้ว่าการขาดเสรีภาพของพวกเขาระทั่งในแผ่นดินของพวกเขาเองนั้น “ด้วยเหตุบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย” ดังนั้นพวกเขาจึงเป็น “ทูกษัตริย์”

นหม 9:38 เหตุบรรดาสิ่งเหล่านี้เราทั้งหลายจึงกระทำพันธสัญญามั่นคงและบันทึกไว้ เจ้านาย คนเลวีและปุโรหิตของเราทั้งหลายจึงประทับตราของเขาไว้" เพราะเหตุสิ่งเหล่านี้ทั้งปวง พวกเขาจึงปฏิญาณว่าจะรื้อฟื้นพันธสัญญาของตนกับพระเจ้าและบันทึกมันเป็นลายลักษณ์อักษร วลีที่ว่า “เจ้านาย คนเลวีและปุโรหิตของเราทั้งหลายจึงประทับตราของเขาไว้” มีความหมายว่าพวกผู้นำจึงลงนามพันธสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งถูกรื้อฟื้นที่พวกเขากระทำกับพระเจ้า

*****

ภาพรวมของเนหะมีย์ 10: บทที่ 10 บันทึกรายชื่อคนเหล่านั้นที่ลงนามพันธสัญญาที่ถูกรื้อฟื้นนั้นกับพระเจ้า บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้: (1) คนเหล่านั้นที่ลงนามพันธสัญญานั้นกับพระเจ้า (พร้อมกับรายละเอียดเล็กน้อยเกี่ยวกับพวกเขา) ในข้อ 1-29 และ (2) การฟื้นฟูระเบียบปฏิบัติต่างๆตามพระคัมภีร์ในข้อ 30-39

นหม 10:1-27 บรรดาผู้ที่ประทับตราของเขาไว้คือ เนหะมีย์ผู้ว่าราชการ ผู้เป็นบุตรชายฮาคาลิยาห์ เสดคิยาห์ 2 เสโรอาห์ อาซาริยาห์ เยเรมีย์ 3 ปาซเซอร์ อามาริยาห์ มัลคิยาห์ 4 ฮัทซัช เซบานิยาห์ มัลลูล 5 ฮาริม เมโรมท โอบาดีห์ 6 ดาเนียล กินเนโชน บารุก 7 เมซูลาม อาบิยาห์ มียามิน 8 มาอาซิยาห์ บิลกัย เซไมอาห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิต 9 และคนเลวีคือ เยชูอาผู้เป็นบุตรชายอาซันยาห์ บินนุยลูกหลานเฮนาดัด ชัดมีเอล 10 และพี่น้องของเขา เซบานิยาห์ โฮตียาห์ เกลธา เปไลยาห์ ฮานัน 11 มีคา เรโอบ ฮาซาบิยาห์ 12 ศักเกอร์ เซเรบิยาห์ เซบานิยาห์ 13 โฮตียาห์ บานี เบนินู 14 บรรดาหัวหน้าของประชาชนคือ ปาโรส ปาห์ทโมอับ เอลาม ศัทธู บานี 15 บุนนี อัสกาด เบบัย 16 อาโดเนียห์ บิกวัย อาติน 17 อาเทอร์ เฮเซคิยาห์ อัสซัวร์ 18 โฮตียาห์ ฮาซุม

เบไซ 19 ฮาริฟ อานาโธท เนบัย 20 มักปีอาช เมซูลาม เฮซีร์ 21 เมเซซาเบล ศาโดค ยาดควา 22 เป-ลาทียาห์ ฮานัน อานายาห์ 23 โฮเซยา ฮานันยาห์ หัสซุบ 24 ฮัลโลเฮซ ปิลหา โขเบก 25 เรอุม ฮาซันนาห์ มาอาเสอาห์ 26 อาฮีอาห์ ฮานัน อานัน 27 มัลลูค ฮาริม บาอานาห์

รายชื่อพวกผู้นำของอิสราเอลสมัยฟื้นฟูที่ลงนามพันธสัญญาในที่ซึ่งปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าอีกครั้งถูกบันทึกไว้ หมายเหตุเกี่ยวกับ “เนหะมีย์ที่ราชา” หมายถึงการที่เขาเป็นผู้ว่าราชการภายใต้คนเปอร์เซีย

นหม 10:28-29 ส่วนประชาชนนอกนั้น บรรดาปุโรหิต คนเลวี คนเฝ้าประตู นักร้อง คนใช้ประจำพระวิหาร และคนทั้งปวงผู้ได้แยกตัวออกจากชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินเหล่านั้นมาถือพระราชบัญญัติของพระเจ้า ทั้งภรรยาของเขา บุตรชายบุตรสาวของเขา และคนทั้งปวงผู้มีความรู้และความเข้าใจ 29 ได้สมทบกับพี่น้องของเขา กับขุนนางของเขา ได้เข้าในการสาปแช่งและในการปฏิญาณที่จะดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งทรงมอบไว้ทางโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า และที่จะปฏิบัติและกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และตามคำตัดสินและกฎเกณฑ์ของพระองค์

คนอื่นๆของพวกที่เหลืออยู่สมัยฟื้นฟูที่ “สมทบกับพี่น้องของเขา กับขุนนางของเขา ได้เข้าในการสาปแช่งและในการปฏิญาณที่จะดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งทรงมอบไว้ทางโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า และที่จะปฏิบัติและกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” การเอ่ยถึงการสาปแช่งและการปฏิญาณอาจเป็นการที่พวกเขาปฏิญาณคำสาปแช่งให้ตกแก่พวกเขาเองหากพวกเขาฝ่าฝืนพันธสัญญานี้ที่ถูกรื้อฟื้นขึ้นใหม่ สารระสำคัญของพันธสัญญาที่พวกเขาได้กระทำถูกรูปไว้ดังต่อไปนี้

นหม 10:30 และที่เราทั้งหลายจะไม่ยกบุตรสาวของเราให้แก่ชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้น และไม่รับบุตรสาวของเขาทั้งหลายให้แก่บุตรชายของเรา พวกเขาปฏิญาณว่าจะไม่ยอมให้ลูกๆของตนแต่งงานกับพวกคนต่างชาติ (นั่นคือ พวกคนชั่ว)

นหม 10:31 และถ้าชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้นนำเครื่องใช้หรือข้าวอย่างใด ๆ มาขายในวันสะบาโต เราจะไม่ซื้อจากเขาในวันสะบาโตหรือในวันบริสุทธิ และเราจะไม่เก็บผลของปีที่เจ็ด และไม่เก็บหนี้สินทุกอย่าง พวกเขาปฏิญาณว่าจะไม่ทำธุระในวันสะบาโต พวกเขาจะถือปีสะบาโตอีกครั้งในการปล่อยแผ่นดินนั้นให้หยุดพักในปีนั้น พวกเขาจะปล่อยหนี้สินทั้งหมดในปีนั้นดังที่มีเขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส ดู เลวีนิติ 25:4-7 และพระราชบัญญัติ 15:2

นหม 10:32-33 และเราทั้งหลายกำหนดไว้ว่าจะให้คิดกับตัวเราเป็นรายปีให้เสียคนละจำนวนหนึ่งส่วนสามเซเชล เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา 33 คือให้เป็นราคาขนมปังหน้าพระพักตร์ รัญญูบูชาเนื่องนิตย์ เครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ สำหรับสะบาโตต่างๆ วันขึ้นหนึ่งค่ำ เทศกาลกำหนดต่างๆ สิ่งของบริสุทธิ และเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อทำการลบมลทินบาปของพวกอิสราเอล สำหรับงานทุกอย่างในพระนิเวศของพระเจ้าของเราทั้งหลาย

พวกเขาปฏิญาณว่าจะเสียค่าบำรุงพระวิหารรายปีมากยิ่งขึ้นกว่าที่มีกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ นี่คือนึ่งส่วนสามเซเชลเกินกว่าครึ่งเซเชลที่กำหนดไว้ พวกเขาตระหนักว่าเงินเหล่านี้จำเป็นสำหรับการบำรุงรักษาประจำวันของพระวิหารและเครื่องสัตวบูชาต่างๆของมัน

นหม 10:34 เราได้จับสลากด้วย คือบรรดาปุโรหิต คนเลวี และประชาชนทั้งหลายเพื่อเอาพื้นถวายเป็นเข้ามาในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ตามเรือนบรรพบุรุษของเรา ตามเวลากำหนดเป็นปีๆไป เพื่อเผาบนแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ พวกเขาปฏิญาณว่าจะร่วมแบ่งเบาภาระในการจัดหาพื้นสำหรับก่อไฟในพระวิหารอีกครั้ง

นหม 10:35 และเพื่อนำผลแรกแห่งที่ดินของเรา และผลแรกของผลต้นไม้ทั้งสิ้นทุกปี มายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พวกเขาปฏิญาณว่าจะนำของถวายเป็นผลแรกมายังพระวิหารอีกครั้งดังที่กำหนดไว้ในอพยพ 23:19

นหม 10:36

และจะนำบุตรชายหัวปี และสัตว์หัวปีของเรา ตามที่บันทึกไว้ใน

พระราชบัญญัติ และลูกหัวปีแห่งฝูงวัว และฝูงแพะแกะของเรามายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ยังปฏิเสธผู้ปรนนิบัติอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา พวกเขาปฏิเสธว่าจะนำบุตรหัวปีของตนมาถวายที่พระวิหารแต่พระเจ้าอีกครั้ง ในอพยพ 13 พระเจ้าทรงอ้างสิทธิ์ความเป็นเจ้าของในบุตรหัวปีทั้งสิ้นหลังจากที่พระองค์ได้ทรงเล่นงานอียิปต์แล้ว อย่างไรก็ตามพระองค์ทรงอนุญาตประชาชนของพระองค์ให้ไถ่บุตรหัวปีของตนได้โดยการถวายลูกแกะตัวหนึ่งเป็นเครื่องสัตวบูชา ดู อพยพ 13:1-15 และเลวีนิติ 27:26-27

นหม 10:37-38

และที่จะนำยอดแป้งเปียกของเรา สิ่งบริจาครวมของเรา ผลไม้ของ

ต้นไม้ทุกต้น น้ำมันและน้ำมัน มายังบรรดาปฏิเสธ มายังห้องพระนิเวศของพระเจ้าของเรา และที่จะนำสิบชักหนึ่งจากแผ่นดินของเรามาคืนคนเลวี เพราะคนเลวีเป็นผู้เก็บสิบชักหนึ่งแห่งงานของเราจากหัวเมืองชนบททั้งสิ้นของเรา 38 และปฏิเสธ ลูกหลานของอาโรน จะอยู่กับคนเลวีเมื่อคนเลวีได้รับสิบชักหนึ่ง และคนเลวีจะนำสิบชักหนึ่งของสิบชักหนึ่งมายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา มายังห้อง ยังคงล้างพัสดู พวกเขาปฏิเสธที่จะถวายเกียรติองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่เพียงด้วยผลแรกของผลิตผลของตนเท่านั้น แต่ด้วยสิบชักหนึ่งของผลิตผลของตนเช่นกัน

นหม 10:39

เพราะประชาชนอิสราเอลและคนเลวีจะนำส่วนบริจาครวมคือ ข้าว

น้ำมันใหม่และน้ำมัน มายังห้องซึ่งเป็นที่เก็บเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์ และที่อยู่ของปฏิเสธผู้ปรนนิบัติ และคนเฝ้าประตู และนักร้อง เราจะไม่เพิกเฉยต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา สุดท้ายพวกเขาปฏิเสธว่าจะสัตย์ซื่อในการนำของถวายทุกอย่างของตนมายังคลังแห่งสถานบริสุทธิ์ สรุปก็คือพวกเขาปฏิเสธว่าจะ “ไม่เพิกเฉยต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา” บริบทที่มา ก่อนหน้าดูเหมือนจะสนับสนุนทฤษฎีที่ว่าพวกเขาจะสนับสนุนพระนิเวศของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อในทางการเงินและการเข้าร่วมประชุมส่วนตัวด้วย เห็นได้ชัดถึงความจริงจังของพันธสัญญาที่ถูกรื้อฟื้นของพวกเขาที่พระเจ้าที่จะถวายเกียรติและเชื่อฟังพระองค์ มันยังเป็นเช่นนั้นเมื่อพวกเขาหมายเหตุของถวายต่างๆ สิ่งสนับสนุนที่จำเป็นของพระวิหารและสิบชักหนึ่งของ

พวกเขา เมื่อความท่วมเทไปถึงกระเป๋เงิน คนๆหนึ่งก็มีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าอย่างแท้จริง! ทุกอย่างที่เหลือเป็นแค่การพุดคุยเรื่องศาสนา

*****

ภาพรวมของเนหะมีย์ 11: ในเนหะมีย์ 11 มีบันทึกเกี่ยวกับพวกยิวที่ย้ายเข้ามาอยู่ในเยรูซาเล็ม

นหม 11:1-2 พวกประมุขของประชาชนอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม และประชาชนนอกนั้นจับสลากกัน เพื่อจะนำเอาคนส่วนหนึ่งในสิบส่วนให้เข้าไปอยู่ในเยรูซาเล็มนครบริสุทธิ ฝ่ายอีกเก้าส่วนสิบนั้นให้อยู่ในหัวเมืองต่างๆ 2 และประชาชนได้โหมทนาแก่บรรดาผู้ที่สมัครใจไปอยู่ในเยรูซาเล็ม ครั้งกำแพงสร้างเสร็จแล้ว เยรูซาเล็มก็เป็นครที่ใ้ใช้การได้อีกครั้งโดยสามารถปกป้องตัวเองได้ จนถึงขณะนั้นพวกยิวที่ได้กลับจากเป็นเชลยอาศัยอยู่ในพื้นที่รอบนอกเยรูซาเล็มอยู่โดยปราศจากกำแพง โดยมีเพียงพระวิหารที่ถูกสร้างขึ้นใหม่อยู่ในนครนั้น ดังนั้นจึงมีการตัดสินใจที่จะ “นำเอาคนส่วนหนึ่งในสิบส่วนให้เข้าไปอยู่ในเยรูซาเล็มนครบริสุทธิ ฝ่ายอีกเก้าส่วนสิบนั้นให้อยู่ในหัวเมืองต่างๆ” เห็นได้ชัดว่าอย่างน้อยประชาชนร้อยละสิบก็อาสาที่จะอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม

นหม 11:3-19 ต่อไปนี่เป็นหัวหน้ามณฑลที่มาอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม แต่ในหัวเมืองของประเทศยูดาห์ต่างคนต่างอาศัยอยู่ในที่ดินของตนในหัวเมืองของตน คืออิสราเอล บรรดาปุโรหิต คนเลวี คนใช้ประจำพระวิหาร และลูกหลานข้าราชการของซาโลมอน 4 บางคนในลูกหลานของยูดาห์และลูกหลานของเบนยามินอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ลูกหลานของยูดาห์มีอาชาياهوบุตรชายอูสซียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเซฟาทิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาหะลาเลล แห่งคนเปเรศ 5 และมาอาเสอาห์บุตรชายบารุก ผู้เป็นบุตรชายคลโฮเซห์ ผู้เป็นบุตรชายฮาชายาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาดายาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยยาริบ ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายชาวซีโลห์ 6 ลูกหลานของเปเรศทั้งสิ้นที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม มีคนเก่งกล้า ลีร้อยหกสิบแปดคน 7 และต่อไปนี่เป็นคนเบนยามิน คือสัลลูนบุตรชายเม

ซูลาม ผู้เป็นบุตรชายโยเอด ผู้เป็นบุตรชายเปดาياهو ผู้เป็นบุตรชายโคลาياهو ผู้เป็นบุตรชายมา
อาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอิธิเอล ผู้เป็นบุตรชายเยซาياهو 8 และถัดเขาไปคือ กับบัย สัลลัย มีเก่า
ร้อยยี่สิบแปดคน 9 โยเอลบุตรชายศิครีเป็นผู้ดูแลเขาทั้งหลาย และเหนือเมืองนั้นยูดาห์บุตรชาย
เสนุอาห์เป็นที่สอง 10 จากบรรดาปุโรหิตคือ เยดาياهوบุตรชายโยยาริบ ยาकिन 11 เสโรياهوบุตร
ชายอิลคียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลาม ผู้เป็นบุตรชายศาโดก ผู้เป็นบุตรชายเมราโยท ผู้เป็นบุตร
ชายอาหิทูป ผู้ปกครองพระนิเวศของพระเจ้า 12 และพี่น้องของเขาที่ทำงานอยู่ในพระนิเวศ มี
แปดร้อยยี่สิบสองคน และอาดาياهوบุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายเปไลياهو ผู้เป็นบุตรชายอัมซี
ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายปาซเซอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคียาห์ 13 และพี่น้องของเขา
ประมุขของบรรพบุรุษ มีสองร้อยยี่สิบสองคน และอามาซัยบุตรชายอาซารเอล ผู้เป็นบุตรชา
ยอัคซัย ผู้เป็นบุตรชายเมซิลเลโมท ผู้เป็นบุตรชายอิมเมอร์ 14 และพี่น้องของเขาเป็นทแกล้ว
ทหาร มีหนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน ผู้ดูแลของเขาคือ ศับดีเอลบุตรชายของคนใหญ่คนโตคนหนึ่ง 15
จากคนเลวีคือ เซไมอาห์บุตรชายหัสซูป ผู้เป็นบุตรชายอัสรักัม ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบิยาห์ ผู้เป็น
บุตรชายบุนนี 16 และชัยเบธกับโยซาบาด จากพวกหัวหน้าของคนเลวี ผู้ควบคุมการงาน
ภายนอกพระนิเวศของพระเจ้า 17 และมัทธานิยาห์บุตรชายมีคา ผู้เป็นบุตรชายศับดี ผู้เป็นบุตร
ชายอาสาฟ ผู้เป็นหัวหน้าในการเริ่มต้นการโรมทนาพระคุณในการอธิษฐาน และบัคบูคียาห์เป็นที่
สองในหมู่พี่น้องของเขา และอับดาบุตรชายซัมมูวา ผู้เป็นบุตรชายกาลาธ ผู้เป็นบุตรชายเยดูธุน
18 คนเลวีทั้งหมดในนครบิธูธมีมี สองร้อยแปดสิบสี่คน 19 คนเฝ้าประตูมี อักซูป ทัลโมนและพี่
น้องของเขา ผู้เฝ้าบรรดาประตูมีหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน

รายชื่อคนเหล่านั้นที่เลือกอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มถูกบันทึกไว้เป็นที่ระลึกถึงคนเหล่านั้นที่
ยอมเสียสละย้ายมาอยู่ในกรุงที่คงร้างเปล่า

นหม 11:20-36 คนอิสราเอลนอกนั้น ที่เป็นพวกปุโรหิตและคนเลวี อยู่ในหัวเมือง
ทั้งสิ้นของยูดาห์ ทุกคนอยู่ในที่ดินมรดกของเขา 21 แต่คนใช้ประจำพระวิหารอยู่ที่โอเฟล และที่
หะกัทกิซปาควบคุมคนใช้ประจำพระวิหาร 22 ผู้ดูแลคนเลวีในเยรูซาเล็มคือ อูซซีบุตรชายบานี ผู้

เป็นบุตรชายฮาชาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัถธานียาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคา สำหรับลูกหลานของอา
สาฟ พวกนักร้องดูแลการงานพระนิเวศของพระเจ้า 23 เพราะมีพระบัญชาจากกษัตริย์ถึงเรื่อง
เขา และมีของปันส่วนที่ได้ตกลงกันไว้สำหรับนักร้อง ตามที่ต้องการทุกๆวัน 24 และเปธาหิยาห์
บุตรชายเมเซซาเบล คนเศ-ราห์ บุตรชายยูดาห์เป็นสนองโอรชู้ของกษัตริย์ในเรื่องกิจการต่างๆ
อันเกี่ยวกับประชาชน 25 ส่วนที่ชนบทและไร่นาของชนบทเหล่านั้น ประชาชนพวกยูดาห์บาง
คนอาศัยอยู่ในคิริยาทอารบา และชนบทของเมืองนั้น และในดีโบนกับชนบทของเมืองนั้น และ
ในเยซับเซเอลกับชนบทของเมืองนั้น 26 และในเยชูอา กับในโมลาดาห์ และเบธเปเลต 27 ในฮา
ซารชูอาล ในเบเออร์เซบา กับชนบทของเมืองนั้น 28 ในคิกลาท ในเมโคนาห์กับชนบทของเมือง
นั้น 29 ในเอนริมโมน ในโศราห์ ในยารมูท 30 ศาโนอาห์ อดุลลัมและชนบทของเมืองนั้น ลาคีซ
และไร่นาของเมืองนั้น อาเซคาห์กับชนบทของเมืองนั้น เขาจึงตั้งค่ายจากเบเออร์เซบาถึงหุบเขา
อินโนม 31 ประชาชนเบนยามินอยู่ต่อจากเกบาไปด้วย ที่มิกมาซ ที่อัยยา เบธเอลและชนบทของ
เมืองนั้น 32 ที่อานาโทท โนบ อานานิยาห์ 33 ฮาซร์ รามา กิธทอิม 34 ฮาดิด เสโบอิม เนบัลลัท
35 โลด และโอโน หุบเขาของพวกช่างฝีมือ 36 และบางส่วนของคนเลวีอยู่ในยูดาห์และในเบนยา
มิน

มีบันทึกเกี่ยวกับ “คนอิสราเอลนอกนั้น” มีหมายเหตุเกี่ยวกับพวกเนธินิมที่อาศัยอยู่ใน โอ
เฟล ซึ่งเป็นสันเขาที่เคยถูกใช้เป็นปราการทางทหารบนขอบด้านทิศตะวันออกของกรุงนั้น ใน
ข้อ 23 มีหมายเหตุว่ากษัตริย์ได้มีพระบัญชาเกี่ยวกับพวกคนเลวีที่ร้องเพลงว่าพวกเขาควรได้รับ
เงินเดือน บางคนยึดถือทรรศนะที่ว่ากษัตริย์ที่ว่าเป็นนี้คือดาวิด ขณะที่คนอื่นๆคิดว่านี่คือกษัตริย์แห่ง
เปอร์เซียที่ประสงค์ให้มีการนมัสการที่เหมาะสมที่พระวิหาร เปธาหิยาห์ถูกกล่าวถึงในข้อ 24
เช่นกันในฐานะราชทูตคนหนึ่งในเปอร์เซียต่อกษัตริย์ในนามของพวกยิว จากนั้นมีหมายเหตุว่า
พวกยิวส่วนที่เหลืออาศัยอยู่ที่ไหนทั่วแผ่นดินนั้นนอกเหนือจากกรุงเยรูซาเล็มแล้ว

*****

ภาพรวมของเนหะมีย์ 12: มีบันทึกเกี่ยวกับพวกปุโรหิตและคนเลวีที่ได้กลับมาในการเดินทางกลับมารอบแรกพร้อมกับเศรุบบาเบล มีบันทึกเกี่ยวกับการอุทิศถวายกำแพงที่สร้างเสร็จแล้วเช่นกัน

นหม 12:1-7   ต่อไปนี้เป็นปุโรหิตและคนเลวีที่ขึ้นมาพร้อมกับเศรุบบาเบลบุตรชายเฮลลิตีเอล และกับเยชูอาคือ เสโรอาห์ เยเรมีย์ เอสรา 2 อามาริยาห์ มัลลุก ฮัทซัซ 3 เซคานิยาห์ เรสุม เมเรโมท 4 อิดโด กิเนเฮอร์น อาบิยาห์ 5 มียามิน มาอาดิยาห์ บิลกาห์ 6 เซไมอาห์ โยยาริบ เยดา ยาห์ 7 ลัลลุก อาโมค ฮิลคิยาห์ เยดายาห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิตใหญ่และพี่น้องของเขาในสมัยของเยชูอา

ในรายชื่อแรกนี้ พวกปุโรหิตใหญ่ที่เป็นตัวแทนคนเลวียี่สิบสองกองเวรจากยี่สิบสี่กองเวรเดิมนั้นถูกสาธยายไว้ว่าได้เดินทางกลับมารวมกับเศรุบบาเบล ดูเนหะมีย์ 7:39-42 และเอสรา 2:36-39 ด้วย Jamieson, Fausset และ Brown ออกความเห็นไว้ว่า “มีถูกสาธยายตรงนี้แค่ยี่สิบสองเท่านั้น และมีไม่เกินยี่สิบในเนหะมีย์ 12:12-21 ส่วนต่างตรงนี้อาจเป็นเพราะสภาพการณ์ที่น่าจะเป็นที่สุดที่ว่าสองกองเวรของยี่สิบสี่กองเวรนั้นได้หายสาบสูญไปแล้วในบาบิโลน เพราะว่ามีใครในพวกเขาเลยถูกราชงานว่าได้กลับมาแล้ว (เนหะมีย์ 12:2-5)”

นหม 12:8-9   คนเลวีคือ เยชูอา บินนุย ชัดมีเอล เซเรบิยาห์ ยูดาห์ และมัทธานิยาห์ ผู้ซึ่งดูแลการเพลงโมทนาพร้อมกับพี่น้องของเขา 9 และบัคมุกิยาห์ กับอุนนีพี่น้องของเขา ยืนอยู่ตรงกันข้ามในการปรนนิบัติ พวกเลวีคนสำคัญๆที่ได้กลับมาพร้อมกับเศรุบบาเบลก็ถูกให้รายชื่อไว้ดังนี้เช่นกัน

นหม 12:10-21   และเยชูอาให้กำเนิดบุตรชื่อโยยาคิม โยยาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลิยาซิบ เอลิยาซิบให้กำเนิดบุตรชื่อโยยาดา 11 โยยาดาให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน และโยนาธานให้กำเนิดบุตรชื่อยาดควา 12 และในรัชกาลโยยาคิม มีปุโรหิตผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษคือ ของคนเสโรอาห์มี เมรายาห์ ของคนเยเรมีย์มี ฮานานิยาห์ 13 ของคนเอสรามี เมหุลลาม ของคนอามาริยาห์มี เยโฮฮานัน 14 ของคนมัลลุกมี โยนาธาน ของคนเซบานิยาห์มี โยเซฟ 15 ของคนฮาริมมี

อัคณา ของคนเมรายโทมี เฮลกาย 16 ของคนอิดโดมี เศคาริยาห์ ของคนกินเนโชนมี เมซูลาม 17 ของคนอาบิยาห์มี ศิครี ของคนมินยามิน ของคนโมอัดยาห์มี ปิลทัย 18 ของคนบิลกาห์มี ชัมมูวา ของคนเซไมอาห์มี เยโฮนาธาน 19 และของคนโยยาริบมี มัทเซนัย ของคนเยดาياهوมี อูสซี 20 ของคนศัลลัย์มี คาลลัย์ ของคนอาโมคมี่ เอเบอร์ 21 ของคนฮิลคิยาห์มี ฮาซาบิยาห์ ของคนเยดาياهوมี เนซันเอล

ที่ถูกให้ไว้คือรายชื่อเหล่ามหาปุโรหิตในพระวิหารหลังที่สอง โจเซฟอ้างว่ารายชื่อนี้สืบต่อเนื่องมาจนถึงสมัยอเล็กซานเดอร์มหาราชกรณแผ่นดินนั้น หากเป็นเช่นนั้นจริง ผู้บันทึกพงศาวดารอีกคนซึ่งได้รับการคลไจนอกเหนือจากเนหะมีย์น่าจะรวบรวมรายชื่อนี้

นหม 12:22-25 ส่วนคนเลวีในสมัยของเอลียาซิบ โยยาดา โยฮานัน และยาดควา ชื่อประมุขของบรรพบุรุษมีบันทึกไว้ทั้งบรรดาปุโรหิตจนถึงรัชสมัยของดารีอัสคนเปอร์เซีย 23 ลูกหลานของเลวี ประมุขของบรรพบุรุษ มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร จนสมัยของโยฮานัน บุตรชายเอลียาซิบ 24 และหัวหน้าของคนเลวีคือ ฮาซาบิยาห์ เซเรบิยาห์ และเยชูอาบุตรชายซัดมีเอล กับญาติพี่น้องของเขาอยู่ตรงกันข้าม ที่จะสรรเสริญและโมทนาพระคุณ ตามบัญญัติของดาวิดคนของพระเจ้า เป็นยามๆไป 25 มัทธานิยาห์ บักบูกิยาห์ โอบาดีห์ เมซูลาม ทัลโมน และอักชูบ เป็นคนเฝ้าประตู ยืนเฝ้าอยู่ที่โรงพัสดุของประตู

ที่ถูกให้รายชื่อไว้คือพวกคนเลวี “ในสมัยของเอลียาซิบ” มหาปุโรหิตคนที่สามของพระวิหารหลังที่สอง ปุโรหิตเหล่านี้อยู่ต่อไปจนถึง “รัชสมัยของดารีอัสคนเปอร์เซีย” ผู้ซึ่งอเล็กซานเดอร์พิชิต วลีที่อ้างอิงถึง “หนังสือพงศาวดาร” ในข้อ 23 ถูกเชื่อโดยบางคนที่หมายถึง 1 พงศาวดาร 9:14 คนเลวีกองเวรอื่นๆของพระวิหารหลังที่สองถูกให้รายชื่อไว้ซึ่งรวมถึงคนเหล่านั้นที่ถูกกำชับให้ “สรรเสริญและโมทนาพระคุณ ตามบัญญัติของดาวิดคนของพระเจ้า เป็นยามๆไป” (ข้อ 24) คนเหล่านี้เป็นคนเลวีที่เป็นนักร้อง ซึ่งการพลัดเปลี่ยนกองเวรของพวกเขาถูกจัดระเบียบโดยดาวิดก่อนพระวิหารหลังแรกถูกสร้างขึ้นมา พวกคนเลวีที่เฝ้าประตู (นั่นคือ พวก

ยาม) ก็ถูกหมายเหตุไว้เช่นกันซึ่งเป็นผู้ที่ปรนนิบัติในสมัยของ “เนหะมีย์ผู้ว่าราชการ กับในสมัยของเอสราปุโรหิต และธรรมาจารย์”

นหม 12:27-30 คราวเมื่อทำพิธีมอบถวายกำแพงเยรูซาเล็ม เขาได้แสวงหาคนเลวีตามที่ของเขาทั่วทุกแห่ง เพื่อจะนำเขามาที่เยรูซาเล็ม เพื่อฉลองมอบถวายด้วยความยินดี ด้วยการโหมทนาและด้วยการร้องเพลง ด้วยฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ 28 ลูกหลานพวกนักร้องได้รวมกันมาจากมณฑลรอบเยรูซาเล็ม และจากชนบทของชาวเนโทฟาห์ 29 ทั้งมาจากวงศ์วานกิลกาล และจากเขตเกบาและอัสมาเวท เพราะบรรดานักร้องได้สร้างชนบทของตนรอบเยรูซาเล็ม 30 บรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ และเขาทั้งหลายได้ชำระประชาชน และประตูเมือง กับกำแพงให้บริสุทธิ์

การจัดเตรียมต่างๆสำหรับการมอบถวายกำแพงเมืองถูกบันทึกไว้ คนเลวีถูกนำมาจากทั่วยูดาห์เพื่อร้องเพลงและบรรเลงดนตรีประสานสำหรับงานรื่นเริงที่ใกล้จะมีขึ้น พวกปุโรหิตและคนเลวีจึงชำระตัวให้สะอาดในทางพิธี

นหม 12:31-36 แล้วข้าพเจ้าได้นำเจ้านายแห่งยูดาห์ขึ้นบนกำแพง และแต่งตั้งให้คณะใหญ่สองคณะ เป็นผู้กล่าวโหมทนาและเดินเป็นกระบวนแห่ คณะหนึ่งไปทางขวาขึ้นไปบนกำแพงจนถึงประตูกองขยะ 32 และถัดเขาไปมี โฮซายาห์ และเจ้านายแห่งยูดาห์ครึ่งหนึ่ง 33 กับอาซาริยาห์ เอสรา เมซูลลาม 34 ยูดาห์ เบนยามิน เซไมอาห์ และเยเรมีย์ 35 และบุตรชายของพวกปุโรหิตบางคนที่มีแต่รคือ เศคาริยาห์บุตรชายโยนาธาน ผู้เป็นบุตรชายเซไมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัทธิานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคายาห์ ผู้เป็นบุตรชายศักเกอร์ ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ 36 กับญาติพี่น้องของเขาคือ เซไมอาห์ อาซารเอล มิลาดีย กิลาดีย มอัย เนชันเอลและยูดาห์ ฮานานี พร้อมกับเครื่องดนตรีของดาวิดคนของพระเจ้า และเอสราธรรมาจารย์ได้เดินนำหน้าเขา

เนหะมีย์จึงนำพวกเจ้านายแห่งยูดาห์ขึ้นมาบนกำแพงที่สร้างเสร็จแล้ว เขาแบ่งคนเหล่านี้นั้นออกเป็นสองคณะ เห็นได้ชัดว่าครึ่งหนึ่งอยู่บนกำแพงด้านทิศตะวันตกและอีกครึ่งที่เหลืออยู่บนกำแพงด้านทิศตะวันออก

ประตูทองขะอยู่ที่ปลายด้านใต้สุดของกรุงซึ่งเป็นที่งกำแพงด้านทิศตะวันตกและกำแพงด้านทิศตะวันออกมาบรรจบกันในรูปแบบตัว “V” ที่ชี้ลงด้านทิศใต้ ที่นั่นประตูหนึ่งถูกสร้างขึ้นเพื่อเอาขะออกไปทิ้งในหุบเขาอิน โนมซึ่งอยู่ติดกับที่นั่น ดังนั้นการมอบถวายกำแพงเมืองจึงเริ่มต้นที่ปลายด้านใต้สุดของมันซึ่งเป็นพื้นยกระดับต่ำสุดของมันด้วย กำแพงเมืองทอดตัวสูงขึ้นไปเรื่อยๆทั้งสองด้านของกรุงนั้นสู่ทิศเหนือ เห็นได้ชัดว่ากำแพงนั้นกว้างพอตรงส่วนยอดจนคณะคนเหล่านั้นสามารถเดินเป็นกลุ่มบนนั้นได้

นหม 12:37-40   ที่ประตูน้ำพุ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับพวกเขา เขาทั้งหลายเดินขึ้นบันไดของนครดาวิด ที่ทางขึ้นกำแพงเหนือพระราชวังของดาวิดถึงประตูน้ำทางทิศตะวันออก 38 อีกคณะหนึ่งที่กล่าวคำโมทนาเดินไปทางตรงกันข้าม และเข้าพเจ้าตามเขาไป พร้อมกับประชาชนครึ่งหนึ่ง บนกำแพงเหนือหอคอยเตาไฟ ถึงกำแพงกว้าง 39 และเหนือประตูเอฟราอิม และทางประตูเกา และทางประตูปลา และหอคอยฮานันเอล และหอคอยเมอาห์ ถึงประตูแกะ และเขามาหยุดอยู่ที่ประตูยาม 40 คณะทั้งสองผู้กล่าวคำโมทนาได้มายืนอยู่ที่พระนิเวศของพระเจ้า ทั้งเข้าพเจ้าและเจ้าหน้าที่ครึ่งหนึ่งอยู่กับเข้าพเจ้า

ประตูน้ำพุตั้งอยู่บนกำแพงด้านทิศตะวันออกไม่ไกลจากประตูทองขะ มันอยู่ใกล้สระสิโลอัม ข้าราชการเหล่านี้ของยูดาห์ที่มารวมตัวกันจึงเริ่มขึ้นไปบนกำแพงนั้นซึ่งได้ระดับขึ้นไปยังทิศเหนือสู่ประตูน้ำซึ่งอยู่บนกำแพงด้านทิศตะวันออกและทิศเหนือของประตูน้ำพุ

ข้าราชการอีกคณะที่เหลือเริ่มเดินไปบนกำแพงด้านทิศตะวันตกซึ่งขึ้นเหนือเรื่อยไปสู่ประตูเตาไฟ (นั่นคือ เตาอบของคนทำขนมอบ) ดังที่หมายเหตุไว้ในข้อ 38 เหล่าเจ้านายทั้งสองคณะนี้แห่งยูดาห์จึงมุ่งหน้าขึ้นเหนือบนกำแพงด้านทิศตะวันออกและทิศตะวันตกของกรุง เยรูซาเล็มจนกระทั่งพวกเขาพบกันที่หัวมุมทิศตะวันออกเฉียงเหนือของกรุงนั้นข้างๆประตูแกะและประตูคูก จากนั้นพวกเขารวมตัวกันเข้าไปในพระวิหารที่อยู่ติดกันและ โมทนาขอบพระคุณพระเจ้า (ข้อ 40)

นหม 12:41-43   กับปุโรหิตที่ถือแตรคือ เอลียาคิม มาอาเสอาห์ มินยามิน มีคยาห์
เอลีโอนัย เศคาริยาห์ กับฮานันยาห์ 42 และมาอาเสอาห์ เซโมอาห์ เอเลอาซาร์ อูสซี เยโฮฮานัน
มัลคิยาห์ เอลาม และเอเซอร์ และบรรดานักร้องได้ร้องเพลงด้วยเสียงดัง มีอิสราหิยาห์เป็น
หัวหน้าของเขา 43 และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องสัตวบูชาใหญ่โตในวันนั้น และเปรมปรีดี
เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้เขาเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานใหญ่ยิ่ง พวกภรรยาและเด็กๆก็เปรม
ปรีดีด้วย และความชื่นบานของเยรูซาเล็มก็ได้ยินไปไกล

ในพิธีมอบถวายเป็นทางการที่พระวิหาร พวกปุโรหิตและคนเลวีร้องเพลงเสียงดังด้วย
ความยินดียิ่ง มีการถวายเครื่องสัตวบูชาจำนวนมากและพวกเขาชื่นชมยินดีอย่างเปิดเผย “เพราะ
พระเจ้าทรงกระทำให้เขาเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานใหญ่ยิ่ง” ชุมนุมชนทั้งหมดของยูดาห์จึงโห่
ร้องและชื่นบานจนถึงขนาดที่ “ความชื่นบานของเยรูซาเล็มก็ได้ยินไปไกล” เสียงร้องเพลง เสียง
ชื่นบานและเสียงโห่ร้องของพวกเขาได้ยินไปไกลหลายไมล์รอบกรุงเยรูซาเล็ม แน่แน่นอนว่าเหล่า
ศัตรูของพวกเขาได้ยินเสียงเหล่านั้นเช่นกัน

นหม 12:44-47   ในวันนั้น เขาแต่งตั้งบางคนให้ดูแลห้องสำหรับพัสดุ ของบริจาด
ผลไม้ร่วนแรก ส่วนสิบชักหนึ่ง ให้รวบรวมปันส่วนซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติสำหรับ
ปุโรหิตและคนเลวีเข้ามาไว้ในนั้น ตามไร่นาในหัวเมืองเหล่านั้น เพราะยูดาห์เปรมปรีดีด้วยเรื่อง
บรรดาปุโรหิต และคนเลวีผู้ปรนนิบัติอยู่นั้น 45 และทั้งพวกนักร้องและพวกเฝ้าประตูได้ทำการ
ปรนนิบัติพระเจ้าของเขาและทำการชำระให้บริสุทธิ์ ตามพระบัญชาของดาวิดและของซาโลมอน
ราชาอิสราเอลของพระองค์ 46 เพราะในสมัยดาวิดและอาสาฟในดึกดำบรรพ์นั้นมีหัวหน้าพวกนักร้อง
และมีบทเพลงสรรเสริญ และบทเพลงโมทนาพระคุณพระเจ้า 47 และอิสราเอลทั้งปวงใน
สมัยของเศรุบบาเบลและในสมัยของเนหะมีย์ ได้ให้ปันส่วนตามต้องการทุกวันแก่นักร้องและคน
เฝ้าประตู และเขาได้กันส่วนของคนเลวีไว้ต่างหาก และคนเลวีได้กันส่วนของลูกหลานอาโรนไว้
ต่างหาก

การจัดโครงสร้างและจัดระเบียบเพิ่มเติมของการรับใช้ที่พระวิหารถูกนำไปปฏิบัติ ระบบการสนับสนุนทางการเงินของพระวิหารถูกสถาปนาอีกครั้งภายใต้การนำของเนหะมีห์ พวกปุโรหิตและคนเลวีถูกฟื้นฟู ‘กอง’ และเวรเดิมของพวกเขา คณะนักร้องประสานเสียงที่เป็นคนเลวีถูกจัดระเบียบอีกครั้งและพวกคนเฝ้าประตูถูกจัดระเบียบอีกครั้งตามกะของพวกเขา เหมือนที่ดาวิดและซาโลมอน ได้จัดระเบียบพวกเขาเมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้านั้น นอกจากนี้ระบบของคนอิสราเอลส่วนใหญ่ที่นำข้าวของและเงินสนับสนุนมายังพระวิหารเพื่อเลี้ยงดูคนเลวี และพวกปุโรหิตที่เข้าเวรก็ถูกสถาปนาให้มั่นคงอีกครั้งด้วย คนเลวีจึงชำระตัวให้บริสุทธิ์ในทางพิธีสำหรับการปรนนิบัติที่พระวิหารในการปรนนิบัติรับใช้พวกปุโรหิต

*****

ภาพรวมของเนหะมีห์ 13: บทที่ 13 นำเสนอปัญหาฝ่ายวิญญาณต่างๆซึ่งได้ก่อกวน กลับเข้ามาอีกครั้งในระหว่างที่เนหะมีห์ไม่อยู่และจุดยืนอันแน่วแน่ของเขาในเรื่องความชอบธรรม

นหม 13:1-3   ในวันนั้น เขาอ่านหนังสือของโมเสสให้ประชาชนฟัง และเขาพบ ที่มีเขียนไว้ว่า ไม่ควรให้คนอัมโมนหรือคนโมอับเข้าไปในที่ชุมนุมของพระเจ้าเป็นนิตย์ 2 เพราะเขามีได้เอาอาหารและน้ำมาต้อนรับคนอิสราเอล แต่ได้จ้างบาลาอัมให้มาต่อต้านและแข่งเขา แต่พระเจ้าของเราทรงเปลี่ยนคำแข่งเป็นพร 3 และอยู่มาเมื่อประชาชนได้ยินพระราชบัญญัติ เขาก็แยกอิสราเอลออกเสียจากคนต่างด้าวทั้งปวง

มีความเห็นที่แตกต่างกันไปว่าเหตุการณ์เหล่านั้นของบทนี้เกิดขึ้นเมื่อไร บางท่านถือ ทรศนะที่ว่ามันเป็นเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องจากการมอบถวายกำแพงที่ถูกหมายเหตุไว้ในบทที่ 12 บริบทในทันทีดูเหมือนจะบ่งบอกเช่นนี้ ท่านอื่นๆก็ยึดถือทรศนะที่ว่าบทที่ 13 เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากที่เนหะมีห์ได้ไปยังบาบิโลนและกลับมาแล้วสักกระยะหนึ่ง ทรศนะหลังนี้ดูเหมือนจะฟังดูมีเหตุผลมากกว่าในบริบทที่ใหญ่กว่า

ไม่ว่ากรณีใด มีวันหนึ่งที่ประชาชนมาประชุมกันที่พระวิหาร อาจเป็นตอนที่เนหะมีย์ กลับมาแล้ว จากนั้นพวก “เขาอ่านหนังสือของโมเสสให้ประชาชนฟัง และเขาพบที่มีเขียนไว้ว่า ไม่ควรให้คนอัม โมนหรือคนโง่เข้าไปในที่ชุมนุมของพระเจ้าเป็นนิตย์” (ดู พระราชบัญญัติ 23:3-4) ดังที่จะถูกหมายเหตุไว้ในไม่ช้า มีการฝ่าฝืนคำบัญชานี้อย่างออกนอกหน้า ภายใต้การนำของเนหะมีย์ พวกเขาจึง “แยกอิสราเอลออกจากคนต่างด้าวทั้งปวง” พวกคนต่างชาติที่นับถือพระต่างด้าวและไม่เชื่อ ได้ปะปนเข้ากับประชาชนของพระเจ้าแล้ว คนเหล่านั้นจึงถูกสั่งให้ไปเสีย

นหม 13:4-5   ก่อนหน้านั้น เอลียาซิบปุโรหิตผู้ได้รับการแต่งตั้งให้ดูแลห้องในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา และผู้เกี่ยวพันกับโทบียาห์ 5 ได้จัดห้องใหญ่ห้องหนึ่งให้โทบียาห์ เป็นห้องที่แต่ก่อนใช้เก็บธัญญาหาร กายาน เครื่องใช้ต่างๆ และลิปซัคหนึ่งที่เป็นข้าว น้ำมันใหม่ และน้ำมัน ซึ่งเขาให้ไว้ตามบัญญัติให้แก่คนเลวี นักร้อง คนเฝ้าประตูและของบริจาดสำหรับปุโรหิต

ยิ่งกว่านั้นก่อนหน้านั้นเอลียาซิบปุโรหิตได้ทำห้องๆหนึ่งไว้สำหรับโทบียาห์ในพระวิหาร จงระลึกจากเนหะมีย์ 4:3 ว่าโทบียาห์เป็นคนอัม โมน อันที่จริงเขาได้แต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่งของปุโรหิตคนหนึ่ง (6:18) และบัดนี้ก็กำลังอาศัยอยู่ในพระวิหาร เอลียาซิบผู้ออมชอมได้เอาข้าวของออกไปจากห้องต่างๆในพระวิหารที่ถูกใช้สำหรับเก็บธัญญาหาร ลิปซัคหนึ่งและข้าวของอื่นๆที่จำเป็นเพื่อทำเป็นห้องชุดใหญ่โตให้แก่โทบียาห์ นี่เป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติอย่างน่าเกลียด ไม่เพียงมีการแต่งงานกันระหว่างบุตรสาวของปุโรหิตคนหนึ่งกับศัตรูคนหนึ่งของงานของพระเจ้าเท่านั้น แต่พวกเขายังได้รับอนุญาตให้อาศัยอยู่ในพระวิหารซึ่งเป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติโดยตรงด้วย (พระราชบัญญัติ 23:3-4)

นหม 13:6   เมื่อเกิดเรื่องนี้ข้าพเจ้ามิได้อยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะในปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาลอารทาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งบาบิโลนนั้น ข้าพเจ้าได้ไปเฝ้ากษัตริย์ และอีกไม่กี่วันข้าพเจ้าก็ทูลลากษัตริย์ เนหะมีย์หมายความว่าเหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นขณะที่เขาไม่อยู่ เห็นได้ชัดว่าเขาได้กลับไปยังบาบิโลน อาจเพื่อรายงานต่อกษัตริย์เกี่ยวกับสถานการณ์ของสิ่งต่างๆใน

เยรูซาเล็ม บางท่านถือทฤษฎีที่ว่าเนหะมีย์ไม่อยู่นานสิบสองปี (อิงตาม 5:14) อย่างไรก็ตามดูเหมือนเป็นไปได้มากกว่าที่การลาภกิจของเขากินเวลานั้นยาวนานเยอะ แน่แน่นอนว่าเขาเป็นผู้ว่าราชการในขณะนั้น แต่เหตุการณ์ต่างๆดูเหมือนจะบ่งชี้ว่าเขามิได้ไปจากกรุงเยรูซาเล็มนาน อาจแค่ปีเดียวหรือประมาณนั้น จากนั้นเขาก็ได้รับอนุญาตจากกษัตริย์ให้กลับมา อย่างไรก็ตามตอนที่เขาไม่อยู่ ปัญหาใหญ่หลายเรื่องก็ก่อตัวขึ้น

นหม 13:7-9 และมายังเยรูซาเล็ม แล้วข้าพเจ้าจึงทราบความชั่วร้ายซึ่งเอลียาชีบได้กระทำเพื่อโทบิอาห์ คือจัดห้องภายในบริเวณพระนิเวศของพระเจ้าให้เขา 8 ข้าพเจ้าโกรธนัก และข้าพเจ้าก็โยนเครื่องแต่งเรือนทั้งสิ้นของโทบิอาห์ออกเสียจากห้อง 9 แล้วข้าพเจ้าสั่งให้เขาชำระห้อง และข้าพเจ้าก็นำเครื่องใช้ประจำพระนิเวศของพระเจ้า ทั้งธัญญาบูชากับกำยานกลับมาไว้ที่นั่นอีก

พอกลับมาจากบาบิโลน เนหะมีย์ก็ทราบว่าโทบิอาห์ได้ย้ายเข้ามาอยู่ในพระวิหารแล้ว โดยมาอยู่ในห้องต่างๆที่ต้องใช้สำหรับการปรนนิบัติพระเจ้า เขาจึงไล่โทบิอาห์ออกไปพร้อมกับข้าวของเครื่องใช้ประจำบ้านของเขา จากนั้นเขาสั่งชำระห้องเหล่านั้นให้สะอาดเพื่อที่จะใช้การตามจุดประสงค์เดิมของพวกมันได้อีก

นหม 13:10-14 และข้าพเจ้ายังทราบอีกว่า ส่วนของคนเลวี่นั้น เขาก็ไม่ได้มอบให้ เพราะฉะนั้นคนเลวี่และนักร้องผู้ปฏิบัติกรงาน ต่างก็หนีกลับไปยังไร่นาของตน 11 ข้าพเจ้าจึงต่อว่าเจ้าหน้าที่และพูดว่า "ทำไมจึงทอดทิ้งพระนิเวศของพระเจ้าเสีย" ข้าพเจ้าจึงรวบรวมเขากลับมา และตั้งเขาไว้ตามตำแหน่งของเขาอีก 12 และยูดาห์ทั้งปวงได้นำสิบชักหนึ่งที่เป็นข้าว น้ำองุ่นใหม่ และน้ำมันเข้ามายังเรือนพัสดุ 13 ข้าพเจ้าได้แต่งตั้งคนให้ดูแลเรือนพัสดุคือ เซเลมียาห์ บุโรหิต ศาโดกธรรมาจารย์ และเปดาياهوแห่งคนเลวี่ และผู้ช่วยของเขา คือ ฮานันบุตรชายศักเกอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัชธานียาห์ เพราะนับได้ว่าเขาสัตย์ซื่อ และหน้าที่ของเขา คือ แจกจ่ายแก่พวกพี่น้อง 14 "โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เกี่ยวกับเรื่องนี้ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และ

ขออย่าทรงลบล้างการที่ดีทั้งหลายของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์ได้กระทำ เพื่อพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ และเพื่อการปรนนิบัติในที่นั้น"

เนหะมีย์ยังทราบอีกว่าขณะที่เขาไม่อยู่ พวกคนเลวีไม่ได้รับส่วน (นั่นคือ เงินเดือน) ของตนอีกต่อไปแล้ว พวกเขาจึงต้องจำใจกลับไปทำอะไรไถนาเพื่อหาเลี้ยงชีพ เมื่อทราบเรื่องนี้ เนหะมีย์จึง "ต่อว่าเจ้าหน้าที่และพูดว่า "ทำไมจึงทอดทิ้งพระนิเวศของพระเจ้าเสีย"" หลังจากถูกเนหะมีย์ตำหนิ คนยูดาห์จึงนำสิบชักหนึ่งมายังพระวิหารอีกครั้งและสนับสนุนมัน เขายังแต่งตั้งพวกคนดูแลเรือนพัสดุซึ่งเป็นผู้ที่ "นับได้ว่าเขาสัตย์ซื่อ" พวกเขาได้รับคำสั่งอย่างชัดเจนให้แจกจ่ายสิบชักหนึ่งแก่พี่น้องของพวกเขาผู้เป็นปุโรหิตและคนเลวีอื่นๆ

ในการทำเช่นนั้น เนหะมีย์ก็อ่อนวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ทรงระลึกถึงการดีที่เขาได้กระทำเพื่อพระนิเวศของพระเจ้า เราอาจสรุปได้ว่าเขาทำให้คน همینขึ้นมาโดยการบังคับเรื่องการนำสิบชักหนึ่งเข้ามาและการจัดการสิ่งต่างๆ ให้เรียบร้อย อย่างไรก็ตามในการทำเช่นนั้นเขาก็ขอร้องพระเจ้านิให้ลืมการดีที่เขาได้กระทำเพื่อพระนิเวศของพระองค์และการรับใช้ของมันแน่นอนว่าพระเจ้าไม่ทรงมองข้ามการปรนนิบัติที่สัตย์ซื่อของเขา

นหม 13:15-22   ครั้งนั้นในยูดาห์ ข้าพเจ้าเห็นคนย่ำน้ำองุ่นในวันสะบาโต และนำฟองข้าวเข้ามาบรรทุกหลังลา ทั้งน้ำองุ่น ผลองุ่น มะเดื่อ และภาระทุกอย่าง ซึ่งเขานำมายังเยรูซาเล็มในวันสะบาโต ข้าพเจ้าได้ตักเตือนเขาในวันที่เขาทั้งหลายขายอาหาร 16 และมีคนชาวไทระอาศัยอยู่ในเมืองได้นำปลาและสินค้าทุกอย่างเข้ามาขายในวันสะบาโตแก่ประชาชนยูดาห์ และในเยรูซาเล็ม 17 แล้วข้าพเจ้าได้ต่อว่าพวกขุนนางแห่งยูดาห์ และพูดกับเขาว่า "ทำไมท่านทั้งหลายกระทำความชั่วร้ายเช่นนี้ กระทำให้วันสะบาโตเป็นมลทิน 18 บรรพบุรุษของท่านมิได้กระทำเช่นนี้หรือ และพระเจ้าของเรามิได้ทรงนำเหตุร้ายทั้งสิ้นให้ตกอยู่บนเราและบนเมืองนี้หรือ ท่านยังจะนำพระพิโรธยิ่งกว่านั้นมาเหนืออิสราเอลด้วยการกระทำให้วันสะบาโตเป็นมลทิน" 19 และอยู่มาพอเริ่มมืดที่ประตูเมืองเยรูซาเล็มก่อนวันสะบาโต ข้าพเจ้าได้บัญชาให้ปิดประตูเมือง และสั่งว่า ไม่ให้เปิดจนกว่าจะพ้นวันสะบาโตแล้ว และข้าพเจ้าก็ตั้งข้าราชการบางคน

ของข้าพเจ้าให้ดูแลประตูเมือง ว่าไม่ให้นำภาระสิ่งใดเข้ามาในวันสะบาโต 20 แล้วพวกพ่อค้าและพวกขายสินค้าทุกชนิดค้างอยู่นอกเยรูซาเล็มหนึ่ง หรือสองหน 21 ข้าพเจ้าได้ดักเตือนเขาและพูดกับเขาว่า "ทำไมท่านมานอนอยู่ข้างกำแพงเมือง ถ้าท่านทำอีกข้าพเจ้าจะจับท่าน" ตั้งแต่คราวนั้นมาเขาก็ไม่มาอีกในวันสะบาโต 22 และข้าพเจ้าบัญชาคนเลวีให้ชำระตัวเขาและมาเฝ้าประตูเมือง เพื่อรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ "โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์ในเรื่องนี้ด้วย และขอทรงไว้ชีวิตข้าพระองค์ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์"

ปัญหาอื่นๆ ได้ผุดขึ้นมาขณะที่เนหะมีย์ไม่อยู่ วันสะบาโตถูกละเลย พวกยิวกำลังทำงานตามปกติในวันสะบาโต นอกจากนี้พวกพ่อค้าที่เป็นคนต่างชาติยังทำธุรกิจกับพวกยิวอย่างมีชีวิตชีวาในวันนั้นด้วย ดังนั้นก่อนอื่นเนหะมีย์จึง "ต่อว่าพวกขุนนางแห่งยูดาห์" เขาเตือนความจำคนเหล่านั้นว่าพระเจ้าได้ทรงพิพากษาพวกเขาในอดีตเพราะความบาปที่คล้ายๆ กัน (การไม่ใส่ใจปีสะบาโต) จากนั้นเขาก็สั่งปิดประตูเมืองเมื่อเริ่มวันสะบาโตตอนเย็นวันศุกร์และไม่เปิดจนกว่าจะพ้นวันสะบาโตนั้นแล้ว เขายังตั้งผู้รับใช้บางคนของเขาเองให้เฝ้ายามที่ประตูเมืองด้วย กระนั้นพวกพ่อค้าที่เป็นคนต่างชาติก็ยังรอข้างนอกกำแพงเมืองในวันสะบาโตนานหลายสัปดาห์อยู่ดี

เนหะมีย์จึงเตือนพวกเขาว่า "ถ้าท่านทำอีกข้าพเจ้าจะจับท่าน" หลังจากถูกขู่ว่าจะโดนใส่กำลัง พวกเขาจึงเลิกขายสินค้าของตนกระทั่งนอกกำแพงเมืองในวันสะบาโต เขาสั่งคนเลวีให้ชำระตัวให้สะอาดและเฝ้าประตูเมืองในวันสะบาโตด้วย อีกครั้งที่เนหะมีย์ขอร้องพระเจ้าให้ทรงระลึกถึงการที่เขาบังคับใช้พระวณะของพระองค์ แน่แน่นอนว่าการตัดสินใจเหล่านั้นของเขาจะทำให้เขาถูกเกลียดชังหน้า แต่เขาก็ทำสิ่งที่ถูกต้อง!

นหม 13:23-29   ในสมัยนั้นข้าพเจ้าได้เห็นพวกยิวผู้ได้แต่งงานกับหญิงชาวอัชโดด อัมโมนและโมอับ 24 และเด็กของเขาครึ่งหนึ่งพูดภาษาอัชโดด เขาพูดภาษาฮีบรูไม่ได้ แต่พูดภาษาชนชาติของเขาแต่ละพวก 25 ข้าพเจ้าได้โต้แย้งกับเขา และแข่งเขา และตีเขาบางคนและดึงผมของเขาออก และข้าพเจ้ากระทำให้เขาปฏิญาณในพระนามของพระเจ้า ด้วยข้าพเจ้ากล่าวว่

"เจ้าทั้งหลายอย่ายกบุตรสาวของเจ้าให้แก่บุตรชายของเขา หรือรับบุตรสาวของเขาให้แก่บุตรชายของเจ้า หรือตัวเจ้าเอง 26 ชาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอล มิได้ทำบาปด้วยเรื่องหญิงอย่างนี้ หรือ ท่ามกลางหลายประชาชาติไม่มีกษัตริย์ใดเหมือนพระองค์ และพระเจ้าของพระองค์ก็ทรงรักพระองค์ และพระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง ถึงกระนั้นก็ดี แม้เป็นพระองค์หญิงต่างชาติก็เป็นเหตุให้พระองค์ทรงทำบาป 27 ควรหรือที่เราจะฟังเจ้าและกระทำความชั่วร้ายใหญ่ยิ่งนี้ทั้งสิ้น และประพฤติละเมิดต่อพระเจ้าของเราด้วยการแต่งงานกับหญิงต่างชาติ" 28 บุตรชายคนหนึ่งของโยยาคา ผู้เป็นบุตรชายเอลียาซิมมหาปุโรหิต เป็นบุตรเขยของสันบาลัท ชาวโฮโรนาอิม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขับไล่เขาไปเสียจากข้าพเจ้า 29 "โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงเขาทั้งหลาย เพราะว่าเขาทั้งหลายได้กระทำให้การเป็นปุโรหิต และพันธสัญญาของพวกปุโรหิตและคนเลวีเป็นมลทิน"

เนหะมีย์ยังค้นพบอีกว่าพวกยิวที่ได้กลับจากการเป็นเชลยกำลังแต่งงานและปะปนเข้ากับพวกคนต่างชาติที่นับถือพระต่างคำของภูมิภาคนั้น ลูกๆที่เกิดจากการสมสู่ของพวกเขายุค ภาษาฮีบรูที่ถูกต้องไม่ได้ด้วยซ้ำ เขาจึงคิดว่าพวกเขาและถึงขนาดทำร้ายร่างกายพวกเขาบางคนด้วย

เขาบังคับประชาชาตินั้นให้ปฏิญาณต่อพระพักตร์พระเจ้าว่าพวกเขาจะไม่แต่งงานกับคนชั่ว เขาเตือนความจำพวกเขาถึงความบาปของชาโลมอนและการที่เขาแต่งงานกับเหล่าหญิงชั่ว การฝ่าฝืนหลักการเรื่องการแยกออกของชาโลมอนนำไปสู่ความบาปในชีวิตของเขาซึ่งนำการพิพากษาของพระเจ้ามาสู่ตัวเขา อีกครั้งที่จุดยืนของเนหะมีย์อาจทำให้คนไม่ชอบเขา กระนั้นเขาก็หมายความว่า "ควรหรือที่เราจะฟังเจ้าและกระทำความชั่วร้ายใหญ่ยิ่งนี้ทั้งสิ้น และประพฤติละเมิดต่อพระเจ้าของเราด้วยการแต่งงานกับหญิงต่างชาติ"

นอกจากนี้เนหะมีย์ค้นพบว่าบุตรชายคนหนึ่งของมหาปุโรหิตได้กลายเป็นลูกเขยของสันบาลัทชาวโฮโรนาอิมไปแล้ว (จงระลึกว่าสันบาลัทเป็นศัตรูตัวฉกาจคนหนึ่งที่ต้องดำเนินการสร้างกำแพงเมืองขึ้นใหม่และการฟื้นฟูงานของพระเจ้า) เมื่อเนหะมีย์ทราบเรื่องนี้ เขาก็หมายความว่า

ว่า “เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขับไล่เขาไปเสียจากข้าพเจ้า” มีสิ่งหนึ่งที่แน่ใจได้ เนหะมีย์ไม่มีเวลาให้กับคนเหล่านั้นที่อ้อมขอมเรื่องพระคัมภีร์ การกระทำต่างๆของเขาทำให้เขาเป็นที่เกลียดชังอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตามเขาก็รู้ว่าสิ่งที่เขาทำนั้นถูกต้องต่อพระพักตร์พระเจ้า อีกครั้งที่เขาขอร้องพระเจ้าให้ทรงระลึกว่าเขาได้ยื่นหยัดเพื่อสิ่งที่ถูกต้อง

นหม 13:30-31   **ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้าได้ชำระเขาจากต่างด้าวทุกอย่าง และข้าพเจ้าได้ตั้งหน้าที่ของบรรดาปุโรหิตและคนเลวีต่างก็ปรองอมงานของตน 31** ข้าพเจ้าได้จัดให้หาพื้นถวายตามเวลากำหนดและสำหรับผลรุ่นแรกด้วย "โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ให้เกิดผลดีเถิด" ในการปิดท้ายหนังสือเล่มนี้ เนหะมีย์หมายเหตุถึงการที่เขาชำระสิ่งมลทินให้พ้นไปจากอิสราเอลและจัดกองเวรต่างๆ (การจัดเวรและกะต่างๆ) ของคนเลวีขึ้นใหม่ เขาปิดท้ายหนังสือเล่มนี้ด้วยคำขอสุดท้ายให้พระเจ้าทรงระลึกถึงเขาให้เกิดผลดี เขาได้มาและกระทำสิ่งที่คนไม่ชอบแต่เป็นสิ่งที่ถูกต้อง คำอธิษฐานแบบนี้ยังใช้ได้อยู่จนถึงวันนี้ การปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อให้พระองค์ทรงระลึกถึงเราให้เกิดผลดีจะเป็นพรอย่างหนึ่งจริงๆ การไต่ยื่นพระองค์ตรัสว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ” จะคุ้มค่ากับสิ่งที่ได้ลงแรงไปทั้งหมด